MATT HILTON

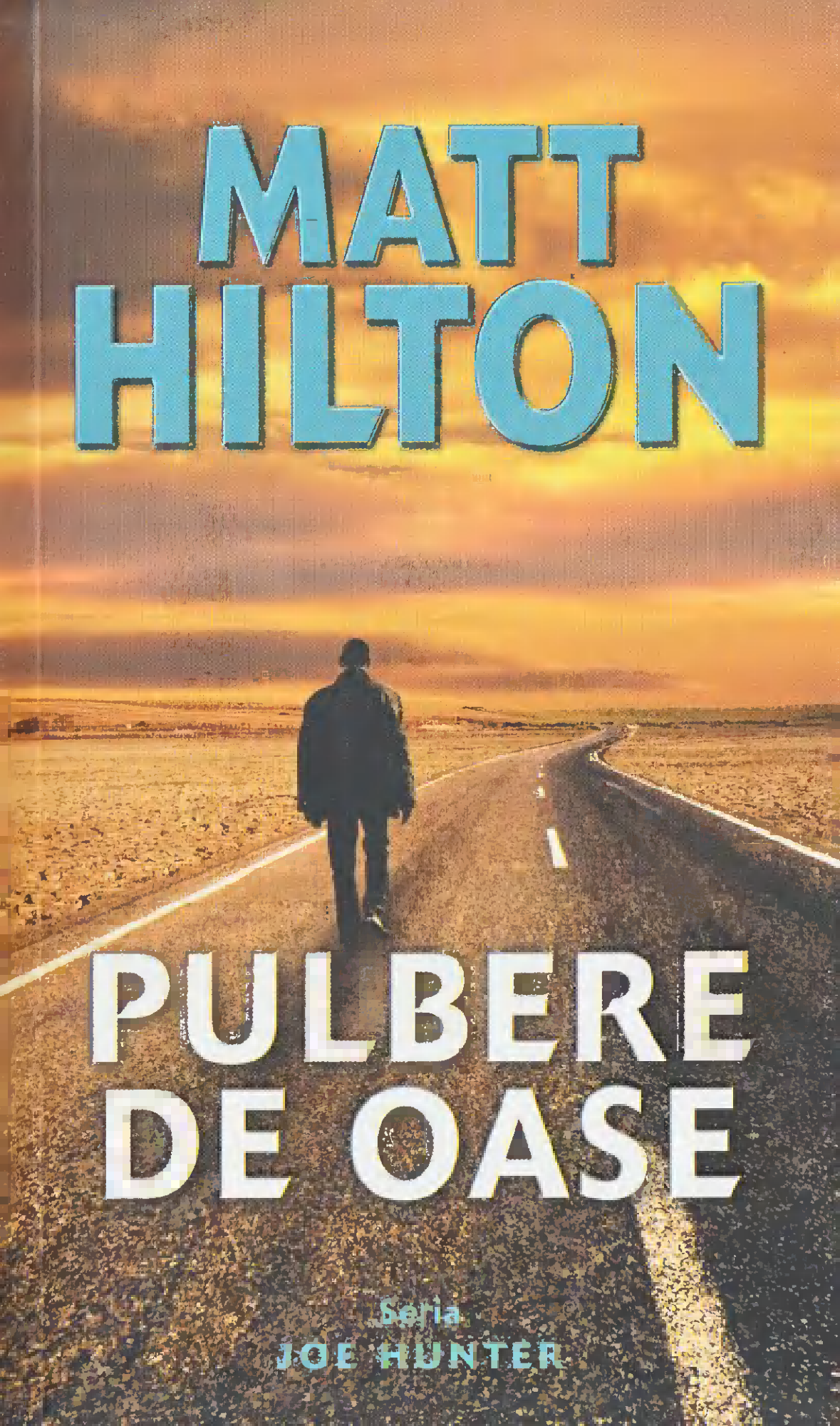

PULBERE DE OASE

Seria JOE HUNTER

MATT HILTON

PULBERE DE OASE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILTON, MATT

Pulbere de oase / Matt Hilton; trad.: Raluca Matiș. - București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-243-2

I. Matiș, Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

MATT HILTON
Dead Men's Dust
© Matt Hilton 2009
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIȘ

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-243-2

Dedic această carte tristei amintiri a frumoasei mele fiice, Megan Rose Hilton (1989–2006). Ai fost primul și cel mai important fan și critic al meu. Mi-e atât de dor de tine, Megs. Știu că energia ta continuă încă să existe. Într-o zi, când va veni vremea, te voi vedea din nou.

1

Durerea și frica transcend totul și nu cunosc limite. Nu contează unde ești. Poți fi în orice metropolă din lume – New York, Londra, Paris, Moscova –, paralelele vor rămâne constante. Apar diferențe în cultură, în legislatură, în limbă, dar la nivelul cel mai de bază, civilizația are pretutindeni același adevăr de netăgăduit: urletele unei victime răsună la fel peste tot în lume.

Coborând dintr-un avion în căldura lipicioasă de după o furtună din Florida, urletele din trecutul meu îmi răsunau în urechi. Știam că vânându-l pe John Telfer voi adăuga și alte amintiri de durere fizică și mintală inimii mele și așa prea pline de ele.

E dificil să precizez exact unde începe povestea asta.

Să fi fost atunci când eram soldat în Forțele Speciale în misiuni de căutare și distrugere, pentru a înlătura tiranii și teroriștii lumii? Să fi fost după ce m-am pensionat și m-am reprofilat pe prinderea de gangsteri, infractori și mafioți care îi chinuie pe cei mai slabi ca ei? N-aș putea spune de fapt.

Poate că povestea mea nu începe decât în clipa când am coborât din avionul Boeing 737 la aeroportul Miami International. Îl voi găsi pe John Telfer în Statele Unite, dar voi mai descoperi și altceva, ceva care îmi va testa până la limite extreme abilitățile mele. Și da, vor fi și urlete.

Deși căutarea mea începea în căldura tropicală, am început-o de fapt cu două zile înainte, de cealaltă parte a oceanului. Și atunci au fost urlete.

Era exact ca pe vremuri. Făceam din nou ceea ce știam cel mai bine să fac. Eram ghemuit lângă cioburi de sticlă spartă și alte gunoaie. În apropiere, un tren sosea zdrăngănind pe șine în direcția Manchester Piccadilly. Prima pagină a unui ziar de săptămâna trecută flutură pe alee. Nu numai ea se mișca; duhnea îngrozitor, un amestec de urină și fecale.

Mă trecură fiori.

Perdelele lui Jennifer Telfer tremurară.

Era speriată. Dar presupun că asta era de așteptat. Știa că eram acolo. Și de ce.

Nu de mine se temea.

Unii oameni îmi spun justițiar. E prerogativa lor. Eu prefer să mă consider un om care rezolvă probleme. Când ești o mamă singură și copiii ți-au fost amenințați de oameni violenți, îl chemi pe Joe Hunter.

Un BMW de culoare neagră încetini la capătul străzii.

„Acum să vedem."

Se opri în fața blocului de locuințe. Se auzeau ritmuri gangsta rap din difuzoarele date la maximum. Muzica era aspră și agresivă, exact ca bărbații din mașină. Erau trei, greu de deslușit prin fumul de canabis. Exact cum mă așteptasem.

Un bărbat masiv, chel coborî din mașină punându-și mănuși de piele pe mâini. De pe bancheta din spate coborî un bărbat la fel de înalt. Spre deosebire de cel dintâi, acesta era uscățiv și costeliv. Împreună se apropiară de casa lui Jennifer.

Muzica rap îmi acoperi apropierea. Șoferul era prea ocupat să-și ruleze o țigară ca să mă observe. Nu-și dădu seama de prezența mea decât în clipa când am deschis ușa.

– Ce mama dracului...? apucă să zică înainte să-l lovesc.

Țintisem sinusul carotidei și nimerisem perfect. O lovitură de genul ăsta se poate dovedi letală. Poți să spui că sunt

milos, dacă vrei; l-am izbit suficient de tare încât să-l las aproape inconștient.

BMW-ul ar fi trebuit să aibă un avertisment guvernamental privitor la sănătatea publică. Seringile hipodermice folosite erau cel mai mic rău. M-am aplecat peste el și am apucat centura de siguranță. Era bună ca ștreang. Am învârtit restul centurii în jurul suportului pentru cap și l-am blocat apoi în ușă ca să stea și mai strâns.

I-am prins din urmă pe ceilalți doi înainte să ajungă la apartamente.

M-am apropiat de ei cu spinarea îndoită și căciula bine trasă pe cap. Aș fi putut la fel de bine să fiu invizibil.

M-am îndreptat de spate și mi-am vârât degetul mare și arătătorul, în formă de „V", în traheea chelului. Când și-a dus mâinile la gâtul rănit, l-am lovit cu pumnul în plexul solar, iar el s-a îndoit de mijloc peste brațul meu. Răsuflarea i-a explodat din plămâni în timp ce aluneca încet către podea, întâlnindu-mi genunchiul ridicat în drum. S-a prăbușit brutal, dar nu conta: deja își pierduse cunoștința.

Nu era însă momentul să mă simt satisfăcut de munca mea: Slăbănogul își vâra deja mâna în haină. Poate după un pistol.

Când i-am apucat încheietura mâinii și i-am tras-o afară din haină, am văzut că avea un cuțit.

– Ah, tipic pentru tine, nu-i așa, Shank?

I-am îndoit încheietura, auzind osul scrâșnind peste os. Ceea ce făcu să-mi fie ușor să-i smulg cuțitul dintre degete.

Îl chema Peter Ramsey, un idiot care-și începuse cariera de infractor furând biciclete în parcul Oakwood din Salford. Dar – ca toți gangsterii de mâna a treia – își adora porecla. Prefera un cuțit când amenința mame disperate. Shank – șișul – putea fi un nume înspăimântător pentru un individ cu un cuțit. Mie, unul, mi se părea penibil.

Mi-am încleștat mâna în părul lui Shank și mi-am apăsat încheieturile degetelor în scăfârlia lui.

– Ascultă-mă cu atenție, i-am spus răgușit. Un lucru, un singur lucru. I-am smucit capul către mine, întâlnindu-i privirea. Jennifer Telfer e ştearsă de pe lista ta. *Permanent.* M-ai înțeles?

– Jennifer Telfer? Cine dracu' e...?

L-am plesnit cu forță.

– Știi despre cine vorbesc. Spune-mi că nu te gândeai s-o tai, l-am întrebat apoi, jucându-mă cu cuțitul lui. Am ridicat lama cuțitului. Marginea tăioasă era chiar sub nasul lui. Respirația îi aburea oțelul. Știi ceva, Shank? Doar gândindu-mă la asta, că-mi îngheață sângele în vine.

– Nu voiam să tai pe nimeni, zise Shank.

– Bine. Atunci n-o să-ți mai trebuiască ăsta, şi mi-am pus cuțitul în buzunarul hainei. Dacă te mai văd pe-aici, o s-o pățești rău de tot.

– Ce ți-am făcut eu ție?

–Ai supărat persoana greșită, i-am spus. Asta ai făcut. Ca să subliniez argumentul, i-am tras un dos de palmă peste față. Când ieși din bloc, vei continua să mergi. Dacă te uiți măcar o dată în spate, o să mă țin de tine ca o eczemă. M-ai auzit?

– Da, omule, te-am auzit.

– Ne mai vedem atunci.

– Nu și dacă te văd eu primul, zise el, întorcându-mi rapid spatele. Psihopatule!

– Crede-mă, i-am spus. Dacă ne mai întâlnim o dată, nu mă vei vedea venind.

4

– Intră, Joe. Repede.

Jack și Beatrice erau ghemuiți în fața unui televizor. Un desen animat le ocupa întreaga atenție și abia îmi aruncară o privire fugară. La picioare aveau farfurii goale, resturi de mâncare uscându-se în căldura forțată a unui foc de gaz. Lângă un fotoliu era o sticlă goală de vin și resturi de mâncare chinezească la pachet. Nu erau rămășițele unei sărbătoriri.

În grabă, Jennifer închise ușa. În spatele meu se auzi clinchetul lanțului de siguranță și zdrăngănitul unui zăvor.

– De-acum, n-o să mai ai nevoie de atât de multe încuietori, Jenny, i-am spus, scoțându-mi căciula și jacheta. Shank n-o să-ți mai facă și alte vizite.

Jennifer își strânse brațele în jurul ei, ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură. Cu o voce doar vag mai puternică decât o șoaptă, îmi zise:

– Sunt lucruri mai rele de care să mă tem decât Shank.

Paisprezece ani de muncă ca agent de antiterorism mă convinseseră de asta. Dacă aveam nevoie să-mi amintesc, trebuia doar să mă uit la copii. În vârstă de doar șase și patru ani, deja aveau aerul unor oameni de o înțelepciune nemărginită.

– Hei, copii, la ce vă uitați? Desene animate?

– SpongeBob, îmi răspunse Jack sec.

– Are pantaloni pătrați, adăugă Beatrice.

– Interesant, le-am răspuns eu.

Mi-am ridicat sprâncenele către ea. Era prea micuță ca să-l știe pe Rock, dar îmi aprecie efortul. Scoase un chicot melodios. Din nou un copilaș. Rezistența copiilor nu încetează niciodată să-l uluiască pe cinicul din mine.

Mama ei însă nu era la fel de ușor de calmat. Îmi alungă mâna de pe umărul ei cu un gest absent. Jenny îmi luă căciula și haina; le abandonă pe spătarul unei canapele, apoi traversă camera. Așezată pe un scaun lângă masa care părea să fi trecut prin războaie, de zgâriată ce era, avea aerul unui prizonier condamnat.

– Nu te mai îngrijora. Îți garantez: Shank va căuta bani în altă parte.

Jennifer luă o țigară dintr-un pachet de lângă o scrumieră supraîncărcată de mucuri pe jumătate fumate. Scrumiera era mărturia îngrijorării ei prelungite.

– Pentru moment, zise ea. Dar ce se întâmplă când pleci? Ce-o să-i oprească atunci să se întoarcă?

– Nu voi fi decât la un telefon distanță.

Jennifer tuși horcăit. Își vârî cu violență țigara între buze.

– Și când nu te pot plăti, Joe? Atunci o să mai vii imediat?

– Crezi că fac asta pentru bani?

Cu viziunea ei sucită despre lume și în special despre bărbați, poate ar fi trebuit să mă gândesc mai cu grijă la răspunsul meu. Jennifer își ridică privirea să se uite la mine. Își duse degetele la cămașa mea.

– Vrei să-ți plătesc altfel, Joe? Își îndreptă privirea spre copii, ca și cum ar fi fost obstacole. Dacă așa vrei. Dar nu aici... nu în fața copiilor.

M-am desprins cu blândețe din mâinile ei.

– Jenny, știi că nu asta am vrut să spun.

Îmi întoarse spatele și-și încrucișă brațele sub sâni.

– Care-i problema? Nu-s destul de bună pentru tine? Crezi că sunt urâtă.

Își privi reflexia profilată într-o oglindă de deasupra șemineului. Oglinda era veche și patinată și-i contorsionă imaginea, mărindu-i astfel disprețul de sine.

– Ei, mă rog, nu pot să te învinovățesc, nu-i așa?

– Nu ești urâtă, Jenny. Te-am ajutat pentru că am vrut să te ajut. Ai nevoie de ajutor. Și tu, și voi toți.

Mi-am desfăcut brațele într-un gest care să cuprindă totul în jur.

– Dar *tu* nu lucrezi gratis, Joe. Nu așa i-ai spus fratelui tău? De ce nu l-ai ajutat pe John? Dacă l-ai fi ajutat, atunci poate ar fi încă aici... Lacrimi proaspete îi tremurară între gene. De ce nu ne-ai ajutat atunci, ha? Să-ți spun eu de ce. Din cauza *banilor*.

Nu i-am răspuns.

Își aprinse țigara și trase cu sete din ea. Îmi aruncă o privire otrăvită.

– N-ai vrut să-l ajuți pe John când a avut nevoie de asta. Nici eu nu te pot plăti mai mult ca el.

Trebuia să spun ceva. M-am așezat în fața ei.

– Jenny, n-ai înțeles de fapt ce s-a întâmplat între mine și John. N-a avut nimic de-a face cu banii.

Jennifer pufni și apoi trase din țigară.

– Nu știu ce ți-a spus, am continuat. Dar am senzația că nu adevărul.

Mă sfredeli cu privirea.

– Ce vrei să spui, Joe?

Am oftat.

– E o chestie din trecut, Jenny. Las-o baltă. OK?

Ridică din umeri, scutură țigara, dar nu nimeri în scrumieră.

– Treaba ta.

Între noi se lăsă o tăcere incomodă, amestecându-se cu exhalările ei albăstrii de fum.

Odată am văzut un bâtlan prinzând păstrăvi într-un pârâu, străpungându-i cu ciocul. Mâna lui Jennifer făcu mișcări asemănătoare de străpungere ca să stingă mucul țigării. Apoi,

exact ca bâtlanul lacom, se întinse să-şi ia alta. Mi-am pus cu blândeţe mâna peste a ei. Îmi întâlni privirea. În spatele apatiei licări speranţa pentru o clipă, dar numai o clipă. Îşi trase mâna de sub a mea şi luă pachetul. Îşi aprinse o nouă ţigară şi trase adânc în piept. Printr-o ceaţă de fum, îmi spuse:

– Vreau să-l găseşti pe John. Se întinse şi mă prinse de mână. Vreau să-l găseşti pe fratele tău şi să-l aduci acasă.

– Asta s-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor pe cât pare. Nu mai e în ţară.

– Nu. E în America, zise Jenny.

– Ai primit veşti de la el?

Jenny îşi retrase mâna. Căută în buzunar şi scoase un plic, pe care-l ţinu lipit de piept. După un moment, aşeză plicul în faţa mea. Am privit-o în ochi. Însă ea se uita la copii.

– Voi doi, mergeţi în camera voastră până termin de vorbit cu unchiul Joe. Puteţi să vă uitaţi la televizor acolo.

Înainte să apuce să protesteze, Jennifer se repezi către ei, îi apucă de coate şi-i conduse către dormitorul lor. Închise uşa şi se întoarse spre mine.

– Nu vreau ca ei să asculte, zise ea. La urma urmei, John tot tatăl lor rămâne.

M-am concentrat asupra plicului. Era un plic mare alb, standard, cu data poştei de mai mult de două săptămâni în urmă. Numele pe ştampilă era „Little Rock, Ark".

– Arkansas? am întrebat.

Îmi răspunse cu o expresie acră.

– Unde altundeva?

Plicul cu marginea ruptă conţinea două foi de hârtie. La prima privire, semăna cu un mesaj pe care-l mâzgăleşti în grabă şi-l aşezi într-o poziţie foarte vizibilă în casă când trebuie să pleci undeva imediat. Atâta doar că era mai lung. O scrisoare de despărţire? Dar nu era scrisul fratelui meu.

M-am uitat la faţa lui Jenny.

– Dă-i drumul. Citeşte, zise ea.

Aşa am făcut.

Jenny, *scria*, probabil n-am nici un drept să te contactez așa. Fără îndoială mă urăști, dar sper că vei asculta ce am să-ți spun.

John s-a dus, și nu știu ce să fac. Nu mă înțelege greșit, pe mine nu m-a părăsit cum te-a părăsit pe tine. Când spun că s-a dus, vreau să spun de fapt că a dispărut.

Poate nu-ți pasă, poate crezi că merit tot ce-am căpătat, că John merită asta cu siguranță, dar nu cred că ești genul ăsta de persoană. John s-a băgat în nu știu ce necazuri. Cu vreo două sau trei zile înainte să dispară, a fost foarte agitat. Speriat. Cred că s-a întâmplat ceva foarte rău. Și de aceea îți scriu acum.

Am pus pe masă prima foaie de hârtie și m-am uitat la Jenny. Se retrăsese în capătul celălalt al camerei, uitându-se în gol. Scrisoarea era acum problema mea.

John mi-a zis că are un frate vitreg în Anglia. Cineva numit Hunter. Știu că nu se înțelegeau prea bine, dar John mi-a zis odată că, dacă i se întâmplă vreodată ceva, să-l chem pe Hunter, pentru că el va ști ce să facă. Așa că te rog acum, nu, te implor, te rog fă asta pentru mine. Și, dacă n-o faci pentru mine, fă-o pentru John. Anunță-l pe fratele lui.

Te rog, L.

Scrisoarea mi se păru bizară.

– Cine e femeia asta? am întrebat.

Jenny se întoarse să stingă mucul țigării. De aproape cuvintele i se auziră cu mai multă vehemență.

– Târfa lui John.

Am ridicat o sprânceană.

– Americancă?

– Nu. E englezoaică.

– Cum o cheamă?

– Louise Blake.

– Unde a întâlnit-o John?

– A lucrat pentru aceeași companie ca el. S-a uitat la mine cu subînțeles. Eu am continuat s-o privesc, și, în cele din urmă, a adăugat: După câte am înțeles, se vedeau de peste șase luni înainte să mă părăsească. S-a uitat din nou la mine cu subînțeles. Toată lumea știa în afară de mine.

– Eu n-am știut.

Se șterse la gură cu dosul palmei.

– Mă rog, înseamnă că ești singurul. Louise mi-a furat soțul, Joe, zise ea, cu vocea mai joasă, amintindu-și trădarea. Acum vrea s-o ajut să-l găsească. Ce vrea să fac, să i-l predau imediat înapoi?

– Ai întâlnit-o?

– Nu oficial. Am văzut-o de câteva ori la serviciu la John, râse ea. Dacă stau să mă gândesc, ai putea spune că e o versiune mai tânără a mea. Fără straturile de pe burtă de când i-am avut pe cei doi copii. John m-a schimbat pentru un model mai tânăr.

– Dar tot vrei să-l găsesc?

Jenny oftă. Privirea îi alunecă pentru o clipă către dormitor. Copiii nu făceau deloc gălăgie și mă întrebam dacă nu cumva stăteau cu urechile lipite de ușă.

– E tot tatăl lor, Joe. Ar trebui să facă mai multe pentru ei.

Da. E un fapt trist și adevărat. Dar nu aveam de gând să spun asta cu voce tare.

– Probabil Louise are dreptate, zise Jenny. John merită într-adevăr tot ce capătă. Dar copiii mei n-ar trebui să sufere pentru asta, nu crezi?

Se putea uita cât de mult dorea, nu avea să vadă nici o urmă de reproș din partea mea. După câteva secunde, întrebă:

– Deci... ce crezi? Poți să faci ceva?

– Pot, i-am promis.

Și nu mințeam.

3

Când lucrez, nu conduc o mașină la care să țin. Folosesc o rablă veche pe care am luat-o de la o licitație pentru câteva sute de lire. În felul acesta, când nemulțumiții o zgârie cu cheia pe toată lungimea, nu mă supăr prea tare. Are multe cicatrice. Singura concesie pentru a o face bună de drum e că am grijă ca motorul să fie verificat regulat și anvelopele să fie de ultimă generație, rezistente la pene. Amândouă aceste lucruri s-au dovedit extrem de valoroase în trecut.

Înainte să pregătesc atacul asupra lui Shank și a bătăușilor lui, mi-am parcat bătrâna Vauxhall Corsa la câteva străzi distanță. Bine, nu eram chiar așa de preocupat de siguranța ei, dar nici n-aveam de gând să-i las roțile ca ispită pentru oricine. Mă apropiam de ea când BMW-ul intră pe stradă în spatele meu. Ca să fiu cinstit, crezusem că nu-l voi mai vedea pe Peter Ramsey, și totuși uite-l, venise înapoi să mai ceară o porție.

Poate ar fi trebuit să-i fi dat o bătaie mai zdravănă prima dată. Greșeala mea, dar, cum am spus, uneori sunt un tip milos.

„De data asta... nu mă mai joc cu el", mi-am promis.

Într-un efort de a rămâne neobservați, dăduseră mai încet muzica. Totuşi, ritmul bubuitor răsuna în continuare ca bătaia inimii unui prădător încordându-se pentru atacul mortal. Anvelopele groase șuierau pe asfalt. Motorul mârâia. Chiar și fără să mă uit, aș fi știut că veneau.

Parcă patrulam din nou un teritoriu controlat de bande. Atunci însă eram un începător fără experiență, nemuritor în

uniforma mea de luptă și cu o mitralieră în mână. Nepregătit pentru ceea ce se întâmpla, nici măcar n-am realizat că fusesem împușcat decât atunci când mi-am revenit dintr-o ceață de morfină a doua zi și am clipit către asistenta medicală.

Nu auzi glonțul care te ucide. Ceea ce înseamnă că cele două gloanțe pe care le trăsese Shank către mine nu mă nimeriseră. Noroc că am sărit la timp. Trotuarul era destul de tare, dar un cot și un genunchi julite nu erau cea mai mare grijă a mea.

BMW-ul era un rechin negru lucios, la fel de periculos ca pistolul de calibrul 38 pe care Shank îl ațintì către mine. Evident că șoferul adusese BMW-ul pe trotuar. O jumătate de tonă de metal pe capul meu m-ar termina la fel de rapid ca un glonț în inimă.

– Prinde-l dracu' pe nenorocitul ăla!

Chiar și în timp ce mă rostogoleam din drumul mașinii, tot am zâmbit la limbajul pseudo-gangster al lui Shank: suna mult mai mult a Salford, periferia Manchester, decât a centrul L.A.

BMW-ul coborî cu un bufnet de pe bordură, zgâriind bine de tot metalul. M-am ridicat în picioare în spatele lor. Mi-am scos propriul pistol de sub poala cămășii. SIG-Sauer P226. Spre deosebire de cretinii ăștia, eu aveam încărcătorul plin. În plus, știam și cum să trag. Un glonț în anvelopa din spate mai aproape de mine, două în capotă și unul prin parbrizul din spate ca să fiu sigur. Mai mult decât anvelopa spartă, panica răsuci mașina pe șosea și o făcu să dea în plin în mașina mea parcată, Vauxhall.

În partea asta a orașului, focurile de armă sunt o asigurare că oricare martor își va ține capul plecat. Pe de altă parte, niște mașini bușite îi vor chema în goană pe jefuitorii de mașini.

– Afară din mașină! am strigat. Acum!

Șoferul era prăbușit peste volan și din amândouă nările i se prelingea sânge. Adânc adormit pentru a doua oară în seara aceea. Nici Shank nu era într-o stare mai bună. Pe jumătate afară pe fereastră când mașina se ciocnise de Vauxhall-ul

meu, era acum întins pe drum, plângând ca un bebeluș și ținându-și cu grijă un cot zdrobit. Pistolul îi alunecase inofensiv sub mașina mea. Numai chelul cel înalt mai prezenta pericol.

– Am zis *afară din mașină, cretinule!*

Priveliștea gurii unui pistol SIG ațintit spre tine este o motivație suficientă pentru majoritatea oamenilor. Chelul era surprinzător de vioi când i se oferea forma corectă de stimulare. Își ridică mâinile.

– OK! Ia-o ușor, omule.

Nu mai avea mănuși. Inele grele de aur formau un box foarte luxos pentru pumn pe mâna dreaptă. Se credea pugilist, probabil.

– Ridică-l pe Shank, i-am spus.

Obișnuit să asculte ordine, nu obiectă deloc. Se aplecă imediat și-l ridică pe Shank în picioare.

– Pe-acolo.

De cealaltă parte a străzii era o străduță lăturalnică îngustă între un maidan gol și un magazin de închiriere de casete video, închis pentru seara aceea. Poate că magazinul era închis de multe seri, judecând după cât de decolorate erau posterele.

Știam ce-i trecea prin minte chelului. Credea că străduța aceea jalnică era locul unde-și va sfârși zilele. Trebuie să recunosc, cred că era mai mult curajos decât idiot.

– Nu ne duci acolo să ne împușți.

– Serios?

– Dacă vrei s-o faci, fă-o acum. Aici, la vedere.

– OK, am zis.

Nefiind la fel de încântat de idee, Shank scânci.

Chelul îi aruncă șefului său o privire care sugera că vor avea loc niște schimbări în aranjamentul lor. Asta dacă vor reuși să scape cu viață. Shank fu lăsat să se clatine singur pe picioare, iar chelul înalt se îndepărtă câțiva pași de el.

– Dă-i drumul! mă provocă el. Nu cred că ai ceea ce-ți trebuie pentru asta.

I-am oferit zâmbetul meu cel mai trist.

Individul îl consideră, evident, un semn de slăbiciune. Își duse rapid mâna la spate și înșfăcă pistolul pe care-l avea la brâu.

N-a trebuit decât să mângâi puțin trăgaciul, și genunchiul lui drept se dezintegră.

Se prăbuși la pământ și, în ciuda bravadei sale, urlă.

– Dar tu, Shank? Crezi că n-am boașele necesare ca să te aranjez și pe tine? I-am țintit SIG-ul drept între ochi. După ce ai încercat să mă împuști?

Gândiți-vă la sirena unui raid aerian și o să vă imaginați sunetul pe care-l scoase Shank.

– Știi ceva, Shank? Ar fi trebuit să mă asculți.

Am apăsat din nou pe trăgaci.

Shank căzu lângă prietenul său, cu mâinile încleștate pe propriul genunchi sfărâmat.

– Data viitoare o să vă omor, le-am promis.

4

Avea dorința și pasiunea. Avea cu siguranță și abilitatea. Dar asta nu era tot: Tubal Cain avea, de asemenea, și un plan.

În momentul acela, îi lipsea materia primă.

Nu își făcea prea multe speranțe să obțină ceea ce avea nevoie acolo, dar pentru cretinii ăștia, se va strădui.

– Știți ceva? Ar trebui să vă duceți toți dracului!

Nu erau prea multe lucruri pe lumea asta care-l afectau cu adevărat, dar scroafele astea pe roți erau excepția. Case motorizate! Monstruozitățile astea inginerești erau o pacoste pentru peisaj. Obuze enorme de oțel trase din tunul diavolului ca să provoace distrugeri și nefericire oriunde aterizau.

Dacă n-ar fi fost prezența lor nedorită, această oază de lângă autostrada I-10 din sudul Californiei ar fi fost într-adevăr frumoasă. Un drum semicircular trecea pe lângă o fântână arteziană și arborii fuseseră aranjați în mod artistic, astfel încât să blocheze vederea autostrăzii. Copacii de dafin aveau siluete frumoase pe fundalul cerului plin de stele, dar nu și când un nenorocit de Winnebago stătea chircit între ele, pătrat, nefiresc, împotriva naturii, scuipând lumină dintr-o cabină de mărimea punții de zbor a *USS Entreprise.*

– E de-ajuns să te facă să-ți vină rău, zise Tubal Cain.

Nici Mabel, nici George sau cum naiba îi chema nu-l contraziseră. George nu avea nici o părere despre acest subiect. Totuși, asta era de așteptat. Vorbitul nu putea fi decât dificil când aveai o gaură de mărimea degetului mare prin trahee.

Cât despre Mabel, ea era foarte vocală, dar nimic din cele ce spusese până atunci nu avea de gând să-i schimbe părerea lui Tubal Cain. Mabel era oricum mult mai preocupată să urle după soțul ei care n-o băga în seamă. Și încă un lucru: nu dădea nici un indiciu despre care era numele adevărat al lui George. Nu se referea la el decât cu apelativul Tăticule. Era obscen, ca o Lolita ridată.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zise Cain. Tacă-ți fleanca odată! Cum naiba vrei să lucrez cu toată hărmălaia asta?

Mabel se ghemui în compartimentul bucătăriei. Era un pachet înghesuit sub masa rabatabilă, semănând cu sacul de gunoi menajer pe care George fusese pe punctul să-l arunce între tufișuri când îl surprinsese Cain.

– Tăticule, Tăticule! Ajută-mă, Tăticule! zbieră ea pentru a suta oară.

– Pe Tăticu' nu-l interesează, îi atrase Cain atenția. Așa că ai putea la fel de bine să taci din gură.

Tăticul era așezat pe scaunul șoferului, înconjurat de luxul de piele și lemn de nuc. Dar nu părea să fie în starea de spirit să observe confortul care-l înconjura. Bătrânul era în momentul acela ocupat să oprească șuvoiul de sânge care i se scurgea în jos pe pulover. Alb ca varul, i se vedea pe față că era o încercare sortită eșecului.

– Tăticuleee...!

Cain trase mâinile bărbatului de pe rană, așezându-le pe volan. Ultima lui experiență pe lumea asta fu de a prinde volanul cu forță, de parcă avea intenția să ia rulota Winnebago cu el prin Porțile Raiului.

Cuțitul trecu ușor prin tendoane și cartilagii și strânsoarea bătrânului slăbi, iar mâinile îi căzură în poală. Fără degetele mari, mâinile îi semănau cu niște calamari morți.

Cain se duse la ascunzătoarea femeii și puse degetele tăiate într-o pungă de plastic pentru sandviciuri, pe care o vârî în buzunar.

– Oamenii trebuie să se învețe să-și ducă gunoaiele acasă cu ei, Mabel.

Dacă era ceva pe lumea asta care-l agasa chiar mai mult ca rulotele era aruncarea iresponsabilă a gunoaielor atât de dăunătoare pentru mediu, așa cum făcuse George. Era suficient de rău că distrusese frumusețea pitorească a deșertului cu bestia lui imensă, dar apoi își depozitase și rahatul acolo, înainte să plece.

– Poate că, dacă George n-ar fi așa de nepăsător față de gunoaiele lui, n-ar fi trebuit să vă fac o vizită ca să vă învăț o lecție atât de valoroasă.

– L-ai omorât pe Tăticul pentru că nu sunt lăzi de gunoi aici?

– Da. Și pentru gustul lui ridicol la vehicule.

– Ești nebun! zbieră Mabel.

– Nu, Mabel. Sunt furios.

– L-ai omorât pe Tăticul!

– Da.

Se aplecă și o trase de sub masă. Femeia alunecă moale, parcă lipsită de oase, ca o stridie scoasă din scoica sa. Lui Cain nu-i plăceau stridiile. Nu-i plăcea nimic ce n-avea oase.

O lovi cu încheieturile degetelor în cap. Doar ca să se asigure. Zăngănitul nu era decât parțial liniștitor.

– Câți ani ai, Mabel? Șaptezeci? Optzeci?

Ochelarii ei cu rame turcoaz ofereau o dimensiune în plus clipitului ei incredul. Deruta domnea acum, groaza fiindu-i dublată de neînțelegere. Își căscă gura. Cel puțin nu mai zbiera.

– Nu te-aș întreba, dar e o întrebare pertinentă, zise Cain.

– Optzeci și trei.

În fundul gâtului îi gâlgâi saliva.

– Hmmm. Destul de bătrână. Cain o apucă de umăr. I-l frământă cu priceperea unui maseur. Fragilă pe sub toată căptușeala aia. Pun pariu că ai artrită, ei?

Mabel îi arătă încheieturile deformate.

– M-am gândit eu că așa e. Oftă cu un sunet ce suna efectiv plin de remușcări. Dar osteoporoză?

Îi oferea speranță, și Mabel nu era așa de tulburată ca să nu observe. Chiar și după o viață atât de lungă, când e confruntată cu dezmembrarea, o octogenară poate să-și dorească să mai trăiască niște ani în plus.

– O grămadă. Nu trebuie decât să strănut și pot să-mi frâng o coastă.

– Asta nu sună prea bine.

– Ce vrei de la noi?

– Nimic.

– I-ai tăiat degetele Tăticului…

– Da, Mabel. Am un scop pentru ele. Dar nu trebuie să te temi. Tu n-ai nimic ce-mi trebuie mie.

– Slavă lui Dumnezeu cel sfânt! hohoti Mabel.

– Dar numai pentru binecuvântările mici, concluzionă Cain și-și vârî cuțitul la loc în buzunar.

Nu era necesar un cuțit când avea de-a face cu o nevertebrată. Tocul pantofului ar fi fost de-ajuns.

Zece minute mai târziu, era din nou pe șosea.

Mercedesul SUV pe care-l conducea era o mașină de bună calitate. Autostrada I-10 se întindea înaintea lui, un cordon ombilical care-l trăgea tot spre vest, către teritoriile fertile de vânătoare ale Los Angelesului.

Billy Joel era dat la maximum la CD-player. Deschisese un geam pentru ca briza călduță să-i adie prin părul blond. Era un om fericit. Lângă el, pe scaunul pasagerului, erau uneltele meseriei lui, expuse flagrant în dispreț total față de lege sau de bunul-simț. Dacă le vedea cineva, ei bine, și ce dacă? Un polițist murea la fel de ușor ca oricare alt om.

Cu gândul acesta în minte, își întinse mâna și deschise trusa. Înăuntru avea un șir de cuțite, bisturie și alte instrumente de tăiat. *Tap, tap, tap*. Își trecu un deget peste vreo zece mânere. *Tap*. Se opri pentru o clipă pe mânerul zdravăn al cuțitului de vânătoare Bowie.

– Ah, scumpetea mea, zise el.

Avea niște amintiri atât de plăcute.

Un individ care-și dădea aere de cuțitar undeva la est de Jacksonville îi oferise cuțitul ăsta. Ce generozitate sudistă nemărginită! Și fusese un om atât de politicos pe deasupra.

– O să trebuiască să mi-l iei din mâini prima dată, domnule, oferise el.

– Cu mare plăcere, încuviințase Tubal Cain.

Lama era lată și avea pe puțin treizeci de centimetri în lungime. De fiecare dată când o împlânta în carne, scotea un sunet atât de satisfăcător. Era cuțitul preferat oricând voia să insufle teamă în inimile victimelor. Din păcate, nu avea finețe. Dacă nu doreai decât un măcel, atunci da, era grozav. Însă Cain era un artist, el prefera ceva mai multă delicatețe în tăieturile pe care le făcea.

Ei da, ăsta îi era mult mai pe plac. Mâner negru de plastic, subțire și neornamentat. Apucându-l ușor în mână, îi verifică tăișul. Lama era curbată, foarte practică, licărind ușor cu o lumină albă, terminându-se în zimții ca de ferăstrău. Frumos în simplitatea sa. Era un cuțit pentru curățat solzii de pește, obținut într-o excursie în nord, în Nova Scotia. Folosise lama aceasta în mai multe ocazii de atunci, dar niciodată pe ceva atât de banal ca un păstrăv sau un somon.

Mulțumit de alegerea sa, scoase cuțitul pescăresc din trusă și și-l apropie de ochi ca să-l studieze mai atent. Cu degetul mare îi testă lama.

– Ești la fel de nerăbdător ca și mine, ei?

Își vârî cu grijă cuțitul în buzunarul interior al jachetei sport.

Billy Joel își termina cântecul, Christie Brinkley captându-i toată atenția. CD-urile răspândite pe scaunul pasagerului îl atraseră. Selectă colecția Robbie Williams, faimosul locuitor din Stoke-on-Trent, încercând din toate puterile să capteze aerul magic al lui Sinatra, și reușea destul de bine, de fapt. Schimbă CD-ul, apoi dădu din cap în ritm cu muzica din difuzoare.

– Stilul meu de muzică, șopti el.

Era un cântec cu un nume foarte potrivit, *Mack the Knife* – Mack Cuțitul. Tăie aerul cu mișcări lenețe în forma cifrei opt cu mâna dreaptă. Ca și cum ar fi dirijat o mare orchestră, dar în locul unei baghete de dirijor, își imagină un cuțit în mână. Cu fiecare înălțare a muzicii, mai tăia o fâșie de carne din victima lui fără față.

– *Dansează în timp ce păcătuiești*, zise el cu un rânjet.

Era în onoarea titlului albumului.

5

În seara aceea, după episodul cu Shank, m-am întors acasă și toată casa era cufundată în întuneric. Nimic nou. Fusese mereu așa de când divorțasem de Diane.

Vauxhall-ul nu era înregistrat pe numele meu, așa că n-am avut nici o remușcare să-l las *in situ*. M-am dus cu un taxi până la garajul închiriat pe care-l foloseam, mi-am luat cealaltă mașină, un Audi A6, și am parcat-o în fața casei, pe strada flancată de copaci. Cei doi câini ai mei, Hector și Paris, erau în casă și le întrezăream siluetele prin ușile de sticlă ce dădeau spre curtea interioară. Amândoi stăteau cu nasurile lipite de geam. Probabil eram o umbră nedeslușită pe fundalul nopții și mai întunecate. Hector, cel mai mare din câinii mei ciobănești germani, pufni o dată, și apoi cei doi se însuflețiră.

Eram conștient că-mi deranjam vecinii, dar n-avea nici un sens să-i potolesc; Hector și Paris făceau destulă gălăgie cât să trezească tot cartierul. Am deschis portița curții interioare. Imediat, am fost asaltat de două vârtejuri gemene de culoare negru cu bej. Ne-am jucat puțin până când în sfârșit câinii mi-au ascultat comanda să stea pe loc.

Ca întotdeauna, dulapul cu televizorul deveni suportul pentru cheile de mașină și portmoneu, un obicei care nu-i plăcuse deloc fostei mele soții. Nu era decât unul dintre numeroasele lucruri care o enervaseră înainte să ne despărțim. Probabil cel mai puțin important dintre ele.

Uneori, îmi doream ca Diane să fie în continuare cu mine, ca să mă păstreze normal. De îndată ce-mi prezentasem demisia din armată, sunase clopotul funerar al căsniciei noastre. Probabil mă înțelesese într-un fel în care eu nu mă înțelesesem niciodată. Fizic demisionasem, dar mintal?

– Oamenii însurați nu pot pur și simplu să se repeadă, să se pună în pericol de moarte tot timpul, îmi spusese Diane în seara când plecase.

– Deci vrei să stau acasă și să mor de plictiseală? am întrebat-o eu.

– Nu, Joe. Clătinase supărată din cap. Pur și simplu nu vreau să fiu cea care te înmormântează.

Diane își dorea pe cineva împreună cu care să îmbătrânească. Era un lucru de înțeles, dar nu ceva ce-i puteam promite. Sunt mult prea impulsiv pentru asta. Promisiunea pe care i-o făcusem lui Jenny mă sâcâia să încep, și voiam să mă apuc să dau deja câteva telefoane.

Ceasul de pe perete mințea cu siguranță. Însă nu era prea târziu, m-am hotărât. Hector și Paris fugiră în grădina din spate. Mi-am scos mobilul și i-am urmat. Trecuseră patru ani și tot aveam numărul Dianei la numerele de urgență.

– Alo?

– Salut, Simon! am spus, ascunzându-mi orice urmă de gelozie. Pot să vorbesc cu Diane?

Soțul foarte sigur al Dianei, care lucra într-un birou, mârâi, bombăni ceva neinteligibil, dar mi-o dădu la telefon.

– Ce vrei, Joe?

– Plec, i-am zis.

Se auzi un icnet infim în vocea ei.

– Și de ce-mi spui mie?

– M-am gândit c-ai vrea să-ți iei la revedere de la mine la aeroport.

Am auzit-o oftând.

– Am făcut deja asta. De prea multe ori.

Fu rândul meu să oftez.

– Poți să iei câinii la tine pentru câteva zile?

– Simon are alergie, îmi zise ea.

– La dracu', am spus. Nu crezi că e o treabă foarte bună că n-avem copii?

Tăcerea ei spuse totul.

– Îmi pare rău, Diane. N-ar fi trebuit să spun asta.

– Nu, Joe, n-ar fi trebuit.

În fundal, se auzi Simon șoptind ceva.

– Simon spune că putem să-i luăm, dar că vor trebui să stea în șopron.

Câinii mei zburdau prin grădină, luptându-se în joacă printre rododendroni. Plini de viață.

– Atât timp cât pot să se miște și afară, o să fie în regulă, i-am spus.

– Bine, atunci.

– Îi aduc dimineață, i-am spus.

– Nu, zise Diane, mult prea repede după mine. O să venim noi.

Apoi închise.

Problema cu câinii fiind rezolvată, am reintrat în casă și m-am așezat într-un fotoliu. Apoi am format un număr în Tampa, Florida.

– Hei, Hunter, ce mai faci?

Vocea lui Jared „Rink" Rington este sudistă, tărăgănată și-mi amintește întotdeauna de pețitorul acela cu chitara din filmul cu John Wayne, *The Searchers*. Are accentul ăla honky-tonk de cântăreț de country care întotdeauna îi surprinde pe oameni; e o anomalie ciudată la un om cu mama japoneză și tatăl scoțian.

– Ești ocupat cu ceva?

– Am călcâiul plantat pe o nevăstuică exact în momentul acesta, îmi zise Rink.

– Să înțeleg că vorbești metaforic?

– Aha, zise Rink. Trebuie să termin o afacere între patru ochi cu clientul meu, și-apoi sunt al tău.

– Deci care-i afacerea? Ceva interesant?

– Nimic șocant. Un tip m-a plătit să mă holbez un pic la nevastă-sa. A intrat la bănuieli când ea a început să facă prea multe ore suplimentare la serviciu. S-a gândit că poate îi umblă ochii departe de casă.

– Poate că voia o creștere de salariu, i-am sugerat eu.

– Da, poți să spui că voia ea ceva să crească, chicoti Rink. Am găsit ce-am căutat aseară. Am filmat-o în genunchi între picioarele șefului ei pe bancheta din spate a limuzinei lui.

– Deci nu trebuie decât să dai dovezile și ai terminat? am întrebat.

– Mai mult sau mai puțin, da. Oricum, care-i treaba? întrebă Rink. Nu m-ai sunat tu ca să pălăvrăgim așa. Nu ăsta e Joe Hunter pe care-l cunosc eu.

– Am o slujbă pentru tine... dacă ești interesat?

– Aha.

Putea să fi fost o încuviințare, dar mult mai probabil aștepta să audă mai mult.

– S-ar putea să fie o poveste lungă, i-am răspuns.

– Dă-i bătaie, sunt banii tăi.

Era atât de liniște, parcă eram într-un mausoleu. Dar obișnuința mă făcu să arunc o privire rapidă peste umăr ca să verific că eram singur.

– O să vin acolo, i-am spus.

– Aici? Adică în Florida?

– Ei bine, da, mă gândeam să trec pe-acolo pentru o zi sau două, dar apoi trebuie să ajung în Little Rock, Arkansas.

Pentru o clipă, nu se auzi decât un zgomot de fond. Apoi o respirație ușoară ce părea amuzată.

– Fostul meu teren de joacă?

– De aceea ești tu omul potrivit.

– Ce, te-ai gândit că sunt ghid acum, dintr-odată? Cumpără-ți o hartă.

Sarcasmul binevoitor i se scurgea gros ca mierea din voce. Cum putea cuiva să nu-i placă de Rink? Era o supremă ironie. Ce poate să nu-ți placă la un cârcotaș sarcastic?

– Cunoștințele locale sunt jumătate din bătălie, i-am spus.

– N-am mai fost pe-acasă de opt ani, Hunter. Nu știu cât de proaspete mai sunt cunoștințele mele locale.

– Cât de mult se poate să se fi schimbat Arkansas în opt ani? am întrebat. Doar nu e centrul cultural al Americii sau mai știu eu ce.

– Mda, dar nu-s doar niște țopârlani în camionete jerpelite, să știi, zise Rink, sunând exact ca un țopârlan într-o camionetă jerpelită. Au tot atât de multă cultură ca în orice alt loc, Hunter. Știu diferența dintre Paris, Franța și Paris Hilton.

– Atunci o să-ți facă bine să mergi iar acolo.

Rink chicoti.

– Deci, care-i treaba?

– Persoană dispărută, i-am răspuns.

– Atâta tot? M-am gândit c-o să fie ceva interesant.

– Mai e ceva. Persoana dispărută e fratele meu.

– Vrei să spui John?

– Da. A apărut în sfârșit, numai ca să dispară imediat din nou de pe fața pământului. Sunt îngrijorat, Rink, i-am spus, strângând receptorul în mână.

– Știi și tu cum sunt oamenii. Probabil s-a făcut criță, a agățat niște muieri și s-a încuiat cu ele într-un motel cine știe unde, zise Rink. Dă-i o zi sau două și o să apară acasă cu coada între picioare.

– Poate, am încuviințat eu. Și în cazul lui John nici n-ar fi prima dată.

– Voi doi ați avut o ceartă de pomină. De ce-l cauți acum? mă întrebă el.

– Are necazuri.

– Întotdeauna a avut.

– Nu fac asta pentru el, l-am mințit. Cumnata mea m-a rugat să-l găsesc. I-am promis ei.

– Evident.

Se pare că Diane nu era singura care mă putea citi de la o mie de pași. Rink mă întrebă:

– Deci nu-i mai plătește pensia alimentară?

– Nu i-a mai plătit-o de ani de zile, am răspuns. Dar nu despre asta e vorba. Da, sunt și copiii, dar e o chestie mai gravă de-atât.

– Spune-mi, zise Rink.

Se auzi motorul unei mașini pornite, sunet estompat doar foarte puțin de miile de kilometri dintre noi.

– Ești la volan, Rink?

– Acum pornesc. Dar poți să vorbești mai departe; am un drum de douăzeci de minute. Nu mă băga în seamă dacă încep să înjur, dar I-75 e penală chiar și la ora asta.

Rink își manevră mașina Porsche prin traficul din Florida. Întâlnirea mea cu Shank și gorilele lui nu era decât una dintre numeroasele noastre povești de război. Mă felicită pentru folosirea creativă a centurii de siguranță din mașină. Și, de asemenea, pentru faptul că doi nemernici ordinari vor umbla în cârje pentru o vreme.

Am ajuns cu povestea la mesajul de la iubita actuală a lui John și la rugămintea pe care i-o făcuse lui Jennifer. Apoi promisiunea mea c-o s-o ajut.

– Întotdeauna ai fost o cârpă, Hunter, îmi zise Rink. Niciodată n-ai știut să refuzi o femeie în pericol.

– E și cumnata mea, i-am reamintit.

– Lasă-mă cu cumnata. Și dacă n-ai fi întâlnit-o niciodată înainte, tot ai fi venit aici pentru ea.

– Acum începi să semeni cu Diane, i-am zis.

– Doamna asta a ta a avut dreptate în legătură cu o grămadă de lucruri, îmi spuse el.

– Chiar și Diane ar înțelege de data asta. E vorba despre fratele meu.

– Nu te contrazic, Hunter.

Chiar și dacă n-aș simți nevoia acestui tip de activități care mă țin în viață, tot n-aș fi putut să-i întorc spatele fratelui meu. Cu toate că ultima dată când am discutat cu el, l-am amenințat că-i voi trage un pumn în față.

– Ți-e dor de el, așa-i?

– Ca de o gaură în cap.

Era momentul potrivit să înviorez atmosfera.

– Deci cum e Statul Razelor de Soare?

– O contradicție în termeni, bătrâne. Plouă torențial. E a treia zi deja. Poți pune pariu că n-o să arate asta în reclamele cu „Bine ați venit în Florida însorită" de la televizor, știi?

– O să-mi fac bagajul pentru vreme rea, Rink. Dar poți să-mi aranjezi toate cele necesare?

Menționarea unui cuvânt-cheie – mai ales pistol – la telefon nu e niciodată o idee bună. Mai ales după evenimentele din 11 septembrie. Lăsând la o parte toate teoriile conspirației, tot felul de instituții guvernamentale enigmatice cunoscute numai după acronimele lor ascultă telefoanele căutând exact aceste cuvinte. Știu asta. Am fost acolo personal. Ultimul lucru pe care-l voiam era să aterizez în Florida numai ca să primesc un bilet fără întoarcere către Guantanamo Bay.

– Lasă totul în seama mea, zise Rink. Vrei niște permise de câteva zile la studiourile Universal?

– Ar fi foarte bine. Sper c-o să am timp să fac pe turistul puțin; nu vreau să-mi pierd vremea stând la coadă.

Și acesta era un cod. „Universal" era un cifru. Însemna întregul pachet: pașaport, număr de securitate socială, permis de conducere, cărți de credit, totul.

– Se pare că o să ne distrăm de minune, Hunter.

– Nici nu-ți poți imagina cât de mult, i-am răspuns.

6

Tubal Cain era în elementul lui. Conducea o mașină de primă clasă și visa la măceluri viitoare.

Autostrada interstatală I-10 era unul dintre locurile lui favorite din lume, se întindea de la Jacksonville, Florida, în est, până în Santa Monica, în vest. O arteră transcontinentală cu nu mai puțin de trei dintre cele mai mari orașe din Statele Unite pe rută. Houston, Phoenix și Los Angeles erau toate un teritoriu pe care-l cunoștea. Dar ceea ce-i plăcea mai mult decât orașele era autostrada transcontinentală în sine. Era o rută preferată de mulți autostopiști care călătoreau între state. Pe întreaga sa lungime nu apărea nici o mare schimbare în altitudine, și chiar și pe timpul iernii temperaturile erau de obicei ridicate. Aproape putea garanta o rezervă de mielușei rătăcitori pe toată durata anului.

George și Mabel sau cum i-o fi chemând erau exemple bune despre ce putea realiza o persoană întreprinzătoare ca el. OK, nu câștigase decât niște degete pentru colecția sa, dar avea o consolare în forma rulotei în flăcări pe care o lăsase în urmă.

Petrecuse destul timp în toate centrele turistice majore de-a lungul drumului, gustând atmosfera fiecăruia înainte să meargă mai departe. Îi plăcuse enorm aerul vibrant din New Orleans, extravaganța Cajun din Lafayette, istoria din San Antonio, unde-și folosise cuțitul Bowie ca un tribut pentru colonelul James Bowie care murise acolo. Gustase cultura, muzica și

savoarea de sud-vest din Tucson în timp ce vâna studenți în universitățile orașului. Își făcuse drum înspre vest către Santa Monica, unde își găsise ușor victime în mulțimile ce se îngrămădeau pe faimosul debarcader.

Și apoi mai era și Los Angelesul, destinația lui actuală. Un oraș care i se păruse că se potrivea cel mai bine cu stilul lui de viață, unde-și putea face meseria fără multă teamă de consecințe. Având în vedere toate conflictele armate între găștile locale, ultimele lui două victime din South Central Los Angeles abia provocaseră o ridicare de sprânceană.

Trebuia deja de mult să se întoarcă aici. Intenționa să execute un șir de atrocități care să forțeze chiar și ochii părtinitori ai poliției din Los Angeles să ia aminte. Dacă putea realiza asta, atunci își va cimenta fundația notorietății sale.

Dar asta nu însemna că nu avea voie să se distreze puțin pe drum.

Nu era deloc o problemă foarte importantă dacă ajungea în Los Angeles câteva ore mai târziu decât plănuise inițial. Nu pentru un om al cărui nume era destinat să supraviețuiască o eternitate.

Porni semnalizatorul de întoarcere, anunțându-și politicos intenția să iasă pe o stradă laterală, deși nu era deloc trafic în urma lui. Politețea era o virtute pe care Tubal Cain era convins că o poseda din abundență. Bărbatul care-i făcea semn cu mâna cerându-i ajutorul de la marginea drumului nu ar bănui nici o clipă că un șofer atât de plin de curtoazie putea fi atât de periculos.

– Băiețaș, asta e ziua ta norocoasă, zise Cain.

Oglinda laterală juca de minune rolul unui mic ecran de televizor pe care bărbatul alerga către mașina lui: Road Runner ridicând un val de praf în urma lui în timp ce alerga spre capcana lui Wile E. Coyote.

Cain înțelese că puteau apărea probleme. Deși enervat și istovit de încercarea de a reînvia un motor mort, bărbatul, nu foarte tânăr, părea în formă. S-ar putea chiar să încerce să se

lupte, dacă nu îl aborda cu luare-aminte, se gândi el. Cel mai bine ar fi să nu se dea de gol dinainte. Își ascunse rapid cuțitele sub scaunul pasagerului. Ieși din mașină, simțind în gură gustul de silicon al deșertului.

Cain nu era singurul care juca teatru. Conștient că puțini oameni se opreau de fapt să ia autostopiști, bărbatul avea grijă să arate inofensiv. Avea o atitudine amabilă, băiețească, prietenoasă. La fel de falsă ca și zâmbetul lui Tubal Cain.

– Ai ceva probleme, domnule? întrebă Cain.

– Da. Nenorocita asta de mașină s-a stricat și nu pot s-o fac să meargă.

Faptul că-și frecă palma murdară cu ulei de pantaloni îi dădu aerul unui ageamiu, dar lui Cain gestul i se păru premeditat. Felul în care-și oferi și el mâna nu era mult mai credibil.

– Hei, nu ești de pe-aici, nu-i așa? întrebă Cain. Ești aici în vacanță?

Șoferul naufragiat clătină din cap.

– Nu e o vacanță, crede-mă.

Cain studie ochii bărbatului. Dincolo de inocența deliberată, exista o oarecare prefăcătorie. Ascundea ceva, dar asta era în regulă. Toată lumea avea ceva de ascuns.

– Nu e locul cel mai bun să ai o pană, observă Cain. E destul de pustiu.

Peisajul deșertului Mojave cerea atenție. Nu erau înconjurați de nimic altceva decât de nisip și pietriș, cu petice pipernicite de vegetație care nu ofereau nici umbră, nici protecție împotriva extremelor climatice.

Ar putea fi dificil să ascunzi o crimă aici.

– Nici un loc nu e bun să ai o pană, domnule, zise omul. Dar ai dreptate în legătură cu deșertul ăsta. Sunt bucuros că e noapte și nu am rămas blocat aici la peste treizeci și șapte de grade.

– Da, se cam încălzește aici când e soare. E o adevărată pacoste să mergi pe jos în orice direcție, crede-mă.

– Oh, te cred, răspunse șoferul. Făcu un semn din cap către mașina lui Cain. Pun pariu că frumusețea asta e de încredere.

– Așa a fost de când o am, încuviință Cain. Faptul că n-o avea decât de optsprezece ore nu era decât o chestiune academică. Vrei să arunc o privire la mașina dumitale? Mă pricep cât de cât la motoare.

Omul clătină din cap și se uită la vehiculul abandonat. Cu capota ridicată către cerul înstelat, semăna cu o lăcustă care încerca să înghită luna.

– E terminată. S-a dus un cilindru, cred.

– Hai să văd, zise Cain și trecu pe lângă el.

Li se atinseră umerii pentru o clipă. Pe sub cămașa de dril a bărbatului, Cain simți o putere ascunsă. Rezonabil de tânăr, în formă și *aparent* puternic. S-ar putea să-i facă probleme. Cain își vârî mâna în jacheta lui sport, mângâind mânerul cuțitului.

– Nu e nevoie, știi, zise bărbatul. Dacă m-ai duce de-aici ar fi suficient.

Cain se întoarse încet către el. Asta voia să fie o cerere? Se presupune că era obligat?

– Stai să mă uit la mașină întâi. Dacă n-o pot porni, atunci, bine, o să te duc cu mașina mea.

– Îți pierzi vremea. Bărbatul își duse mâinile la șolduri și înclină bărbia către vehiculul stricat. Rabla asta nu mai merge nicăieri.

– Stai să mă uit, zise din nou Cain.

– N-ai decât... dar n-o să meargă, zise șoferul.

Cuvinte subtile care ascundeau o acțiune la fel de subtilă. Scărpinatul lui nu era pe cât de mecanic păruse la început.

– Insist, zise Cain.

Repetiția e mama învățăturii. Cain repetase manevra asta de mii de ori. Își scoase cuțitul din buzunar, îl ținu pregătit, lipit de încheietură, făcu un pas rapid înainte...

Și se întâlni cu țeava unui pistol semiautomat ațintit direct către fața lui.

Un hohot scurt de râs îi scăpă involuntar din gât. Nu era nici șoc, nici frică. Era un râs de batjocură de sine. Se pare că ar putea avea nevoie de și mai multe repetiții. Nu în ultimul rând, în a-și pune la loc cuțitul. Ascunzându-și gestul de privirea bărbatului, vârî cuțitul într-un buzunar exterior al jachetei.

– Nu, zise bărbatul. Eu insist.

Cain clătină din cap cu un reproș prefăcut.

– Știi, nu-mi vine să cred că ai scos pistolul la mine, când tot ce-am vrut să fac a fost să te ajut.

– Îți apreciez simpatia, domnule, dar n-am nevoie de ajutorul dumitale. N-am nevoie decât de mașină.

Cu un gest brusc din pistol, îl invită să pornească înspre deșert.

Aruncându-și privirea peste teren, Cain văzu o râpă adâncă. Avea laturile abrupte și fundul plin de pietre și pelin piperniciț. Un loc bun să ascunzi o crimă, până la urmă.

– Deci... o să mă împușți?

Șoferul trase aer printre dinți.

– O să mă omori în groapa aia și-o să mă lași să mă găsească acolo coioții?

Cain ridică din umeri. La urma urmei, și el făcuse exact același lucru altora.

– N-o să te împușc decât dacă trebuie, zise șoferul.

Serios? MARE GREȘEALĂ. Regula numărul unu: nu-ți arăta niciodată slăbiciunile în fața dușmanului.

– Nu ești un ucigaș.

– O să fiu un ucigaș dacă trebuie, zise bărbatul.

I se simțea un fior în glas acum. Frică sau anticipație – oricare din ele puteau să-l facă pe un om agitat să apese pe trăgaci.

– Coboară în șanțul ăla și îngenunchează. Te avertizez, dacă nu faci ce-ți spun, o să trag.

Cain își ridică mâinile implorator.

– Ei, hai, omule. Nu poți să faci așa ceva cu un bun samaritean.

– Ba pot și o s-o fac. Bărbatul gesticulă din nou cu pistolul. Mișcă! Jos în șanț.

– Nu sunt îmbrăcat pentru escaladări.

– Sari atunci.

Cain se apropie de râpă.

– Crezi c-ai vrea să-mi aduci ceva din mașină? O să mă lași aici în pustietate; cel puțin dă-mi o sticlă cu apă.

– Treci în șanț!

– Se numește râpă.

– Atunci treci în nenorocita de *râpă*. Dacă nu, îți trag un glonț în cap și apoi te arunc naibii acolo.

Cain clătină din nou din cap. Nu grăbi pasul câtuși de puțin.

– Stai calm. Mă duc.

Bărbatul îl privi coborând panta abruptă. Cain se întoarse și se uită în sus la el. În lumina stelelor, avea fața de un gri fantomatic. O pată argintie care s-ar dovedi o țintă ușoară pentru un pistolar.

– Întoarce-te, îngenunchează și pune-ți mâinile pe ceafă.

– Care-i treaba cu teatrul ăsta de amatori? întrebă Cain. Ai de gând să-mi furi mașina. N-am cum să urc de aici ca să te opresc, așa că de ce vrei să îngenunchez?

– Pentru că așa am zis eu, răspunse bărbatul.

– O să-mi stric o pereche de pantaloni excelenți, zise Cain cu o voce cântată, dulce ca a unui băiat de cor.

Se întoarse și îngenunche pe pietriș ca într-o strană.

– OK, stai acolo, zise bărbatul.

Târșâitul picioarelor prin nisip marca îndepărtarea bărbatului. Își lua ceva din mașina abandonată, ghici Cain. Auzi bufnetul inconfundabil al unei capote trântite, apoi sunet de pași întorcându-se la marginea râpei. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu pe bărbat conturat pe fundalul stelelor. În mână avea un rucsac. Scotoci în el, scoase ceva și-l aruncă la pământ.

Presupunerea lui Cain era justificată. Evident nu era un ucigaș. O sticlă de plastic plină pe trei sferturi cu apă se opri lângă un bolovan la trei metri în fața lui.

– Nu care cumva să crezi că nu-ți sunt recunoscător pentru ajutor, îi spuse bărbatul.

Apoi se întoarse să plece.

– Așteaptă, îl strigă Cain.

– Ce e?

– O să fac un târg cu tine.

– N-ai nimic ce-mi trebuie.

– Ești sigur?

– Absolut.

– Ce zici de cheile de la mașină?

Asta îi atrase atenția.

– Aruncă-le aici sus.

– Nu.

– Aruncă-le aici sau te împușc.

– Nu. Cum am spus, o să fac un târg cu tine.

– Aruncă-mi dracului cheile sau îți trag un glonț în cap!

– Dacă faci asta, n-o să găsești cheile. Cât timp te-ai dus la plimbare mai înainte, le-am ascuns. Într-adevăr nu sunt foarte departe, dar o să-ți ia timp să le găsești. Ești sigur că vrei să-ți pierzi timpul tău prețios căutându-le, numai pentru o cerere minoră? Știi, ai putea să mă omori, dar ce faci dacă vine cineva când încă mai cauți cheile? Ești pregătit să-i împuști și pe ei? S-ar putea să fie chiar un polițist.

Englezul înjură foarte nepoliticos.

Cain răsuflă amuzat.

– O cerere minoră, repetă el.

– Bine, dar îmi dai cheile prima dată.

– Nu. Prima dată tu îmi aduci ceva din mașină.

Urmă o nouă înjurătură.

– Ce naiba-i așa de important?

– Uită-te sub scaunul pasagerului din față. O să găsești o centură de unelte. Adu-mi-o, te rog.

– OK, dar apoi îmi dai cheile. Și fără scheme.

– De acord.

Cain își saltă una din mâini de la ceafă și își ridică degetul mare către șofer în semn de încuviințare.

Ce putea face omul decât să încuviințeze?

– Nu mișca. O să mă duc să-ți aduc afurisita de centură de unelte. Dar, dacă vin înapoi și ai mișcat un singur centimetru, te-am terminat.

– De acord.

De data asta, își ridică degetele mari de la ambele mâini.

Rămase îngenuncheat pe pietriș, ignorând pietrele ascuțite care-i intrau în genunchi, de parcă era un călugăr în penitență. Seninătatea totală îi era dată de mantra cântecului *Mack the Knife*, fredonată încet.

– Mincinosule, întrerupse vocea șoferului transa. Cheile erau în mașină.

Fără să se uite înapoi, Cain ridică din umeri.

– Să știi că-mi vine să nu-ți las nenorocita de centură cu unelte pentru asta.

– Oricum nu-ți folosește la nimic, îi atrase atenția Cain. Poți foarte bine să o lași aici.

– M-am uitat în centura ta. Sper că nu te superi, dar am vrut să verific dacă n-ai cumva un pistol în ea. N-am vrut să mă urmărești pe șosea trăgând după mine.

– Ei bine, acum știi că nu este nici un pistol. Lasă-mi-o aici, te rog.

– Care-i treaba cu toate cuțitele?

– Doar o pasiune a mea.

– Nu par să fie scumpe. Nu sunt tipul pe care le-ar colecționa cineva.

– Le folosesc în munca mea, asta-i tot. Și ai dreptate, nu sunt scumpe. Așa că n-are nici un rost să le furi.

– Ce dracu-i așa de important la ele dacă nu sunt scumpe? Ai fost pregătit să riști un glonț de dragul unor cuțite vechi?

– Poți să-i spui valoare sentimentală. Le am de multă vreme. Am o mulțime de amintiri în legătură cu ele. Cain se întoarse și se uită peste umăr. Prinse privirea șoferului. Te rog, fă-mi pe plac!

Bărbatul aruncă centura de unelte la pământ și apoi o împinse cu piciorul în râpă.

– Nu urca înapoi din râpă până nu mă auzi îndepărtându-mă cu mașina. O să te urmăresc.

– Am înțeles.

Îi făcu cu ochiul.

– Bine.

După cum i se ordonase, Cain așteptă până auzi Mercedesul SUV trezindu-se la viață cu un mârâit, apoi amuțind în depărtare. La ce bun să se grăbească? N-ar avea nici o șansă să se ia la întrecere cu o mașină cu tracțiune integrală.

Prima dată, luă sticla cu apă. O simți călduță în palmă. Apoi își luă centura. Nu avea nevoie să facă un inventar al conținutului; își putea da seama și numai după greutate că lipsea ceva.

– Hoț afurisit!

Desfăcu brutal centura. Cuțitul Bowie lipsea.

Asta schimba totul. Practic, se aruncă în sus pe peretele râpei. Ajunse la suprafață folosindu-și coatele și genunchii, și se smuci în sus, alergând vreo cinci, șase pași către șosea. Farurile din spate ale Mercedesului erau doar puncte mici dispărând în depărtare.

– O să ne vedem din nou, *hoțule.* Promisiunea îi era la fel de înverșunată ca furia. O să ne întâlnim din nou. Și atunci o să-mi plătești.

7

Deci, asta e. Motivul pentru care am venit fuga-fuguța în Florida.

Am sosit cu un zbor de seară până în Miami. Pe prima porțiune de călătorie din Manchester, am dormit ore întregi. Am visat oameni urlând. După ce am schimbat avionul în New York, coșmarul nu-mi ieșise încă din minte. N-am mai putut dormi, așa că am rămas uitându-mă pe geam. Formațiunile suprarealiste ale norilor nu-mi distrăgeau însă decât foarte puțin atenția. Erau grămezi masive de nori pe întreaga coastă de est. Rink nu exagerase; Florida era bântuită de furtuni.

Terminalul cu aer condiționat m-a păcălit. Am ieșit în ploaie. Cu ea eram obișnuit, dar umiditatea lipicioasă m-a plesnit peste față ca un prosop fierbinte.

Ud de ploaie, dar și de transpirație, m-am apropiat de Porsche-ul Boxster al lui Jared Rington cu o grimasă pe post de salut. Doamne sfinte, nu l-am mai văzut pe animalul ăsta de doi ani. Rink apăsă un buton și coborî geamul pasagerului.

– Care-i treaba cu bagajele, Hunter? mă întrebă el, făcând un gest din cap către cele două genți. Te gândești să stai o lună?

– Cât de mult e nevoie.

– Mie-mi convine.

Am făcut un gest de încuviințare.

– Ai de gând să mă inviți în mașină sau trebuie să stau aici toată noaptea și să mă ud și mai tare?

– Atât timp cât nu faci pete pe scaune, zise Rink.

M-am uitat cu atenție la Porsche, apoi la hainele mele ude leoarcă.

– Poate ar fi mai bine să iau un taxi, i-am răspuns.

– Pe naiba! Urcă odată. Aruncă-ți gențile în spate... dacă încap. Altfel o să trebuiască să le ții pe genunchi. Asta-i problema cu frumusețile astea – n-au spațiu destul în portbagaj.

– N-au spațiu pentru mai nimic.

– N-am cumpărat un Porsche ca să car bagaje, îmi zise Rink.

– L-ai luat ca să impresionezi domnișoarele, nu-i așa?

Am urcat, ținându-mi una din genți la piept.

– Da. Dar ca să fiu sincer, nu prea mai reușesc așa de des pe cât o făceam în bătrâna mea camionetă de pe vremuri, râse Rink.

Înainte, era mereu perfect bărbierit, acum însă avea ceea ce părea să fie o omidă păroasă pe buza de sus. Mă prinse holbându-mă la ea. Se uită și el o clipă în oglinda retrovizoare.

– Care-i problema cu mustața mea?

– Te face să semeni cu o vedetă porno, i-am spus.

Rink rânji obscen.

– Da, mi s-a mai spus asta. Dar, la urma urmei, își umflă el pieptul, am și *unealta* unei vedete porno.

– Visează mai departe, Casanova, i-am spus eu. Adu-ți aminte că te-am văzut la dușuri.

– Mda, încuviință Rink. Dar adu-ți și tu aminte ce face stresul unui război dintr-un bărbat. Uneori, de la adrenalină ajunge să-ți intre la apă.

– Pe mine nu m-a afectat niciodată, i-am spus în timp ce pornea mașina.

– Problema e, zise Rink și tonul vocii își pierduse amuzamentul, că *nimic* n-a părut vreodată să te afecteze pe tine ca pe noi, restul muritorilor. Uneori, mă întreb dacă tu știi ce e frica.

– Oh, nu te teme, i-am răspuns. Au fost o mulțime de dăți când am fost speriat de moarte.

– Nu s-a văzut.

– Dar am fost, Rink. Atâta că n-am lăsat să se vadă.

Am intrat pe o autostradă spre vest.

– Am dat câteva telefoane, îmi zise Rink, în timp ce ne îndreptam spre Tampa. Am vorbit cu un vechi prieten din Little Rock. Tu nu-l știi. Harvey Lucas. Fost militar. Un om de treabă. Am participat împreună la operațiunea Furtuna în Deșert. L-am întâlnit din nou din întâmplare acum câțiva ani și de atunci am păstrat legătura. A făcut niște cercetări.

– Și ce-a găsit?

– Nu prea multe. Prima zi de lucru.

– Orice e de ajutor.

– S-a dus s-o vadă pe această Louise.

– Și?

– N-a fost prea prietenoasă. A zis că nu vrea să vorbească decât cu tine.

Am încuviințat. Era clar de ce nu voia.

– În scrisoare, a zis că John a început să se comporte ciudat, speriat de ceva. Se poate să fie și ea speriată. Presupun că n-o să-i spună prea multe unui străin care pune întrebări despre John.

– Chiar și după ce Harvey i-a menționat numele tău, tot n-a vrut să-i spună absolut nimic, zise Rink. Dar a reușit să aranjeze o întâlnire cu ea. Mâine după-amiază, la ora trei, după ce iese de la serviciu. Și a mai descoperit ceva: se pare că fratelui tău îi plac jocurile de noroc.

Da? Asta era frumos.

– Crezi că din cauza jocurilor de noroc a fugit?

– Poate. Se pare că are o datorie mare la un cămătar local, pe nume Sigmund Petoskey. Petoskey nu e omul cel mai iertător din lume. Așa că poate fi un bun punct de pornire să trecem pe la el să vedem ce are de spus.

– La fel de bun ca oricare altul, am încuviințat.

– Mi-l amintesc pe Petoskey de acum mai mulți ani, zise Rink. Un golan ordinar care se crede foarte important. Lui Siggy îi place să se considere un fel de Naș modern. Și-a

adunat o gașcă de gunoaie care să spargă capete în numele lui când jucătorii nu plătesc la timp. Poate că John a avut bunul-simț să scape cu toate părțile corpului intacte.

– În ce e băgat Petoskey?

– În tot felul. Și-a făcut rost de o acoperire bună ca om de afaceri. Imobiliare. Vânzări de mașini la mâna a doua. Chestii din astea. Dar își face banii cei mai frumoși din camătă și corupție.

– Corupție? am întrebat.

– Da. Are la mână câteva nume din guvernul local. Și câțiva polițiști nu se ating de el.

– Ce fel de om e?

– O jigodie de primă mână, zise Rink. Dar presupun că e destul de periculos cu o gașcă întreagă pe lângă el. Pentru cineva care se sperie ușor, cel puțin.

– Da, exact ca toate celelalte jigodii cu care am avut de-a face până acum, am observat eu.

Rink pare foarte des să știe ce gândesc.

– Am armele și restul lucrurilor la apartament, îmi spuse.

Era foarte prevăzător. Amândoi știam că, dacă vrei să mergi la luptă împotriva cuiva de teapa lui Petoskey sau Shank, trebuie să le arăți că nu ești dispus să înghiți nimic din partea lor. Shank putea fi intimidat cu o promisiune urâtă, dar într-o lume unde fiecare bunicuță cu părul vopsit mov are un pistol în poșetă, trebuie să aduci ceva și mai rău la masa negocierilor.

– Harvey știe unde e Petoskey?

– L-am pus să verifice. Până o să ajungem noi în Arkansas, o să ne poată spune unde se duce Petoskey să se ușureze... și la ce oră.

– N-am nevoie să știu decât unde o să fie mâine pe vremea asta, i-am răspuns eu.

– Las-o pe seama mea. O să-l sun iar pe Harvey de îndată ce ajungem la mine acasă.

– Sigur, i-am zis.

Odată aranjamentele terminate, Rink se întoarse spre mine. Un zâmbet îi lumină trăsăturile.

– Mă bucur că ești aici, Hunter!

– Și eu mă bucur!

8

Datoria și milităria merg mână în mână. Același lucru se poate spune și despre familie. Probabil că nu mi-am îndeplinit prea bine datoria de a-mi sprijini familia de când am plecat din Forțele Speciale.

Între mine și Diane s-a terminat totul. Acum Diane are o viață nouă cu Simon. Cu toate acestea, mai sunt și alții pe care-i puteam încă ajuta dacă aveau nevoie. Îmi era rușine că nepoata și nepotul meu trăiau în asemenea mizerie, că Jennifer ajunsese într-o stare atât de proastă și că tot ce le puteam oferi era abilitatea mea de a amenința oamenii.

John e fratele meu. Dacă vreți să fim exacți, de fapt e fratele meu numai după mamă. Tata a murit și mama s-a recăsătorit. Și apoi a apărut John. Poate pentru că avem tați diferiți am ajuns noi atât de deosebiți unul de altul, ca brânza și creta. Eu eram un erou de război, John era derbedeul fără căpătâi care pierdea vremea pe-acasă. Bineînțeles, pentru unii asta nu înseamnă nimic. E ciudat cum părinții noștri îi luau întotdeauna lui partea.

După cinci beri, tatăl meu vitreg îmi spusese odată:

– În timp ce tu umblai fleandura peste tot prin lume, John a fost aici. Pe John a trebuit să-l chemăm dacă am avut vreodată nevoie de ajutor. Tu niciodată n-ai fost prezent. Pentru tine e ușor, Joe. Tu ai avut întotdeauna tot ce ai vrut. Dar băiatul ăsta ce-a avut vreodată?

N-am avut nervi să mă cert. M-am ridicat și-am plecat.

Pe John l-am găsit la un bar lângă Deansgate, bându-și tot salariul cu niște amici. L-am încolțit la masa de biliard. L-am înșfăcat de gulerul cămășii, l-am împins la perete. Prietenii lui știau foarte bine că nu era cazul să intervină.

– Unde dracu' sunt toți banii pe care ți i-am dat, John?

Mi-a evitat privirea.

– I-am dus acasă.

– Nu mă minți, John. Tocmai am vorbit cu tata. Mi-a spus c-ai fost pe la el să-l rogi să-ți dea un împrumut. Mă durea falca de cât de tare îmi încleștasem dinții. Și m-a bătut la cap o oră întreagă cum ar trebui să te ajut și eu. Iarăși.

John clătină din cap.

– Nu-mi spune că te-ai dus și i-ai spart deja pe toți?

Rușinea îi făcu obrajii să ardă.

– Am avut un pont de la un tip din interior, îmi spuse el. Cinci la unu șanse, ce puteam să fac?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu…

I-am întors spatele.

John m-a lovit cu pumnul în umăr. M-am întors încet și l-am văzut pe fratele meu mai mic pregătindu-se de luptă.

– Nici să nu îndrăznești, naiba să te ia! l-am avertizat. Nu-mi pasă cine ești, te snopesc în bătaie.

– Hai atunci, îmi zise. De ce n-o faci, ha? Orice alt dobitoc de-aici vrea s-o facă.

Eram gata să-l bat. Dar în clipa aceea era pur și simplu prea penibil să-mi irosesc timpul cu el. M-am uitat fix la el și m-am dat înapoi. Mi-am ridicat un deget și l-am îndreptat direct spre fața lui.

– Nu meriți efortul, John. Am terminat cu tine. Ai priceput?

Mi-am făcut drum prin grămada de gură-cască și l-am auzit strigându-mi din urmă:

– N-am nevoie de tine, Joc. Ai terminat cu mine, serios? Ei na, du-te naibii! Nici tu nu mai însemni nimic pentru mine. Nici măcar nu ești fratele meu, cu adevărat. Nu ești decât un *bastard* de care nu m-am putut descotorosi toată viața.

Privirile ni s-au întâlnit peste umerii beţivilor care formau un zid între noi.

– Nu sunt fratele tău adevărat? l-am întrebat. Foarte bine. Dacă asta vrei, John!

Sclipirea de furie îi dispăru din ochi şi-mi întoarse spatele. M-am întors şi eu. Nu m-am uitat înapoi.

Erau cuvinte de mânie de ambele părţi.

În ciuda lor, John va rămâne mereu fratele meu mai mic.

N-am apucat să ne împăcăm.

Iar acum venise vremea să îndreptăm lucrurile din nou.

Ca soldat, am vânat şi am ucis oameni. Asta fac soldaţii. Dar pentru mine, omorul era un lucru personal. Când trebuie să te uiţi în ochii oamenilor pe care-i omori, se întâmplă ceva cu tine. Violenţa îmbolnăveşte sufletul omului. Ura consumă şi dă naştere disprețului de sine. Nu contează că morţile erau autorizate, corecte sau justificate. Tot moarte e. Paisprezece ani de vânare a teroriştilor mă schimbaseră pentru totdeauna.

Poate de aceea i-am întors spatele fratelui meu. Dacă aş fi răspuns provocării lui de atunci, poate că John n-ar mai fi fugit.

Am ieşit din armată, hotărât să mă stabilesc cu Diane, să duc o viaţă normală şi tihnită.

Ar fi trebuit să ştiu că-mi fac visuri deşarte.

Într-un anume fel, John m-a făcut să fiu omul care sunt. M-am ocupat de datoriile lui în singurul fel pe care-l cunoşteam. I-am făcut pe creditorii lui să dea înapoi. Asta mi-a oferit o anumită reputaţie pe stradă. Nu a durat mult şi abilităţile mele naturale au dat la o parte celelalte însuşiri mai blânde ale mele. În mod subtil, ceea ce începuse ca o aventurare în consultanţa de securitate privată se transformase în clienţi care pretindeau mai mult. Ocazional, a trebuit să sparg capete şi nasuri. Timp de paisprezece ani am întâmpinat violenţa faţă în faţă, răspunzând cu violenţă şi mai mare, şi se părea că, în ciuda intenţiilor mele bune, nimic nu se schimbase.

În altă lume aș fi putut ajunge un ucigaș plătit, exact ca aceia împotriva cărora luptam, sau bătăuș în slujba unui gangster de joasă speță. Numai pentru că aveam un simț moral și, da, compasiune, puteam să-mi găsesc pacea. Fără decență, n-aș fi decât un bătăuș mai mare între niște bătăuși mai mici.

Îi promisesem lui Jennifer că-l voi găsi pe fratele meu.

Nu aveam de gând să las ceva să-mi stea în cale.

9

Cu o zi în urmă, furia lui Tubal Cain atinsese proporții epopeice. Nici nu era de mirare. Prima dată, își pierduse Mercedesul, rămânând la marginea șoselei ca un animal călcat de mașină și lăsat să se usuce în arșița care creștea. Apoi își dăduse seama că nemernicul lipsit de scrupule care-l abandonase acolo îi furase și cuțitul care era pe locul doi între favoritele lui. Apoi mai descoperise și că pantofii de piele nu erau potriviți pentru mersul pe jos pe distanțe mari. Dar, după cum se spune, asta fusese atunci, și asta era acum. Aproape douăzeci și patru de ore mai târziu, Cain se simțea foarte mulțumit de sine.

În primul rând, stătea întins pe un pat moale, mișcându-și picioarele înfierbântate în aerul răcoros al unui dispozitiv de aer condiționat montat pe perete. După un duș înviorător și purtând haine care nu erau lipicioase de transpirație, se simțea un om nou. Lângă el se afla silueta tăcută, nemișcată a bunei samaritence care-l adusese aici.

Era moartă, bineînțeles, nu dormea liniștit după cum sugera poziția. Părul îi era răsfirat pe pernă ca un snop de porumb, ascunzându-i trăsăturile fără viață. Era o postură regizată, astfel ca paloarea ei nefirească să nu trădeze imediat jocul.

– Ei, acum, ți-aș fi recunoscător dacă ai sta acolo ca o fetiță cuminte, zise el. Ca și cum ai dormi ca să-ți revii după o petrecere de pomină. A fost o petrecere grozavă, crede-mă, și cu siguranță meriți să te odihnești puțin după ea.

Cain se mândrea cu priceperea de a-și acoperi urmele. De aceea rămânea cel mai prolific ucigaș în serie *nedescoperit* din Statele Unite ale Americii. Să-i luăm în calcul pe George și pe Mabel, de exemplu: aranjase explozia în așa fel, încât amândoi să fie atât de arși încât să fie nevoie de un anchetator deosebit de înverșunat ca să ajungă la concluzia că fuseseră uciși. În esență, Mabel nu fusese destul de grijulie cu aragazul când pregătise cina. Fie explozia, fie focul de după aceea vor acoperi faptul că lui George îi lipseau două degete, iar soția sa avea numeroase oase rupte.

Aici însă nu era la fel de spectaculos ca flăcările care mistuiau cadavrele. Subtilitatea era cuvântul de bază al zilei. Pornise aerul condiționat la maximum astfel ca mirosul din ce în ce mai puternic să nu atragă atenția nimănui prea repede. Și ridicase plapuma până la bărbia femeii. Asta va împiedica apropierea mușteloor care căutau materie în descompunere ca incubator pentru progeniturile lor. Până când proliferarea insectelor va face încăperea insuportabilă, Cain se va afla la mulți kilometri depărtare.

Plapuma servea unui scop triplu. Absorbea sângele ce se scurgea din trup, amâna mult momentul când avea să se vadă. De asemenea, ascundea degetele care lipseau de la mâna ei dreaptă. În mod ideal, Cain ar fi preferat să livreze întregul ei cadavru la groapa comună din Jubal's Hollow; avea niște oase cu o formă foarte frumoasă pe sub pielea aceea de alabastru. Pentru moment, nu avea nici timpul, nici înclinația necesare pentru alte distracții. Degetele tăiate de la mâinile ei vor trebui să fie de-ajuns. Erau lesne de ascuns într-un buzunar al hainei, ușor de transportat și puteau fi depozitate cu prima ocazie când își va vizita locul secret.

Era ca și cum s-ar fi pregătit pentru un picnic cu școala. Înfășurase degetele în celofan, ca niște crenvurști pentru o gustărică, și le ascunsese bine în geanta în care erau și degetele lui George. Când va avea timp, va da jos carnea de pe ele și va păstra numai oasele. Așa le prefera. Fără bagajul adițional de

carne putredă. Pentru moment însă, va trebui să se mulțumească să-și pipăie suvenirele prin ambalajul lor de plastic ca să fie sigur că nu-i va ajunge mizeria aceea pe mâini.

În celălalt buzunar avea un pachet asemănător. Degete luate de la iubitul femeii, care îi dăruise cu amabilitate lui Cain hainele curate pe care le purta și cheile de la mașina lui marca Volkswagen Beetle. Bărbatul era la duș, tot atât de mort ca și iubita lui. Încuiat în cabina de duș, departe de ochi curioși, va rămâne nedescoperit tot atât de mult timp ca și fata.

În cele din urmă, Cain se ridică din pat. Arcurile scârțâiră ca un protest la redistribuirea greutății. Un vaiet pentru femeia care zăcea pe saltea.

– Mi-ar plăcea grozav să mai stau să mai pălăvrăgim puțin, zise el.

Femeia rămase tăcută sub așternuturi.

– Nu sunt de obicei tipul de bărbat care-și face cheful cu o fată și apoi pleacă fără ca măcar să-i mulțumească. Atâta că am o treabă care nu suportă amânare și trece timpul.

Se așeză pe marginea patului acompaniat de alte scârțâituri și scrâșnete și își puse în picioare o pereche de șosete groase de excursie. Avea niște bășici imense pe călcâiele de la ambele picioare, dar șosetele îi alinau puțin din durere. Apoi, își vârî tivul blugilor în ele și își trase niște bocanci în picioare. Își luă hanoracul în care avea suvenirele și îl îmbrăcă peste cămașa în carouri. O șapcă neagră de baseball cu sigla vulturului american completă costumația.

Se opri să se admire în oglinda de dimensiuni mari de pe ușa băii. Părul lui blond și ochii verzi îi dădeau un aer băiețesc, despre care știa că îl făcea foarte atractiv femeilor.

– Hei, salutare! zâmbi el către reflexia sa. Cine e băiatul ăsta așa de chipeș?

Intrase în camera aceasta ca un student obișnuit. Dar acum avea înfățișarea unui excursionist experimentat, exact ca mii de alți indivizi care treceau pe autostrada asta mereu.

Înainte să iasă din încăpere, șterse cu grijă toate suprafețele pe care le atinsese, cât și pe cele pe care nu-și amintea să le fi atins. Folosi o cârpă ca să șteargă mânerul ușii, apoi se strecură afară din cameră, luând cârpa cu el.

– Merită să fii excesiv de atent, îi zise femeii.

Cel mai bine era să nu lase nici o amprentă incriminatoare pentru criminaliști. Asta chiar ar agita apele. Verifică bine camera după orice detaliu infim pe care l-ar fi putut rata, dar se gândi că fusese tot atât de grijuliu ca totdeauna. Nu era îngrijorat pentru păr sau salivă, nici măcar pentru spermă. ADN-ul lui nu se afla în baza de date a *poliției*. Bineînțeles, cu amprentele era altă treabă. În orașele din Est, fusese prins de două ori cu prostituate în mașină. Din fericire, polițiștii aveau minți murdare; altfel ar fi ghicit motivul adevărat pentru care vâna în districtele felinarelor roșii. N-ar fi scăpat așa de ușor, doar cu o amendă și prelevarea amprentelor – din fericire în modul vechi, cu tuș pe carton.

Se reîntoarse la pat și aranjă mai bine plapuma. O bătu ușor cu palma pe cap pe femeie.

– Ei, acum, nu te îngrijora. Atât timp cât nu las nici o amprentă, o să rămân complet anonim. Până ajunge poliția să verifice o mostră de ADN luată cu mandat, o să fiu una din două: fie faimos, fie mort. Probabil amândouă. Și atunci n-o să mai conteze, nu-i așa?

Hainele pe care le purtase se aflau în rucsacul mortului, împreună cu alte câteva articole ce se puteau dovedi folositoare. De exemplu, centura lui de unelte. Își azvârli rucsacul pe umăr, aruncă o ultimă privire spre femeia de pe pat, îi făcu cu ochiul și apoi se strecură afară din cameră.

Fu învăluit de răcoarea dimineții. În doar câteva ore acest loc va fi fierbinte ca un cuptor, aerul va tremura în fața ochilor. Dar acum totul era calm și putea vedea departe peste pustiul înstelat până la ceața portocalie de pe linia orizontului. Nu soarele ce răsărea era orizontul greșit. Lumina pe care o vedea era artificială, o jumătate de miliard de felinare de stra-

dă pătând cerul cu lucirea lor putredă. Către aceste lumini trebuia el să călătorească. Pentru că acolo își va găsi faima și notorietatea.

Ca să nu mai vorbim de hoțul care-i furase cuțitul.

Motelul era o structură tipică de clădiri scunde de lemn. Cabanele erau aranjate pe două șiruri paralele în spatele biroului recepției. Biroul era întunecat, la fel ca și celelalte cabane. Nu erau prea mulți clienți peste noapte. În parcare nu văzu decât patru vehicule, unul dintre ele fiind nou dobânditul Volkswagen Beetle. Fidelă simțului destinului său, mașina avea o culoare portocalie-galbenă; exact ca aceea condusă de bărbatul născut sub numele de Theodore Robert Cowell pe 24 noiembrie 1946. Cowell va adopta mai târziu numele de familie al tatălui său vitreg și va fi cunoscut sub numele de Theodore Bundy. Ted Bundy, talentatul ucigaș în serie care în curând va fi eclipsat de realizările lui Tubal Cain.

Verifică rapid zona și fu satisfăcut să vadă că nici un alt client nu era pe afară. Se duse către mașină, zăngănind cheile în mână. Beetle-ul vechi era mai degrabă o rablă încăpățânată decât un model de colecție. Dacă-și amintea bine, era destul de temperamentală la pornire. Spera că duduitul motorului nu va alerta pe cineva suficient de băgăcios să-l vadă plecând. Dar, la urma urmei, ce conta? Când vor fi descoperite cadavrele, el va fi ajuns în alt oraș și va face rost de alte mijloace de transport. Volkswagenul Beetle va fi o carcasă rablagită într-o parcare goală.

Deschise portiera și-și aruncă rucsacul pe bancheta din spate. În mod surprinzător, mașina porni de la prima încercare, deblocă frâna de mână și conduse fără să se uite înapoi. Șofa calm, dar cu hotărâre. Din buzunarul de la cămașă, scoase o bucată de hârtie, pe care era scris de mână un număr de telefon. Sub el, era adresa hotelului căruia îi corespundea.

– Ce hoț cretin, râse el acru ca și cum ar fi supt lămâi necoapte. Dacă vrei să te joci cu oameni de nivelul meu,

trebuie să înveți niște reguli de bază. Regula numărul unu: acoperă-ți urmele.

Evident, amatorul care-i furase mașina și cuțitul de vânătoare evident nu se gândise la consecințe când făcuse bucățica de hârtie ghemotoc și o aruncase pe podeaua mașinii lui. Fusese extrem de simplu pentru Cain să sune la numărul ăla și să asculte o fată cu voce nazală anunțând numele hotelului din Santa Monica. Apelul nu-i dăduse numele hoțului, dar asta era o chestiune mai profundă. Tubal Cain știa unde plănuia hoțul să stea. O scurtă vizită la hotelul respectiv va scoate la iveală tot ceea ce voia să știe.

– Santa Monica, iată că vin, zise el, râzând din nou.

De data asta, râsul nu mai era tot așa de acru, zeamă de lămâie îndulcită cu puțin zahăr. În timp ce conducea, rupsese mărunt hârtiuța, aruncând câte o bucățică pe fereastră din când în când de-a lungul drumului.

În câteva ore, va ajunge pe coasta de vest. Poate va lua micul dejun, va avea grijă să se descotorosească de Volkswagen și apoi va merge să descopere zona în care era hotelul. Va localiza hoțul, și apoi, spre seară va fi gata de atac. Nu-i păsa dacă regăsea sau nu Mercedesul. Își atinsese scopul și probabil se va descotorosi de el exact cum o va face și cu Volkswagenul. Dar își voia cuțitul înapoi.

Nu că era sentimental, dar cuțitul Bowie îi trezea un număr destul de mare de amintiri foarte satisfăcătoare. Îi plăcea să-și amintească de câteva dintre ele când ținea în mână cuțitul. Ar putea foarte ușor să-și cumpere sau să-și însușească un înlocuitor, dar n-ar fi același lucru. Amintirile false pur și simplu n-ar fi la fel de satisfăcătoare. Și-n plus de asta, când va permite în sfârșit lumii să-i afle numele, voia să-și aibă arsenalul alături de el. Poliția trebuia să aibă posibilitatea să potrivească lama cu fiecare cadavru corespunzător asupra căruia îl folosise. Voia cuțitul *autentic* să fie păstrat ca o piesă de muzeu care să-i comemoreze infamia, nu o bucată virgină de metal de mâna a doua.

Continuă să conducă înspre vest. Și, în ciuda aparențelor, Volkswagenul era un animal de povară de încredere, deși nu rapid. Nu avea decât două plângeri. Unul, sistemul de aer condiționat era arhaic, obținut prin coborârea tuturor ferestrelor ca să obțină un curent încrucișat. Al doilea, casetofonul era la fel de demodat ca sistemul de aer condiționat.

Scotoci prin torpedou, căutând niște casete de muzică. Pe una din ele, o porcărie idioată de hip-hop, o aruncă peste umăr pe bancheta din spate. A doua era ceva mai mult pe placul lui. Cain nu recunoscu trupa, dar era un fel de blues la chitară care-i plăcea. Nu era la fel de bună ca muzica swing pe care o prefera el: cântând la chitară în aer liber nu era la fel de satisfăcător ca și tăierea de fâșii de carne cu o baghetă de dirijor.

Kilometrii trecură ușor.

Tot așa și benzina din rezervor.

Cu cincizeci de kilometri înainte de destinație, fu obligat să oprească la o benzinărie. Zece dolari pentru combustibil vor fi mai mult decât de-ajuns. Ar fi plătit cu cărțile de credit furate de la cuplul mort de la motel, dar o dâră lăsată de cărțile de credit putea foarte ușor să-i pună poliția pe urme. Nu-l deranja să plătească în bani gheață, având în vedere cât de ușor se puteau obține de către cineva care știa cum s-o facă. Fata din benzinărie îi mulțumi în stil californian și Cain zâmbi fără rușine. Fata – bronzată și blondă, cu pistrui pe năsucul simpatic – îi zâmbi și ea. Hei, era grozav să fie iar pe Coasta de Vest.

Fiind flămând, își cumpără niște sandviciuri la pachet și câteva batoane de ciocolată Snickers, plus o sticlă de lapte cu ciocolată. Lapte degresat, cu mai puțin de nouăzeci și nouă de calorii, trebuia la urma urmei să aibă grijă de siluetă. Îl termină înainte să apuce măcar să iasă pe ușă.

În fața magazinului se opri pentru o clipă, uitându-se la mașinile care goneau pe autostradă. Fluxul traficului era mai mare aici decât în deșert. Privi vehiculele ce treceau ca niște miraje prin arșița tremurătoare, întrebându-se ce povești ar

avea de spus ocupanții lor. Unde mergeau, ce făceau. De un lucru era sigur: nici unul nu avea o poveste asemănătoare cu a lui.

De cealaltă parte a benzinăriei era o zonă de odihnă. Mese de picnic așezate pe o bucată de peluză atât de verde, că trebuie să fi fost artificială. La marginea ei, pământul rămânea pârjolit și nisipos, plin de resturi suflate de vânt și vârtejuri de praf. O familie se așezase la una dintre mese. Aveau în față sticle de suc și mâncare înfășurată în foiță de staniol. Tatăl le arăta copiilor ce să mănânce, dar aceștia îl ignorară și se repeziră direct la niște chipsuri de cartofi. Mama stătea pe una dintre bănci, încercând din toate puterile să se bucure de o țigară în timp ce se uita cu ochii mijiți la praful bătut de vânt, făcând abstracție de țipetele stridente ale copiilor.

Cain clătină din cap.

– Fericirea familială, murmură el.

Doamne, ce bucuros era că lăsase în urmă toate aceste harnașamente!

Studie restul zonei. O toaletă publică se învecina cu benzinăria. După sticla de lapte rece, care-și făcea drum spre vezica lui, se hotărî că era necesară o vizită înainte să pornească.

Și altcineva avusese aceeași idee. Un bărbat masiv cu părul neîmblânzit alerga către ușă. Fața rotundă îi era contorsionată de parcă trebuise să alerge kilometri întregi. Era întruchiparea disperării.

Când intră și Cain în toaleta publică, bărbatul dispăruse deja în spatele ușii unei cabine. Cain îl auzi chinuindu-se cu cureaua, scoțând încet sunete nerăbdătoare. Apoi se auzi bufnetul colacului urmat de sunetul indescriptibil al esenței înseși a omului căzând în bolul de porțelan.

„Ei na, asta ori e extrem de scârbos, ori vag amuzant", își zise Cain. Suspinul sincer al bărbatul îi oferi răspunsul. „Extrem de amuzant."

Zâmbind, își desfăcu fermoarul în fața unui pisoar și se ușură și el. Odată ce termină, se putea concentra asupra unei dorințe mult mai presante pe care trebuia să și-o aline.

Chiuveta nu avusese de multă vreme parte de atențiile unui om de serviciu. Folosi uscătorul cu aer cald ca să-și usuce mâinile.

Se auzi apa trasă, grăsanul ieși din cabină și se duse direct către ușa de ieșire. Cain îi prinse privirea și individul păru pentru o clipă rușinat, se întoarse apoi fluid către chiuvetă să se spele și el pe mâini. Cain îi făcu un gest de încuviințare din cap.

– A fost o situație cam disperată, amice?

Jenat, bărbatul ridică din umeri.

– Mai bine afară decât înăuntru, nu-i așa? glumi Cain.

– Poți să fii sigur, răspunse bărbatul cu o grimasă. Cred c-am mâncat niște carne stricată. N-am crezut c-o să reușesc să ajung la timp.

– Norocul tău c-ai reușit. După cum s-a auzit de-aici, te-ai fi murdărit ceva de groază, zise Cain. E mult mai bine să rămâi curat, nu crezi?

– Curățenia te ține aproape de Dumnezeu, cită bărbatul, umilit că fusese prins, chiar și dacă te grăbești.

Bărbatul se spălă iute pe mâini și apoi se întoarse către prosopul jegos atârnat pe perete. Se opri pe loc. Se uită la Cain pentru îndrumare.

– Pare cam fără rost, nu-i așa? zise Cain.

– Mie-mi spui! zise grăsanul.

Își postă trupul masiv în spatele lui Cain să aștepte să folosească uscătorul automat de mâini. Stimulat de dorința de a-și continua călătoria, sări de pe un picior pe altul așteptând nerăbdător să-i vină rândul la uscător.

Cain nu se grăbi uscându-și mâinile, până când pielea începu să i se înroșească. Bărbatul scoase un sunet de frustrare. Cain era mulțumit. În sfârșit, se trase la o parte.

– Îți stă la dispoziție.

– Vai, mersi, zise grasul, fără sinceritate.

– Cu cea mai mare plăcere, zise Cain.

Nici el nu era sincer.

I-ar fi plăcut să-l omoare pe grăsan. Dar în cele din urmă se hotărî să n-o facă. Era prea periculos. Ce-ar face dacă intra cineva înainte să apuce să ascundă corpul dezgustător într-una din cabine? Evident, îi putea omorî și pe ei, dar s-ar trezi exact de unde pornise. Nu avea deloc chef să fie prins într-un cerc vicios în care singura garanție ar fi că în cele din urmă ar ajunge să nu mai aibă loc unde să ascundă cadavrele. Îi va permite omului să trăiască, dar putea să-i facă totuși ceva, care i-ar oferi o fărâmă de satisfacție.

Era mai mult decât un gest prietenos când îl lovi pe grăsan pe umăr. Două palme solide. Bărbatul tresări la contact și clipi către el.

– Ne mai vedem, prietene, zise Cain.

Se îndreptă către ieșire. Fericit.

– Mda, ne mai vedem, mormăi grasul.

Apoi, prostește, murmură ceva încet.

Cain se întoarse și se uită fix la el. Avea privirea unui leopard la pândă uitându-se la bivolul rănit.

– Ai zis ceva, amice?

Grăsanul clipi repede. Fălcile îi atârnau moi, încadrate de părul lung și sârmos, cârlionțat.

– Nu, n-am zis nimic.

Cain făcu un pas către el strivind cu bocancul o pietricică de pe jos. Sunetul fu mai degrabă strident decât puternic, o expresie a aversiunii lui Cain pentru bărbatul din fața lui. Grăsanul reacționă ca și cum ar fi auzit un foc de pușcă. Se trase brusc înapoi, ridicându-și bărbia de parcă ar fi vrut să evite o lovitură de pumn. Cain clătină din cap la reacția atât de exagerată.

– Ce ciudat, zise el. Sunt sigur că te-am auzit făcându-mă dobitoc.

Acum grasul clătină din cap.

– Ascultă, domnule. Nu vreau nici un scandal, bine? Nu vreau decât să-mi usuc mâinile şi să plec de-aici. Nevasta şi copiii mă aşteaptă în maşină. Mergem în vizită la mama soţiei mele pentru o zi sau două, asta-i tot. Aşa că nu vreau nici un scandal cu dumneata. Oricum o să-l capăt de la soacră-mea, dacă întârzii mai mult de un minut.

E distractiv cum oamenii îşi dau drumul la gură când sunt speriaţi.

– Eu am fost politicos cu dumneata, zise Cain. Zâmbea batjocoritor şi nepăsător. Mai mult încă, am avut grijă de sănătatea şi bunăstarea ta. Nu multă lume s-ar fi obosit. Te-ar fi lăsat bucuroşi să pleci şi să te întorci la maşină, la nevastă şi copiii. Te-ar fi lăsat să le transmiţi şi lor germenii ăia răi. Să-i duci şi acasă la bunica, fără îndoială. Dar eu n-am făcut-o. Eu m-am hotărât să fiu om de treabă şi să-ţi reamintesc să te speli pe mâini. Nu-i mare scofală, nu-i aşa?

– Nu, zise grasul. Nu e mare scofală.

– Şi atunci de ce a trebuit să-mi spui dobitoc?

– N-am...

– Nu mă minţi. Te rog?

– Nu te mint. N-am spus nimic, ce naiba.

– Nerecunoştinţă. Minciuni. Acum înjurături?

Uneori, chiar şi nişte grăsani speriaţi ajung la un punct în care se satură.

– Ascultă, omule, nu ştiu ce problemă ai cu mine, dar eu am plecat de-aici.

Trecu pe lângă Cain, îmbrâncindu-l şi îndreptându-se spre uşă. Ieşirea îi fu la fel de disperată ca şi intrarea.

Din uşa deschisă, Cain îl privi plecând. În urma lui briza fierbinte ridica vârtejuri de praf. Bărbatul se uita mereu înapoi, iar părul îi flutura precum cel al Meduzei. Cain îi făcu semn cu mâna. Bărbatul intră în maşină, vorbind repede şi tare de supărare, pornind motorul cu gesturi brutale. Soţia sa voluminoasă şi cei doi copii la fel de graşi se uitară la Cain. Cu părul roşcat şi faţa rotundă ca o plăcintă, semănau cu nişte

urangutani la grădina zoologică. Cain le făcu și lor semn cu mâna. Mașina porni apoi spre autostradă cu o grabă mai mare decât era indicat.

Mult prea curând spectacolul se terminase. Cât timp durase, îi distrăsese atenția în mod plăcut. Ar fi fost mult mai satisfăcător să-l înjunghie pe grăsan. Dar cel puțin expresia de pe chipul lui fusese un premiu.

– Și am un alt trofeu.

În palmă avea o fâșie de material. O bucată tăiată din cămașa bărbatului când îl bătuse pe umăr. Nu era doar un salut prietenesc, era o mișcare foarte exersată. Era parte a unui joc pe care-l juca. Dacă putea să obțină o bucată de îmbrăcăminte și să rămână nedetectat, își lăsa ținta să supraviețuiască. Pe cei care simțeau când îi trăgea ușor de haine sau atingerea cuțitului pe piele trebuia să-i omoare imediat.

– Grăsane, nici nu-ți dai seama încă. Astăzi e cea mai norocoasă zi din viața ta.

10

Casa lui Rink se afla într-un mic complex de lângă Temple Terrace, la nord-est de Tampa. Construit pe un deal calcaros, era mai înalt decât teritoriul plan din jur. De cealaltă parte a drumului vedeam familii în curțile caselor, stând pe terase în șezlonguri cu o băutură rece în mână, sau bălăcindu-se în piscine private. Era o lume diferită de cea pe care o cunoșteam eu de acasă. Era evident că Rink își găsise o muncă bănoasă dacă-și putea permite tipul acesta de locuință.

Din casă am auzit zgomot de motor, Rink anunțându-și sosirea. M-am ridicat din scaun și m-am dus în camera de zi, unde l-am întâmpinat în timp de intra cu brațele încărcate cu pungi pline de alimente.

– Hai să mâncăm, îmi spuse.

– Sigur.

Mâncarea nu era prea sofisticată, dar era mult mai satisfăcătoare decât porcăriile artificiale care ne fuseseră servite în avion în zborul peste ocean. Am mestecat fără să simt de fapt prea mult în afară de cantitatea îmbelșugată de Corona pe care am băut-o cu ea. După ce am terminat de mâncat, ne-am prăbușit în fața televizorului cu ecran mare al lui Rink și am văzut un DVD cu lupte. Rink mi-a pasat încă o bere.

Apoi am trecut la discuția adevărată.

– M-a sunat Harvey, zise Rink. O să vină la întâlnire cu Louise Blake. Apoi vrea să se întâlnească și în privat cu noi după ce terminăm cu ea.

Am sorbit din bere și i-am zis:

– E logic.

– A găsit locul unde-și face Petoskey tura de noapte. A zis că ne duce acolo dacă e nevoie.

Urma ceva ce probabil nu-mi va plăcea. Am încuviințat încurajator; cel mai bine era să termin mai repede.

– A zis că ne duce, dar că mai mult de-atât nu se implică. Nu vrea să suporte represalii din partea lui Petoskey dacă situația ia o întorsătură urâtă.

– Foarte bine, am zis eu. E absolut sigur că situația se va înrăutăți.

De data asta fu rândul lui Rink să încuviințeze.

– Așa m-am gândit și eu, zise el. Toată aiureala asta cu John care a plecat din oraș pentru că datorează niște bani sună a poveste de acoperire. Vreau să aflu adevărul de la Petoskey. Și, dacă asta înseamnă să-l lovim tare și rapid, atunci așa să fie.

– Sunt de acord cu tine, omule.

– Niciodată nu m-am îndoit de asta.

– Bine.

– Taci și bea-ți berea, i-am zis.

Și asta a fost tot. Planurile vor veni mai târziu. Când vom ajunge la ușa lui Petoskey. Când ne vom da seama mai bine cu ce aveam de-a face. Nu fusesem agent secret; nu era stilul meu să folosesc șiretlicuri și înșelăciuni ca să-i descopăr pe răufăcători. Eu fusesem – împreună cu Rink și încă puțini câțiva – arma trimisă când toate planurile erau gata făcute și tot ce mai era de rezolvat era bușeala. La bușeli mă pricepeam. Obțineam rezultate.

Prin urmare, nu va fi nimic sofisticat pus la cale când vom merge să-i facem o vizită lui Petoskey. Ori va fi cooperant, ori îl vom face să-și dorească să fi fost. Atâta tot.

Rink făcu un semn către televizor cu cutia de bere.

– M-am gândit să-mi încerc și eu puterile la luptele astea extreme.

Pe ecran, doi atleți musculoși se rupeau în bătaie unul pe celălalt într-o cușcă octogonală. Spre deosebire de luptele profesioniste, luptele acestea erau adevărate. Loviturile erau țintite cu grijă, strânsorile de gât menținute până când oamenii își pierdeau cunoștința, ocazional câte un picior sau un braț ajungând să fie fracturat.

– Sunt sigur că te-ai descurca foarte bine, cât timp îți amintești că e doar un sport, i-am zis.

– Omule, e o chestie de control, zise Rink. Știu când să ucid și când nu.

Am clătinat din cap.

– Și ce faci dacă se împute treaba? Când unul dintre monștrii ăștia te prinde la zid și te bate de faci pe tine? Vrei să-mi spui că n-o să-i scoți un ochi sau n-o să-i rupi cu dinții o ureche?

Rink ridică din umeri.

– Mușcatul e pentru alde Tyson, bătrâne. Nu e decât o idee. Ceva de făcut ca să mă mențin în formă.

– Dă-i drumul, atunci, i-am zis. Dacă nu ești prea bătrân.

– Prea bătrân? exclamă Rink scandalizat.

– Păi, ai aproape patruzeci de ani.

– Nu sunt prea bătrân. Doamne sfinte, afurisitul de campion de categorie grea are vreo patruzeci și cinci de ani și încă le arată flăcăilor ăstora ce înseamnă un adevărat luptător.

A trebuit să încuviințez. Campionul îi pricinuia niște probleme considerabile unui bărbat cu un cap mai înalt ca el și cu aproape douăzeci de ani mai tânăr.

Sunt un realist. Eu nu puteam concura cu atleții de genul ăsta. Nu pe terenul lor. Dar, dacă-i aduc pe ei pe al meu, eram convins că singurul om rămas în picioare n-ar fi sportivul. Aveam experiență pe câmpul de luptă, iar oamenii aceștia n-ar avea nici o șansă. Nu poți să mergi la război și apoi să semnalizezi că te retragi când un oponent te învinge. Dacă pierzi pe terenul meu, ești mort.

Același lucru era adevărat și în cazul lui Rink. Avusese parte de același antrenament ca mine și era la fel de periculos într-o

luptă. Rink avea în plus față de mine centuri negre care să-i dovedească expertiza. Chiar și înainte să se înroleze în trupele de comando, fusese campion interstatal de karate trei ani consecutiv.

Prima dată când am lucrat împreună cu Rink, nu fusese o operațiune sub acoperire. Nu eram în timpul serviciului, dar Rink mi-a predat o lecție valoroasă.

Îl știam bineînțeles pe americanul înalt, însă doar ca noul recrut tăcut care nu părea însuflețit decât în timpul acțiunii. Nu eram încă legați și eram la fel de uimit ca toți ceilalți de ce yankeul ăsta cu accent ciudat fusese trimis să se alăture echipei noastre.

Lângă baza din Arrowsake se afla un mic oraș pescăresc. Barul de lângă port era locul favorit al băieților din echipă în timpul liber. Rink stătea lângă bar. Avea în mână o halbă de bere, dar nu părea să-i placă. M-am uitat de cealaltă parte a barului și am văzut de ce.

Erau trei tipi din Serviciile Aeriene Speciale, care fuseseră aduși să participe alături de noi la o operațiune comună. De la bun început apăruseră neînțelegeri. Chiar și peste murmurul mulțimii l-am auzit pe unul dintre ei spunând despre Rink că era un „chinezoi eșuat".

L-am văzut pe Rink punând paharul pe tejghea și întorcându-se să plece.

Cei trei tipi SAS se ridicară în picioare.

Nu-i datoram nimic lui Rink, dar, dintr-un motiv pe care nici eu nu-l știu, m-am ridicat și eu. În bar se făcuse liniște. Liniștea care precede violența. Rink se îndreptă spre ieșirea laterală și cei trei tipi SAS se duseră după el. Nimeni nu încercă să intervină. Nimeni nu voia să fie luat drept martor.

Cei trei bărbați îl urmară pe Rink în curtea din spate. Lângă un perete erau stivuite niște butoaie, lângă alt perete – niște lăzi metalice de gunoi. La capătul celălalt era o poartă metalică deschisă și Rink se îndreptă către ea.

– Hei, ochi mijiți, strigă unul dintre indivizii SAS către spinarea lui Rink. Unde dracu' crezi că fugi?

Rink nu răspunse.

Cei trei râseră și porniră după el. Rink închise poarta. Se întoarse.

Cei trei tipi SAS își încetiniră brusc mersul.

În spatele lor, am închis ușa barului și m-am rezemat cu șoldul de ea.

Unul dintre ei se întoarse să se uite la mine.

– N-avem nimic cu tine, amice, zise el.

– Trei contra unu, le-am atras eu atenția. Eu cred că aveți.

L-am observat pe Rink uitându-se spre mine.

– Mă descurc, îmi spuse.

– Stau doar de rezervă, prietene.

Rink încuviință în semn de mulțumire, apoi se întoarse iar către tipii din SAS.

– Deci, care-i primul?

– La dracu'! exclamă unul dintre ei.

Tipii din SAS nu erau niște mămăligi. Nici un soldat în Forțele Speciale nu era. Cel care vorbise cu mine stătea mai în spate, iar ceilalți doi se apropiară de Rink.

Primul care ajunse la el primi o lovitură de picior în bărbie. Se prăbuși grămadă la picioarele prietenului său. Al doilea nu avea de gând să se lase învins așa ușor. Fentă un pumn, dar apoi se răsuci și lansă un șut lateral către genunchiul lui Rink. Rink se împletici și pe față i se citi durerea. Individul se apropie de el și-i trase un pumn în stomac. Rink se îndoi de spate și-și duse mâinile la sursa durerii. Soldatul SAS se apropie iar, gata să-l termine.

Dar Rink nu terminase. Juca teatru. Exact în momentul când individul își lansa pumnul, Rink izbi cu cotul în sus în gâtul individului.

În același timp, al treilea se aplecă și apucă o sticlă goală așezată pe una dintre lăzile de gunoi.

Nu am stat pe gânduri.

Am sărit asupra lui.

Bărbatul se răsuci și aruncă sticla spre fața mea. Mă așteptam la asta, așa că deja îmi feream capul. L-am prins cu umărul în piept și am continuat să-l împing înapoi, repezindu-l în viteză prin curte. Când ne-am ciocnit de butoaie, sticla îi zbură din mână. Se sparse de pământ. Soldatul mă lovi, nimerindu-mi obrazul stâng. I-am tras și eu una și l-am văzut făcând câțiva pași împleticiți, depărtându-se de mine.

Ajunse în fața lui Rink. Acesta îl apucă, îl răsuci pe loc, apoi îl lovi în cap cu propriul său cap. Individul se prăbuși în genunchi, dar nu-și pierduse cunoștința cum aș fi vrut eu. M-am apropiat să-mi pun bocancul pe coastele lui.

Rink își ridică o mână.

– E terminat, zise el. E gata, OK?

M-am uitat la soldatul SAS și l-am văzut clipind în sus către mine cu privirea buimăcită.

Rink avusese dreptate atunci.

Și avea dreptate și acum.

– Îmi pare rău, Rink. Toți anii ăștia de concursuri; bineînțeles că-ți poți stăpâni instinctul de a ucide. Eu sunt cel care nu poate. Eu n-am avut limita asta trasată în mine așa ca tine.

– Știi care-i problema ta, Hunter? Ești prea degajat cu toate astea. Ție-ți place violența.

– Am crezut că mă cunoști mai bine de-atât, Rink.

– Oh, relaxează-te? Uite, mai bea niște bere.

Îmi mai dădu o sticlă.

În ciuda celor spuse, aptitudinea mea pentru a răni oameni a fost întotdeauna canalizată, un talent prelucrat pentru un scop precis și cu o livrare strictă în minte. Alcoolul sau poate diferența de fus orar mă făcea melancolic.

– Îți aduci aminte de instrucția noastră, Rink? Nu știu cum a fost pentru tine, dar pentru mine a fost aproape cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Sigur c-a fost. Și asta socotind testul de cincizeci de oameni pe care a trebuit să-l trec ca să-mi primesc centura neagră Kyokushin.

Spre deosebire de soldații obișnuiți, instrucția noastră nu a fost axată doar pe arme și tehnologie, ci și pe folosirea corpului pentru a obține rezultatele dorite. În 1940, căpitanul William Ewart Fairbairn revoluționase tacticile de luptă fără arme ale soldaților britanici. Se spune că participase la 666 de lupte brutale și că le supraviețuise folosindu-și cunoștințele de luptă corp la corp. În esență, nu se mocăia când venea vorba de o luptă cu pumnii, inspirația ideală pentru o echipă de luptători căpoși ca noi.

De-a lungul anilor ce urmaseră, alți luptători își aduseseră contribuția la lista de abilități ale lui Fairbairn și prin instrucție intensă, moștenirea lor ne fusese transmisă nouă. De fapt, se poate spune că eram descendenții direcți ai acelor maeștri ai luptei fără arme. Eu nu mă pot lăuda cu 666 de lupte, dar am intrat deja bine în domeniul sutelor. Fața mea în general nemarcată e un testament al abilităților mele, tot așa cum centurile negre ale lui Rink erau pentru ale lui.

– Vezi, nu e doar o chestie să-l termini, zise Rink făcând un gest din cap către ecran. Trebuie s-o faci cu stil. Trebuie să aibă valoare de spectacol sau producătorii nu vor putea să aducă spectatorii în sală. Iar ceea ce faci tu, Hunter, ei bine, pur și simplu nu e plăcut de privit.

– Nu te temi c-o să-ți pierzi din agerime? l-am întrebat.

Și nu glumeam.

Rink păru gânditor pentru o clipă, apoi își întoarse spre mine privirea enigmatică, gura cu colțurile lăsate în jos și ochii oblici.

– Hunter, îmi zise el rar. Nu mai suntem în armată. Nu avem dreptul legal de a ucide. Încă nu ți-ai dat seama de asta?

Nu-mi trebui mult timp să mă gândesc.

– Mda, am zis în cele din urmă.

Dar era un punct sensibil pentru mine.

11

La doar treisprezece kilometri de aeroportul Los Angeles International și la douăzeci de kilometri de centrul orașului Los Angeles, Santa Monica era practic locul favorit al lui Tubal Cain pe Coasta de Vest. O vizitase de multe ori deja, dar nu se plictisise niciodată de ea. Cum ar fi putut să se plictisească de stilul și arhitectura sa șocant de contemporane sau de încercările sale complet nerușinate de a smulge niște parale de la turiști?

Santa Monica fusese inițial un loc de joacă victorian șic. Apoi, la începutul secolului XX, înflorise din nou cu strălucirea vedetelor de cinema. Pe la începutul anilor 1920 staruri ca Will Rogers, Greta Garbo sau Marion Davies își construiseră vile aici. În timpul anilor 1980 se înregistră o nouă perioadă de glorie după ce o restaurare de mai multe milioane de dolari transformă orașul.

Mulți oameni se îngrămădeau să-și obțină rezidența aici, dar, de asemenea, mulți dintre cei care veneau erau vagabonzi fără nici un fel de rădăcini Era locul perfect de vânătoare pentru un prădător care îi vâna în principal pe străinii de care nu-i păsa nimănui.

Cain îl vâna acum pe unul dintre acești indivizi.

Un anumit hoț cu un anume cuțit drag lui.

Traversând Lincoln Boulevard în Volkswagenul lui ca al lui Bundy, Tubal Cain le zâmbi personajelor pe care le văzu îngrămădite pe trotuare. Erau toți cei care-și doreau să fie

actori sau regizori, sau vedete rock. Orice aspirant de genul acesta mișuna pe acolo. Și apoi mai erau și *ceilalți*. Cei care veniseră să caște ochii la toți acești aspiranți, să-i atingă pe acești aspiranți la faimă și bogăție. Un lucru era sigur: nici o celebritate sau bogătaș adevărat nu hoinărea pe aceste trotuare, de frică să nu fie sfâșiați în bucățele de vânătorii de suvenire ai vedetelor. Însă Cain putea vedea vreo șase sosii de-ale lui Michael Jackson și o mână de Marilyn Monroe. Cine putea ști dacă vedeta era adevărată sau nu?

Lumea se sucise cu totul, ajunsese cu capul în jos în acest loc minunat. Dar tocmai asta îi plăcea lui Cain atât de mult. Era o evadare din rutina plictisitoare a realității, o dimensiune căreia îi aparținea fiecare dintre cei asemenea lui. Cain știa foarte bine că el nu exista în lumea obișnuită, de zi cu zi, în care locuiau majoritatea oamenilor. Ca sociopat, înțelegea că ceea ce făcea nu era acceptabil în societatea obișnuită. Dar ca psihopat, nu-i păsa. Aici, în acest Babel modern, putea crește și înflori, având certitudinea că era înconjurat de o mulțime de minți asemănătoare.

Lui Cain îi plăcea să discute cu victimele lui moarte, căci aveau tendința să nu-l întrerupă. Din același motiv era la fel de fericit să discute cu el însuși. Putea să lungească vorba cât de mult dorea.

– Regula numărul doi, hoțule: cea mai ușoară metodă de a te ascunde e să o faci la vedere. Aici sunt o sardea într-un banc masiv de sardele. Sunt imposibil de deosebit de miile de alte sardele, și e foarte puțin probabil că voi fi ales când sunt așa de multe alte sardele în jur din care poți să alegi.

Nu că-i plăcea prea mult metafora cu sardelele, dar trebuia să recunoască faptul că își îndeplinea bine scopul. Avea tendința să se gândească la sine însuși mai degrabă ca la un rechin sau un pește-spadă, pândind în adâncuri, gata să se repeadă afară din ascunziș ca să-și arate dinții sfâșietori sau spada înfiorătoare.

Nu era nici o îndoială. Hoțul era foarte probabil ascuns în camera lui de motel.

– Faci să fie mult prea ușor pentru mine, hoțule. Ar trebui să fii aici, în soare. Amestecându-te cu toți ceilalți în orașul ăsta nebun, întors peste cap. Ce șanse aș avea atunci să te găsesc?

Își parcă mașina într-un lot imens ocupat aproape în întregime. Alături era o promenadă ce ducea la chei, o plimbare ușoară pe care o savură după o călătorie atât de lungă în mașină. Zi și noapte, nu avea nici o importanță; pe chei erau oameni pescuind, privind valurile, distrându-se în pasajele înțesate de magazine, cumpărând suvenire, dându-se în carusele și trenulețe, râzând, țipând, urlând de veselie.

De ce să se obosească să încuie mașina sau să scoată cheile din contact? Dacă vreun hoț s-ar întâmpla să-i fure mașina în timp ce era plecat, cu atât mai bine. Îl va scuti de efortul de a se descotorosi de ea mai târziu. Ștergerea volanului, a bordului și a ușilor era un lucru atât inteligent, cât și necesar. Nu voia ca vreun polițist să descopere mașina înaintea unor hoți.

Se plimbă pe promenadă sub faleză, iar ferestrele caselor victoriene reflectau strălucirea soarelui. În locurile unde soarele de după-amiază îi atingea mângâietor fața de sub cozorocul șepcii, îl simțea ca mierea topită. Câteva fete trecură pe lângă el pe patine cu rotile, cu fundulețele drăgălașe abia acoperite de bikini. Nu era decât un spectacol, dar tot așa era și reacția lui. Zâmbi și dădu din cap, ajustându-și șapca pe cap de parcă era uluit. Exact ca oricare alt turist cu sânge în vene care-ar veni aici pentru prima dată. „Regula numărul trei, hoțule, e ușor de ținut minte." Ca să evite priviri curioase, își păstră cuvintele în minte de data aceasta. „Când ești în Roma, poartă-te ca romanii."

Un sfat bun.

Spre încântarea lui Cain, o femeie trecu pe lângă el pe o bicicletă, trăgând după ea un terier Jack Russell pe un skateboard. Nebunie extravagantă, zănatică, și Cain pur și simplu o adora.

Se opri la un vânzător stradal să-și cumpere niște mâncare, apoi continuă să se plimbe pe chei, mâncând direct din carton cu degetele. Doamne, asta da viață!

Ziua și priveliștile erau glorioase. Soarele începea să se rostogolească spre Oceanul Pacific, cerul și marea de un albastru de broșură de vacanță. Plaja era ticsită de oameni frumoși lucind sub stratul de loțiuni de bronzat. Tot ce lipsea era Pamela Anderson într-un costum roșu de baie.

Cain se simțea bine. Un singur lucru i-ar fi putut face ziua mai bună. Dar asta i-ar fi distrus acoperirea de turist. Aruncă ambalajul unsuros într-un coș de gunoi deja arhiplin și-și pipăi cuțitul pescăresc din buzunarul jachetei. Nici nu se punea problema să recolteze niște oase, dar se hotărî că avea oportunități uriașe pentru un mic joc. Cu majoritatea oamenilor îmbrăcați atât de sumar s-ar putea să fie mai dificil, dar asta doar făcea lucrurile mai interesante. Și, ca întotdeauna, o provocare îi oferea mult mai multă satisfacție.

Prima sa țintă apăru imediat, o femeie maiestuoasă în pantaloni scurți kaki și un tricou fără mâneci. Stătea la o coadă, așteptând să-și cumpere înghețată. Cain nu se opri deloc. Se duse direct spre ea, prefăcându-se că o îmbrâncește din greșeală.

– Scuzați-mă, doamnă, zise el. Îmi pare așa de rău.

Femeia, trecută de patruzeci de ani, dar părând cu cel puțin zece ani mai bătrână sub stratul gros de machiaj, se încruntă către el. Neobișnuită să fie pipăită pe furiș de bărbați, având în vedere cum arăta, nu făcu tapaj de contactul neașteptat. Își azvârli părul pe spate și se întoarse la problema mult mai presantă de a-și păstra locul în coada la înghețată. Cain se îndepărtă, ținând în mâna stângă o gaică pentru curea de la pantalonii ei scurți.

– Unu-zero, șopti el.

Își ascunse trofeul în buzunarul jachetei, alături de degetele înfășurate în celofan din colecția sa. Cu inima ușoară, urcă niște trepte de bârne până pe o rampă ce ducea pe chei. De la

această înălțime, o spionă pe femeia de la chioșc. Deja îl uitase din dorința de a obține o înghețată de zmeură cu frișcă. În spatele ei la rând era un bărbat cu o cămașă gri și pantaloni kaki. Acesta păru să se uite spre Cain. Numai pentru o clipă, dar privirile li se întâlniră. Apoi bărbatul își mută privirea. Hmmm, interesant.

– Regula numărul patru, hoțule: *semper vigilo*. Rămâi vigilent întotdeauna.

Pe chei avea ocazii chiar mai bune. Îmbulzeala era și mai mare. Ciocnirile accidentale erau practic inevitabile. În mai puțin de un minut, avea un nasture de la sacoul unui bărbat în vârstă și ciucurele umbreluței de soare a unei femei. Nici unul nu era ceea ce ar fi considerat o mare provocare, dar se alăturară și ele colecției sale.

Cain însă nu terminase.

„Trofeul zilei!"

Era absolut superbă într-un costum mov de baie și un sarong asortat. Părea hawaiiană. O frumusețe cu ochii negri, pielea ciocolatie și buze roșii pline. Să-i taie bikinii de pe ea ar face oricare bărbat fericit.

Se mișca fluid prin mulțime și încrezătoare că masele se vor deschide în fața ei. Sigur, era frumoasă, dar avea un dispreț înnăscut pentru muritorii de rând din jurul ei. Cain nu o condamna pentru asta, era exact genul de persoană care îi plăcea lui. Ar fi fost încântat s-o învețe că exista cel puțin un om în mulțime care nu-i va face loc așa de ușor. Problema era că era prea vizibilă. Mai mulți bărbați îi aruncau priviri prelungi. Se uitau și câteva femei. Dar privirile lor erau de genul ochilor verzi de invidie.

Atenția pe care o provoca însemna că nu era o idee bună să o abordeze. Cineva va observa și va ține mine. Garantat. O femeie bătrână așezată pe o bancă era mult mai potrivită. Făcu doi pași către ea și se opri. Observase ceva. O licărire gri trecând pe lângă el. Clipi încet. De regulă, culoarea gri nu îl

îngrijora. Bineînțeles asta în cazul în care nu erai la fel de prudent ca Tubal Cain.

Intră într-un pasaj cu jocuri mecanice. Mai multe familii vârau monede în mașini de parcă asta le-ar fi salvat de la înec. Un spectacol grandios de exuberanță estivală. Fețe asudate și miros de floricele de porumb. Cain absorbi și după aceea neglijă totul. Era în Zonă. Făcu cinci pași, apoi se răsuci pe călcâie și ieși pe unde intrase.

Bărbatul care intră în pasaj nu avu de ales decât să continue să avanseze. Sclipirea din ochi, pauza aproape imperceptibilă din mers îl dădură de gol. Cain era mai bun la jocul acesta. Nimeni n-ar fi putut ghici că îl bănuia pe individ.

Ajuns afară, Cain se întoarse către femeia de pe bancă. Se răsuci din nou pe călcâie, exact la timp ca să-l vadă pe bărbatul în cămașă gri și pantaloni kaki ieșind din pasajul cu jocuri mecanice. Trecându-și mâna prin părul negru, bărbatul studie mulțimea ca pentru a căuta pe cineva. Era o acoperire bună. Nu-l convinse pe Cain însă. Ar fi trebuit să rămână să cumpere înghețată, concluzionă Cain.

Nu mai era nici o îndoială acum: bărbatul îl urmărea. Singurul lucru era că nu putea să-i ghicească motivul. Încet, Cain se întoarse și începu să meargă de-a lungul cheiului.

Își luă aerul unui om încântat să fie acolo, căscând gura la atracții ca un băiat de la țară venit prima dată la oraș. Dar vitrinele magazinelor și caruselele nu-i ofereau nici un fel de interes real. Erau acoperirea pentru propria sa supraveghere. În suprafețele reflectorizante verifică în spatele lui. Cămașa gri era încă acolo. În plus, mai era una în dungi țipătoare galben cu albastru. Era vânat de cel puțin doi bărbați.

„Ce avem aici, atunci? Hoți sau polițiști?" Nici una din presupuneri nu dădea bine. „Cred că e vremea de plecare."

Ca să scape o luă către treptele ce duceau înapoi pe promenadă. Dar un bărbat imens bloca drumul. Se încrunta ca un buldog în timp ce murmura în pumn. Deci nu erau hoți. Clar poliția.

„Prefă-te indiferent. Treci pur și simplu pe lângă el." Era un plan bun, dar bărbatul se postă în fața lui, ridică o palmă și o împinse pe pieptul lui Cain. Era un zid tencuit, lat, palid ca varul, și de aproape destul de aspru. Nu prea politicos. Nici măcar nu avu bunele maniere să se prezinte. Nu era capabil decât de un semn din cap peste umărul lui Cain. Prin urmare, intenția lui era să-i distragă atenția, mai degrabă decât să-l rețină. Cel cu cămașa gri sau celălalt, în dungi colorate, probabil se apropiau de el chiar atunci.

Cain clipi către bărbat. Privirea nevinovată.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

– Puteți aștepta aici un moment, domnule.

Făcu din nou gestul din cap peste umărul lui Cain. Nerăbdarea ușoară îi spuse lui Cain că prietenii bărbatului nu erau atât de aproape pe cât ar fi trebuit să fie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cain și-și vârî mâinile în buzunare.

– Securitatea, zise bărbatul. Am dori să discutăm o clipă cu dumneavoastră.

– Securitatea? râsul nervos al lui Cain era real. Dar pentru un motiv cu totul diferit de cel pe care l-ar fi recunoscut. Ce ușurare, amice. Pentru o clipă, m-am gândit că aveai de gând să mă jefuiești sau mai știu eu ce.

– Nu vrem decât să vă punem câteva întrebări, zise bărbatul. Vă rog să așteptați un minut sau două.

– Ce să aștept? Ce se presupune că am făcut?

– Am avut niște probleme cu hoții de buzunare. V-am urmărit și am vrea să vă rugăm să vă goliți buzunarele.

Bărbatul, masiv și cu un aer impresionant, avea o privire oarecum speriată. „Deci nu are slujba asta de mult timp", se gândi Cain.

– Nu cred că aveți dreptul să faceți asta, zise Cain.

– Dacă îl veți aștepta pe șeful meu, vă va explica totul, zise bărbatul.

Avea mâna mare și fierbinte ca friptura de duminică.

– Hei!

Cain se scutură de sub mâna lui. Însă suficient de amabil. O lipsă de agresiune îl asigura de faptul că nu se va alege cu o strânsoare şi mai puternică.

Da, individul masiv era clar începător, evident nesigur de nivelul lui de autoritate. Mâna îi rămase şovăind în aer de parcă prindea fulgi plutitori de puf.

Cain trase aer în piept. „Regula numărul cinci, hoţule: dacă eşti acostat, menţine-i într-o stare în care să trebuiască să gândească. În timp ce gândesc, proştii nu pot acţiona. Asta-ţi dă oportunitatea să acţionezi primul. Regula numărul şase: dacă ai de gând să acţionezi, fă-o imediat şi fără ezitare."

– Deci unde-ţi e şeful? întrebă el.

– Vine acum.

Cain aruncă o privire în spate, îl văzu pe omul cu cămaşa în dungi la aproximativ douăzeci de paşi distanţă, încercând să treacă pe lângă un grup de copii în excursie. Pe cel în gri nu-l văzu. Bine, asta-i dădea câteva secunde în plus.

– Nu pot aştepta aici toată ziua.

Cain blocă simţurile omului prinzându-i privirea într-a lui. Simplu, dar eficient. Era tot ceea ce avea nevoie. Mâna i se mişcă sub nivelul vederii lor. Mişcarea era abia o licărire. Un gest rapid de înjunghiere între picioarele bărbatului. Foarte puţin contact. Aproape de neobservat. Apoi trecu pe lângă bărbat şi coborî primele trepte. Omul rămăsese nemişcat, uitându-se în jos la coapsele sale unde un lac de sânge i se aduna între picioare.

Cain numără treptele: „una, două, trei, patru"; apoi începu hărmălaia. Un urlet de film de groază când fapta sa fu descoperită. Cain bătu solul în ritm cu urletul, în timp ce cobora în viteză treptele rămase până la promenadă. Pe chei, capetele se răsuceau către locul scandalului, dar Cain fugi pur şi simplu. Nu avea nevoie să se uite înapoi ca să vadă rezultatul acelui singur gest de înjunghiere. O arteră femurală tăiată îţi oferă o garanţie: fără ajutor medical imediat, bărbatul va

sângera mortal în câteva minute. Buimăceala ce va apărea îi va permite să scape. De asemenea, încercarea de a opri scurgerea sângelui colegului lor prăbușit îi va împiedica pe ceilalți doi să-l urmărească.

Bineînțeles, Cain credea, de asemenea, cu fermitate în ideea că poți avea încredere că oamenii vor reacționa așa cum te aștepți de la ei. Se auzi un țipăt printre murmurele de consternare ce se ridicau în urma lui. Bufnetul unor pași hotărâți pe trepte în jos. Aruncă o privire rapidă în spate, un instinct natural ce nu putea fi negat. Bărbatul în gri se repezea în urma lui. Cain înjură și-și mări viteza.

Cum o făcuseră și pentru frumusețea hawaiiană, oamenii se traseră la o parte și pentru el. Însă privirile pe care le primea nu erau câtuși de puțin admirative. Erau speriate. Era evident pentru toată lumea că fugea de autorități. Un infractor periculos, judecând după urletele ce se auzeau de sus. Între turiști nu se trezi nici un erou ad-hoc, nici unul nu încercă să-l prindă de haine sau să-l doboare la pământ. Dar nici unul nu împiedică avansul bărbatului în cămașa gri. Mai tânăr decât Cain și într-o stare fizică și mai bună, acesta se apropia rapid, în tot acest timp strigând într-o stație de emisie-recepție și – mai îngrijorător – strângând în cealaltă mână un revolver.

Cain o tăie la dreapta, se năpusti în sus pe câteva trepte către rampa ce se arcuia peste autostradă, apoi alergă cu capul plecat către anonimatul oferit de magazinele aflate la câteva străzi distanță. Bărbatul în gri nu se opri, mergând în ritm cu el pas cu pas tot drumul.

Cain o luă pe o alee de serviciu, depărtându-se de plajă și intrând în măruntaiele slab luminate ale orașului Santa Monica, nespus de diferite de strălucirea de sus. Imaginile, sunetele, mirosurile, totul indica neglijență. Cain înșfăcă un coș de gunoi pe roți plin de cutii vechi de pizza, îl trase în calea urmăritorului. Nu se opri din fugă. Îl auzi pe bărbat împingând coșul de gunoi la o parte și-și dădu seama că nu erau

separați de mai mult de zece pași. Era un nemernic ager ăsta, nu polițistul obișnuit, de doi bani duzina.

Din fericire, Cain ajunse primul la colțul clădirilor. Se răsuci la stânga în umbra mai deasă, se năpusti cu înverșunare printr-o alee îngustă, încrezându-se în noroc că nu se va izbi direct cu capul de vreun obstacol. Din fericire, văzu o curbă și se strecură iar la stânga.

Cain spera că bărbatul va acționa cu prudență. Văzuse cu ochii lui de ce era capabil Cain cu cuțitul. Numai un nebun s-ar bucura de posibilitatea de a sângera până la moarte pe o străduță pustie însoțit doar de mirosul gunoaielor în nări ca rămas-bun în ultima călătorie către viața de apoi. Temându-se de o ambuscadă, va încetini la colț. Cain alergă în continuare în viteză, câștigând o distanță prețioasă față de urmăritorul lui.

Pe o stradă principală cu magazine, paralelă cu plaja, Cain încetini. Era surprinzător cât de mult anonimat îi oferise aglomerația. Peste tot în jurul lui nebunia de la plajă continua neabătută. Nici măcar o privire îndreptată asupra lui, nici un „Ce mai faci?"

Un magazin universal îi îmbia pe trecători cu promisiunea de reduceri majore de prețuri la toate produsele. Din intrare, Cain îl privi pe omul în gri alergând pe lângă el. Problemă rezolvată, aproape.

Strecurându-se printr-o ușă de serviciu, Cain își dădu jos șapca și jacheta și le aruncă într-un coș de gunoi. Își scoase blugii din șosete. Cămașa îi atârna largă peste brâu, ascunzând cuțitul pescăresc vârât la centură, la spate, cât și umflăturile destul de mari pe care le făceau trofeele sale transferate acum în buzunarele blugilor.

În magazin, se plimbă cu pasul obișnuit al cumpărătorilor. Furatul din magazine era un talent pe care nu-l mai practicase din zilele de școală, dar își însuși o pereche de ochelari de soare cu aceeași dexteritate cu care mânuia un cuțit.

De îndată ce ajunse din nou pe promenada paralelă cu plaja, se uită către chei. Paramedicii și polițiștii sosiseră la fața

locului ca un roi de viespi zumzăitoare. Bărbatul rănit era condus la o ambulanță, acoperit cu un cearșaf. Bărbatul în dungi colorate stătea cu capul plecat lângă ușile deschise. Doi numărați, mai rămânea unul. De după ochelarii lui proaspăt dobândiți, Cain se uită în stânga și-n dreapta. La nu mai mult de zece metri distanță tipul în cămașa gri venea către el. Cain nu era îngrijorat; stătea uitându-se la mare, cu mâinile în buzunare alături de trofee. Omul se îndreptă deprimat înapoi către chei, fără cea mai mică idee că era suficient de aproape de persoana pe care o căuta, că ar fi putut fi înjunghiat de ea.

Cain îi întoarse spatele. Își pierduse interesul pentru acest joc fără rost. Era mai bine să se întoarcă la Volkswagen să vadă dacă tot mai avea de îndeplinit sarcina de a se descotorosi de el.

Apoi urma chestiunea mult mai presantă de a-l găsi pe hoț.

12

– Deci ăsta e oraşul tău natal, Rink? Trebuie să-mi retrag toate cuvintele despre ţopârlani şi camionetele lor jerpelite, nu?

– Păi să ştii că da!

Nu mă deranjează să recunosc când greşesc. Crezusem că voi veni într-un orăşel adormit plin de cabane de lemn şi amintiri dulcege despre frumoasele domnişoare sudiste de pe vremuri. În schimb, am găsit un oraş vibrant, pe picior de egalitate cu oricare altul din Vestul Mijlociu al Statelor Unite. Am fost consternat de întinderea de clădiri înalte şi elegante, de muzeele de calitate şi parcurile splendide de-a lungul malurilor râului Arkansas.

Nu că Rink se bucura răutăcios de greşeala mea. Zâmbea doar cu plăcere în timp ce-mi arăta punctele de interes major, amintindu-mi că Little Rock era capitala „Statului Natural", şi nu un târguşor înapoiat cum crezusem eu.

– Păcat că n-am putut s-o luăm pe drumul mai lung, ca să văd *şi mai mult* din oraşul tău atât de frumos.

Eram într-o maşină pe care o închiriasem din Adams Field, cunoscut mai degrabă sub numele de aeroportul Little Rock, după un zbor de patru ore din Tampa. Maşina era o berlină obişnuită, nici pe departe la fel de ţipătoare ca Porsche-ul lui Rink, însă curată şi confortabilă. Şi avea şi mai mult spaţiu în portbagaj. Rink conducea. Era mai uşor aşa. Acesta era oraşul lui natal şi ne putea duce la destinaţie mult mai repede.

Acesta fusese planul. Și totuși, mi se părea că Rink probabil fusese un șofer de taxi într-o viață anterioară, judecând după ruta ocolitoare pe care o luase prin oraș.

– Da, Le Petite Roche a ajuns în lume, zise Rink conducând mașina printr-un cartier central cu săli de conferințe și de spectacole. Chiar și Rink era impresionat. Cred că uiți că a fost prima capitală a lui Bill Clinton, Hunter.

– Nu uit, Rink. N-am știut. Punct.

– Mamă, ești atât de ignorant! Recunoaște, nu te așteptai la nimic de genul ăsta, nu-i așa? Avem și un nou Centru și Parc prezidențial William J. Clinton chiar aici în Little Rock, zise Rink, indicând la dreapta cu o fluturare de mână. Și te asigur că e ceva nemaipomenit.

– Ca Disneyworld? l-am întrebat.

Rink se încruntă la mine. I-am zâmbit obraznic.

– Suntem departe de Louise? l-am întrebat.

– Nu prea departe. Încă vreo cinci minute sau așa ceva.

– Ai zis asta și acum cinci minute.

– Da, într-adevăr. Ei na, nu-i ăsta un mister?

– O să fie și Harvey acolo?

– A zis c-o să ne întâlnim la un restaurant unde o să putem vorbi cu Louise pe teritoriu neutru. Nu vrea să fie văzut pe lângă casa ei în caz că s-ar întâmpla ceva. Rink ridică din umeri. Nu știu de ce se oftică așa, doar Petoskey ăsta nu e afurisitul de Corleone din *Nașul* sau mai știu eu cine.

– Cum ai zis și tu, are legături, am zis. Ca să fiu sincer, Rink, încep să mă întreb dacă nu cumva subestimăm organizația asta. Într-un oraș atât de mare și important, precis e un jucător-cheie dacă poate să-i controleze pe politicieni.

Rink clătină din cap.

– Petoskey e un dobitoc de doi bani care face pe grozavul, exact cum ți-am spus. Și nu-l are în buzunare pe guvernator, știi, doar niște politicieni mărunți și polițiști de grad mic care iau mită pentru favoruri.

Am făcut o grimasă, dar am încuviințat totuși.

Rink îmi aruncă o privire.

– Crede-mă, omule. Nu ai de ce se te stresezi. Cunosc acest tip de oameni. Acum treizeci de ani, se dădea peste cap să găsească o bucățică de carne s-o pună în tocana maică-sii, și acum mănâncă în restaurantele cele mai scumpe și se învârte prin oraș în mașini de fițe. E un gunoi alb zdrențăros care se preface că e ditamai omul de afaceri important. În schema totală a lumii, e un nimeni. Și o știe foarte bine.

– Poate, dar pare să-l fi speriat de moarte pe John. Înseamnă că trebuie să aibă ceva greutate.

– După câte mi-ai zis tu, John nu e chiar atât de greu de speriat. A fugit și de derbedeul ăla penibil de Shank. Presupun că frate-tău nu e cel mai curajos individ de pe planetă.

Am clătinat din cap, nu doar pentru a nega.

– Nu fugea de Shank. Shank a fost problema lui Jennifer, nu a lui John. Au mai fost și alte chestii acolo.

– Știu, s-a legat de femeia asta, Blake, zise Rink. Fugea de familia lui.

– Printre alte lucruri, am zis.

Rink trase mașina pe dreapta. Se întoarse spre mine.

– Ce nu mi-ai spus, Hunter?

Am ridicat din umeri.

– N-am crezut că asta are ceva de-a face cu ce s-a întâmplat înainte, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Am rămas să mă gândesc pentru o clipă, iar Rink continuă să mă privească fix. Ți-am spus că eu și John ne-am certat, da?

– Mda. Dar nu mi-ai spus de ce.

Îmi simțeam fața ca de plastilină, rece și jilavă, când mi-am trecut mâinile peste ea. Eram deja obosit, dar mai mult decât atât, gândul la situația lui John mă făcea să mă simt istovit până la oase.

– Nu mult după ce mi-am dat demisia, a venit la mine cu o problemă, am zis.

– Continuă, mă încurajă Rink.

– S-a amestecat în niște porcării cu adevărat grave. Cretinul a jucat cărți și a intrat la datorii pe care n-avea nici o speranță să le plătească. Prima dată, i s-a dus mașina, apoi casa. Dar asta n-a fost de-ajuns. Rămăsese cu nimic și nu avea pe nimeni la care să se ducă.

– Așa că ai făcut tu lucrul onorabil.

– Mda, i-am salvat. Jenny nu știe nici până în ziua de azi. I-am dat lui John banii să-și plătească datoriile. Dar, fiind complet dependent de jocurile de noroc, John s-a dus și i-a risipit pe un alt *pariu sigur*. L-am luat la rost pentru bani și atunci ne-am certat. A fost pur și simplu o ceartă stupidă.

– N-ai mai vorbit cu el după aceea?

– Nu, Rink. Nici măcar nu l-am mai văzut de-atunci.

Rink încuviință.

– Atunci a fugit?

– Precis plănuia asta.

– Dobitocul.

Am ridicat din umeri.

– După aceea, singurul lucru la care m-am putut gândi ca să-i ajut pe el și pe Jenny a fost să-i înfrunt pe datornici și să-i fac s-o lase baltă. N-a fost ușor. N-au fost la fel de lesne de intimidat ca Shank.

– N-au dat înapoi?

– Nu.

– Îți pierzi talentul, Hunter.

– Serios, am spus. În afară de a porni un război cu ei nu prea aveam ce face. Așa că am aranjat în schimb ca John și Jenny să dispară pentru o vreme. Totul era aranjat, trebuiau să meargă împreună, să-și asume noi identități. Și atunci John a dus de râpă totul. Fără să știm nici unul din noi, el se vedea cu această Louise Blake pe ascuns. Înainte să ne dăm seama, au tulit-o. Au dispărut.

– Și i-a lăsat pe biata de Jenny și pe copii să suporte consecințele, concluzionă Rink în locul meu.

– Da, am încuviințat. Am făcut tot ce-am putut pentru ea. Am ajutat-o să se pună pe picioare. Aveam spațiu acasă la mine, dar a refuzat. A zis că are nevoie de un loc al ei. John nici măcar n-a luat legătura cu ea ca să-i spună unde e.

– Și tu vrei să-l ajuți pe cretinul ăsta?

– E totuși fratele meu, Rink.

Rink ridică o sprânceană, apoi scutură ușor din cap.

– În plus, fac asta pentru soția sa și pentru copii.

– OK. Dar sunt surprins că îl vrea înapoi.

– Jenny nu-l vrea înapoi, i-am explicat. Vrea să găsească un sfârșit întregii povești. Cred că dorește să-l găsesc pe John ca să-l poată scuipa în ochi.

– Sunt de partea ei aici.

– Și eu. A fost nevoie de un efort foarte mare ca să descurc toate problemele pe care le-a lăsat în urmă. Cum am spus, erau un grup puternic cu legături majore. Au angajat un ucigaș profesionist ca să-l omoare pe John.

– La naiba! zise Rink.

– În cele din urmă, s-au lăsat convinși. Le-am explicat că John ne-a înșelat pe toți, că toți eram la fel de supărați. Așa că am făcut un aranjament cu ei să nu se mai apropie de Jenny și copii. Alternativa era să îmi chem ajutoare și să-i elimin pe toți.

– Te-au crezut capabil?

– Cred c-a fost mai mult frica de necunoscut, am spus. Nu știau cine sunt și ce pun la cale. Dar câțiva dintre ei au auzit zvonuri. Cred că până la urmă s-au hotărât că pur și simplu le cream mai multe necazuri decât merita. Să intre în război cu mine nu li s-a părut profitabil.

– Au anulat contractul asupra vieții lui John?

Am ridicat din umeri.

– Cine știe ce-ar face dacă-și arată mutra pe-acolo?

– Și de-aia crezi că e încă pe fugă?

– Nu, am scuturat din cap. Mai sunt și altele. John are alte motive. John e un nemernic ordinar și egoist. Nu-i pasă de nimeni decât de el însuși. Dar nu cred c-ar fugi de alde Petoskey,

dacă ar fi vorba doar de câteva sute de dolari datorie la jocuri. Am făcut o pauză, subliniind *exact* ce voiam să spun. S-a întâmplat ceva major. Ceva ce l-a speriat atât de tare, că a luat-o la goană din nou și nu intenționează să se uite înapoi. A lăsat-o pe Louise Blake cu buza umflată exact ca pe Jenny. Asta înseamnă că încearcă să-și taie toate legăturile, să poată dispărea fără nici o urmă. Nu faci așa ceva pentru o amărâtă de datorie la jocuri de noroc.

Rink fu de acord cu mine.

– Petoskey e un nenorocit, repetă el. Dar înțeleg ce-mi spui aici. Ce-o să-i facă? Poate o să aranjeze să-l bată măr, poate să-i rupă o mână sau mai știu eu? Doar n-o să ordone să-l omoare, nu-i așa?

– Doar dacă Petoskey e mult mai periculos decât îl considerăm noi, i-am atras atenția.

– Nu, eu rămân la părerea mea de la început: e o pușlama care se dă mare și tare. Ar face pe el de frică să omoare pe cineva de-adevăratelea.

– Ai fost plecat de-aici multă vreme. Oamenii se schimbă.

– OK, ai dreptate. Dar tot mai rămâne o opțiune, nu-i așa?

– John a călcat pe bătături pe altcineva. Cineva care e pregătit să-l omoare.

Rink se aplecă înainte, porni motorul și intră în trafic. Se întoarse spre mine.

– Dar tu tot te pregătești să mergi după Petoskey? zise el.

– Da. O să facem gălăgie. Trebuie să-l scuturăm puțin, Rink. Să-l facem să se teamă de noi, să ne spună unde e John. Să sperăm că se termină aici, i-am spus. Dar nu cred că va fi așa.

– Nu, zise Rink. Acum că m-ai făcut să mă gândesc la asta, nici eu nu cred c-o să fie așa.

Centrul orașului era în urma noastră acum și intram într-o parte mai mizerabilă a lui.

– Ce facem aici? am întrebat.

– M-am gândit să facem un ocol ca să verificăm un pic terenul. Harvey a zis că Petoskey își conduce afacerile dintr-un birou din centru, dar a menționat și locul ăsta unde vine când are afaceri mai pe sub mână. M-am gândit să trecem pe-acolo și să aruncăm o privire. Ar fi mai bine să-l înfruntăm acolo decât în centru. Mai puține șanse să sosească poliția și să-i salveze fundul înainte să apucăm să terminăm.

În fața noastră era o clădire parcă desprinsă din Gotham City al lui Batman. Rink mi-o arătă cu bărbia.

– Ce părere ai?

– E bântuită? am glumit eu.

– Numai de vagabonzi fără casă, mă gândesc, zise Rink.

Clădirea era imensă, de cărămidă roșie, dar nu se mai vedea prea mult din culoarea inițială de sub stratul de mizerie și funingine. Avea cinci etaje, acoperiș plat, șiruri de ferestre la fiecare nivel. Nu multe dintre ferestre mai aveau geamuri. Câteva erau acoperite cu scânduri mucegăite, altele aveau încă rămășițe de sticlă ca niște cioburi de dinți din gura unei babe. Geamurile de la etajul cel mai de sus erau în starea cea mai bună; probabil fuseseră înlocuite mai recent. În spatele sticlei murdare păreau să fie folii de plastic semiopac.

– La ce crezi că folosește plasticul ăla?

– Nu pentru ce ai crede la prima vedere, zise Rink. Nu l-au pus ca să absoarbă sângele. Mult mai probabil ca să nu se audă sunetele dinăuntru.

– Mi se pare că s-ar putea să fie locatari clandestini la etajele de mai jos.

– Îhm. Mda. E o acoperire bună. Cine naiba ar vrea să treacă printre drogați și hoți să ajungă sus?

– Numai cei care chiar trebuie s-o facă, am răspuns.

Rink întoarse mașina în parcarea abandonată, așa că am trecut încă o dată pe lângă ascunzătoarea lui Petoskey. A doua oară nu arătă cu nimic mai bine ca prima.

– E vremea să ne întâlnim cu Harvey? întrebă Rink.

– Da, am răspuns.

În oglinda retrovizoare clădirea căpătă culoarea sângelui vechi. Părea să emane promisiunea de violență slab stăpânită.

13

– Domnul Hunter? Louise Blake mă studie din cap până-n picioare. Eşti fratele lui John?

– Da.

– Semeni cu el.

Ne-am dat mâna.

– Te rog. Ia loc. Am comandat deja cafea pentru toţi, am zis.

Se aşeză şi-şi luă imediat ceaşca în mână. O sorbitură rapidă. Nu atât nevoia de cafeină, cât faptul că-i ocupa mâinile tremurătoare. Împinse apoi ceaşca de lângă ea, când era aproape goală. Se jucă puţin cu toarta, auzindu-se nişte mici sunete în contact cu masa, ca şi spiritele care intră în legătură cu mediumul la o şedinţă de spiritism.

Cred că se putea spune că era agitată.

Nu o întâlnisem niciodată înainte, dar îmi aminteam că John îmi povestise ce frumuseţe lucra cu el la serviciu. Mă gândisem că exagera, privind-o prin fundul sticlei de alcool. Însă, văzând-o acum în persoană, trebuia să recunosc că era o femeie frumoasă. Chiar şi încordată de îngrijorare şi aranjându-şi agitată hainele, avea osatura elegantă şi buzele pline ale unui model. Nu de standardul *Vogue*, dar poate fata din cataloagele de produse prin poştă care încearcă să-şi facă un nume ca să ajungă mai departe.

Şi m-a frapat şi altceva. Louise Blake *era* o versiune mai tânără a lui Jenny. Una nedeformată de naşteri şi de încrederea trădată atât de brutal.

– Sper că nu vă deranjează că ne întâlnim aici, zise Louise. Nu cred c-ar fi o idee bună să apăreți acasă la mine.

Își încrucișă brațele sub sâni, ca într-o îmbrățișare de sine. Mai degrabă însă era încă o încercare să ascundă cât de tare tremura.

– Locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul, i-am răspuns.

Sorbeam încet din ceașca de cafea tare, în timp ce Louise o terminase deja pe a ei și probabil că mai voia una. Avea nevoie să se convingă că se găsea între prieteni. Am făcut prezentările.

Harvey Lucas aranjase întâlnirea într-un loc retras. Teritoriu neutru, zisese el. Mai degrabă teritoriu minimal. Eram înghesuiți într-un separeu într-o cafenea unsuroasă dintr-un supermarket. Nu erau prea mulți clienți la ora aceea de după-amiază, și puținii care erau se pare că înțelegeau conceptul de confidențialitate. Separeurile care ne înconjurau rămâseseră goale, ceea ce făcea să pară și mai ridicol faptul că toți patru ne îngrămădeam la o măsuță pentru doi. Eu și Rink stăteam de-o parte, Louise și Harvey – în fața noastră. Înghesuită într-un colț lângă fereastră, pe lângă masivitatea impresionantă a lui Harvey, Louise semăna cu un șoricel speriat amenințat de o panteră.

Când te gândești la un detectiv particular, probabil îți imaginezi un bărbat alb de vârstă mijlocie într-o geacă sport și pantaloni de culoarea mustarului. E posibil să-l vezi purtând o pălărie ca să-și acopere părul subțiat. Harvey nu era câtuși de puțin așa. Avea aproximativ un metru nouăzeci și opt înălțime, o sută de kilograme de mușchi și capul chel în formă de glonț. Și avea pielea de un negru-albăstriu atât de intens, că reflecta luminile din jur.

Harvey Lucas arăta ca un boxer profesionist și era îmbrăcat în stilul șic al unei vedete de cinema. Aflasem că fusese în trupele de elită ale armatei terestre americane, și legătura cu Rink era acum evidentă.

Harvey interveni în conversație cu vocea lui baritonală.

– Mai mulți oameni ciudați s-au învârtit prin jurul casei domnișoarei Blake în ultimele câteva zile. M-am gândit c-ar fi mai bine să ne întâlnim undeva unde să nu bată la ochi.

– Oamenii lui Petoskey? am întrebat.

– Se poate, zise Harvey. Dar, dacă vrei părerea mea, par prea isteți ca să fie din gașca lui Siggy. Am câteva fotografii cu ei dacă vreți să aruncați o privire.

– Da, o să aruncăm o privire când terminăm aici, am spus. Apoi m-am întors către Louise Blake. Știi ceva despre cine îți supraveghează casa?

Scutură din cap, iar pentru o clipă părul ei roșcat îi acoperi trăsăturile.

Harvey interveni din nou.

– Domnișoara Blake nu-și dăduse seama că locuința ei era supravegheată până nu i-am atras eu atenția.

– Am știut că se întâmpla ceva, spuse ea, într-o încercare de a-și salva obrazul și de a dovedi ca avea și curaj. Am simțit asta. Ca și cum mă urmărea cineva cu privirea oriunde mergeam. Dar nu, n-am văzut pe nimeni. Nu că i-aș recunoaște oricum. Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta, Petoskey.

– Tu ce părere ai, Harvey? întrebă Rink.

Harvey clătină din cap și-și coborî colțurile buzelor.

– Nu-mi place deloc, Rink.

Eram întru totul de aceeași părere cu Harvey. M-am întors spre Louise.

– Din scrisoarea ta către Jennifer Telfer reiese că bănuiai că John avea necazuri. Ți-a spus el ceva anume în privința asta?

Louise clătină din cap.

– Nu mi-a zis nimic. Asta era problema. Ce mă deranja mai mult era felul cum se purta.

– Cum anume? Ai spus că era speriat.

– Da, era mereu agitat. Dacă se oprea o mașină, se furișa la geam, se uita afară pe la colțul obloanelor, chestii de genul ăsta. Și nu dormea bine. Se învârtea și se răsucea întruna, tresărea la orice sunet de-afară.

– L-ai întrebat care-i problema?

– Bineînțeles. Dar n-a vrut să-mi spună. A zis doar că e preocupat de ceva.

– Dar n-ai insistat de ce anume? am întrebat eu.

– Nu. M-am gândit că avea de-a face cu noua lui slujbă. Poate că era prea grea pentru el sau mai știu eu ce. Știi, începea să-l afecteze stresul.

– John avea o slujbă nouă?

– Așa mi-a zis. Mi-a zis că lucra ca șofer pentru o firmă locală, livra marfă la clienți, chestii din astea. Nu l-am stresat să-mi spună pentru cine. A părut destul de jenat la început.

– De ce să fie jenat de o slujbă ca șofer? l-am întrebat.

– Tu n-ai fi jenat? Să ajungi băiat de livrări e cam dezamăgitor, nu crezi?

– Așa vedeai tu situația, Louise?

Mă sfredeli cu privirea.

– Nu așa vedeam eu situația! Drept ce mă iei?

– Scuze, n-am vrut să sune așa. Dar mă întrebam dacă nu cumva îi intrase în cap că te-a dezamăgit cumva, și de aceea era așa de nervos.

Louise respiră adânc.

– Poate că se gândea la asta, dar nu mi-a spus-o niciodată. Oricum, nu era nervos pe mine; era nervos pe toată lumea *în afară de mine.*

– Ai spus că se purta ca și cum aștepta să vadă pe cineva? i-am sugerat.

Louise își scutură iar părul.

– Nu doar să vadă pe cineva, zise ea clătinând dintr-un deget. Mai degrabă aștepta să se întâmple ceva.

– Sau să sosească? întrebă Rink.

– Da. Mânia de moment îi trecuse din priviri. John a zis că, dacă i se întâmplă vreodată ceva, tu o să știi ce să faci, Hunter. Deci... adică, știi?

Mi-am învârtit cafeaua în ceașcă, studiind modelele de spumă, de parcă aș fi vrut să ghicesc viitorul. Am văzut mai

puțin în spuma cafelei decât ceea ce știam deja. Ceea ce nu era prea mult. În cele din urmă, mi-am mutat privirea pe chipul ei. Am răsuflat adânc, iar ea a înțeles.

– Nu l-am mai văzut pe John și nici n-am auzit nimic de el de când a plecat din Anglia; eu speram că vei putea să mă pui la curent cu ce-a mai făcut de când a venit aici.

Louise ridică din umeri fără să se pronunțe într-un fel sau altul.

– Ne-am descurcat. Eu mi-am găsit o slujbă la un salon de cosmetică. John a trecut de la o slujbă la alta. Nimic extraordinar. Valet de parcare. Stivuitor de cutii de vopsea la un depozit. Bucătar de fast-food. Număra slujbele pe degetele de la o mână. Apoi, cel mai recent, slujba asta de șofer.

– Dar nu știi pentru cine?

– Nu.

– Livra marfă local?

Louise ridică din nou din umeri.

– Uneori, era plecat mai multe zile la rând, deci presupun că avea de dus marfă pe distanță lungă. Nu știu unde mergea însă. Îmi dădea un telefon de la un motel, dar niciodată nu-mi spunea unde era. Și nu m-am gândit să-l întreb. Nu mă interesa chiar așa de mult.

– Nu te interesa? Aveați probleme în relație?

Din nou m-a sfredelit cu pivirea.

– Vrei să mă întrebi dacă avea pe altcineva?

– Avea?

– Nu.

– Cum poți fi sigură?

– Crede-mă: o femeie știe chestiile astea.

M-am gândit la Jenny; cum nu avusese idee de infidelitatea soțului ei. Dar, la urma urmei, cu grijile constante pentru bani, cu teama că oamenii aceia înfricoșători vor apărea și-i vor amenința, Jenny probabil nu era capabilă să detecteze semnele subtile la care se referea acum Louise.

– Dacă n-a existat o altă femeie, atunci a fost altceva între voi?

Buzele lui Louise tremurară. Nu știu dacă era emoție sau dispreț. Apoi, ca să schimbe subiectul, își ridică o mână și chemă o chelneriță.

– Îmi mai dați o cafea? zise ea.

Chelnerița îi reumplu ceașca, ne oferi și nouă, dar toți o refuzarăm. Louise așteptă, bătând în ceașcă cu o unghie cu manichiura perfectă, până când chelnerița se întoarse la tejghea.

– După cum știți, John și-a părăsit nevasta pentru mine. Nu e exact situația ideală.

Se uită în jur la noi trei căutând vreun semn de dezaprobare. Dar noi eram precum cele trei maimuțe înțelepte. N-am văzut, n-am auzit și – sigur – n-am zis nimic de rău.

– Și din cauza asta, continuă ea, n-a fost o idee bună să păstrăm contactul cu cei de-acasă. Am tăiat toate legăturile. Familia mea nu știe unde sunt. John nu le-a spus alor lui. De atâtea ori am vrut să pun mâna pe telefon să vorbesc cu mama, dar n-am făcut-o.

– A fost alegerea ta? am întrebat-o.

– Nu. John a fost tot timpul împotrivă. A zis că cel mai bine e să nu știe nimeni nimic încă o vreme. Încă vreo șase luni sau așa ceva. A zis că asta o să le dea tuturor timp să se împace cu ce-am făcut. Ca să ne ierte. Râse cu tristețe.

– Și ai crezut asta? am întrebat-o încet. Că John era îngrijorat de ce credeau cei de-acasă despre voi doi?

– Nu sunt complet tâmpită, zise ea, și pe trăsături i se citi din nou o scânteie de furie. Ne-am certat de multe ori din cauza asta. Dar nu de asta a plecat. Crezi sau nu, ne iubim. Nu e important ce crede altcineva.

Provocarea ei era directă ca o rachetă ghidată prin laser. Țintită direct asupra mea. La urma urmei, eu eram singura constantă aici. Venisem în America la rugămintea lui Jennifer, dar și din cauza scrisorii pe care o trimisese Louise. Voia acum să știe de partea cui eram.

– Ai dreptate. Nu contează, i-am spus.

Încuviință, împăcată pe moment.

– Când am plecat din Anglia, am știut că ascundea ceva. Că fugea nu doar de nevasta și copiii lui. Avea necazuri de-un fel sau altul și *a trebuit să fugă*. Asta era concluzia.

M-am îndreptat de spate și a trebuit să-mi mișc cu grijă umerii ca să mă reazem de peretele separeului fără să-l împing pe Rink jos de pe scaun.

– E foarte improbabil ca oamenii de care a fugit să-l fi urmărit până aici. Costul ar fi depășit ceea ce le datora.

Louise păru mai mult decât uluită de cuvintele mele. Privi în altă parte.

– N-am... n-am știut. Sunt... ăă... oameni răi?

– Da. Cămătari. Genul care-și iau plata în carne omenească.

Dacă aș fi plesnit-o peste față, n-ar fi arătat atât de surprinsă.

– N-am avut idee. M-am gândit că a acumulat datorii de genul celor pe care le are până la urmă toată lumea. Scuturâ din cap, apoi își ridică încet privirea până o întâlni pe a mea. A fost datoria lui Jennifer? John mi-a spus că nu mai putea să controleze cât de mult cheltuia. A trebuit și să-i taie cărțile de credit, dar nimic nu s-a schimbat. În cele din urmă, au pierdut totul... și de aceea a trebuit s-o părăsească.

Am ales să nu comentez. Dar Rink, care tocmai auzise adevărul de la mine, pufni batjocoritor. Louise își întoarse ca un bici privirea către el, apoi iar la mine – provocându-ne să contrazicem versiunea lui John cu privire la ceea ce se întâmplase.

– Oamenii de care se temea, am zis, ca să abat conversația de la minciunile lui John, sunt periculoși. Dar nu e nevoie să-ți faci griji; nu sunt chiar o organizație internațională. Nu lucrează în afara Marii Britanii.

– Ești sigur de asta? mă întrebă Louise.

– Da. Ca să-i potolesc temerile despre vagi posibilități m-am hotărât să-i explic mai pe larg. Am avut deja o... ei bine, ai putea să zici o „discuție" cu ei. Au dat înapoi. Știu acum care sunt consecințele dacă i-ar face ceva lui John sau oricărui membru al familiei lui.

– Familia lui, pufni Louise.

– Inclusiv persoanele de față, am asigurat-o.

S-a uitat din nou la mine și i-am oferit privirea cea mai sinceră pe care-o puteam avea, drept promisiune. A strâmbat din nas și din gură. Acum nu mai era chiar atât de frumoasă.

– Nici măcar nu știai cine sunt. Cum ai putut face același aranjament și pentru mine?

– Cererile mele n-au fost deschise pentru negocieri. Dacă-i fac rău lui John sau oricui altcuiva apropiat lui, vor avea de suferit consecințele.

Pe fața lui Louise apăru o senzație vizibilă de frică. Nu îngrijorarea care fusese evidentă înainte. Ceva nou. Ceva înspăimântător care tocmai o frapase în legătură cu bărbatul care traversase un ocean ca s-o ajute.

– Cine ești tu exact, domnule Hunter? întrebă ea.

– Sunt fratele lui John, i-am răspuns.

– Nu, cine... sau ce...?

Mi-am ridicat o mână ca s-o opresc.

– Las-o baltă, i-am zis. E mai bine să nu știi. Tot ce trebuie să înțelegi e că sunt fratele lui John. Și, prin asociere, și tu faci pare din familia mea. Sunt aici ca să te ajut, bine?

Louise își luă ceașca de cafea și o goli dintr-o singură sorbitură.

– După ce pleci, întrebă ea așezându-și ceașca goală, voi fi în siguranță dacă rămân aici?

Am aruncat o privire rapidă spre Rink, care ridică din umeri. Harvey își înclină capul și se uită fix la masă. Am clătinat încet din cap.

– Poate e vremea să-ți suni mama, i-am spus. Întreab-o dacă te poți întoarce acasă.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se pare că frica are multe feluri de exprimare.

– Crezi că John e mort.

Nu i-am răspuns. Oricum nu era o întrebare.

– Nu-i așa? mă întrebă.

Am tras aer printre dinți, ceea ce nu era răspunsul ideal. Gândindu-mă după aceea, probabil n-ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine și să o scutesc pe Louise de la a-și face griji. Problema era că într-adevăr mă temeam de ce era mai rău și Louise avea suficientă intuiție să-și dea seama. Își îngropă fața în palme și începu să plângă. În jurul ei, trei bărbați mari și tari se foiră jenați. Mi-am întins mâna peste masă și i-am îndepărtat palmele de pe față.

– Îmi pare rău, Louise, i-am spus. Știu că nu asta ai vrut să auzi.

Lui Louise îi dădură lacrimile. Scutură din cap. Se așeză pe banchetă îndreptându-și spatele, își trecu mâna prin păr, încercând vizibil să-și recapete calmul. Își forță un zâmbet, dar nu funcționă; era prea încărcat de tristețe.

– Nu știu de ce plâng, zise ea. Doar nu pot spune că nu m-am gândit deja la asta și eu. A dispărut deja de mult. Vreau să spun, dacă era încă în viață, sigur mă suna, nu-i așa?

În realitate, se întreba de ce s-ar fi obosit John s-o sune când nu făcuse asta niciodată cu soția lui. O avertizase să nu-și sune propria mamă, la urma urmei. Deci doar pentru că nu luase legătura cu ea nu însemna că era mort.

– Nu putem decât spera că se ascunde undeva. Poate ăsta e adevărul. Poate că nu sună de frică să nu te pună în pericol. Dar poate trebuie să accepți posibilitatea că s-a întâmplat ce e mai rău, Louise, i-am spus, strângându-i mâinile mai tare.

– Știu, îmi zise ea încet.

I-am mai strâns o dată mâinile.

– Dar, am continuat, așteptându-mă la privirea rapidă din partea lui Rink, dacă e posibil, o să-l găsesc. O să-l aduc înapoi, într-un fel sau altul.

După aceea nu mai rămase mult de discutat. Louise terminase cu vorba și se pregătea să plece. Fiind un gentleman perfect, Harvey se oferi să o conducă acasă, dar Louise refuză.

– Mă simt ca naiba, anunță el după ce plecă Louise.

– Nu ai de ce, îi zise Rink.

– Cu cât mă gândesc mai mult la toată chestia asta, cu atât îmi dau seama că ar trebui să vă ajut mai mult, zise el.

– Nu știm cu ce avem de-a face, i-am spus eu. Nu știu ce-o să se întâmple. Așa că poate e mai bine să lași lucrurile așa cum sunt.

Harvey clătină din cap.

– Am mai auzit un zvon. Nu pot să-l confirm, dar se șoptește că John a dispărut datorându-i lui Petoskey mai mult decât o grămadă de bani.

– Ce anume? am întrebat.

– Nimeni nu spune. Dar Petoskey e pus pe crimă. S-ar putea să nu fie chiar atât de ușor să-l faceți să discute cu voi. E foarte posibil să refuze. Urât de tot.

– E un derbedeu, zise Rink.

– Un derbedeu periculos, îi spuse Harvey. S-ar putea să intrați acolo și să nu mai ieșiți pe ușă. Tot ce vreau să spun e că ar fi mai bine dacă ați avea încă o pereche de ochi cu voi.

– Harvey, tu locuiești aici, i-am reamintit eu. Pentru mine și Rink e în regulă. Noi putem să scuturăm puțin găștile locale, dar nu trebuie să stăm în zonă după aceea. Nu trebuie să suportăm consecințele, dacă ne facem dușmani pe-aici. Tu va trebui însă.

– Și vă sunt recunoscător pentru gândul ăsta, zise el. Dar tot mă simt ca un laș nenorocit. Am senzația că vă las baltă la necaz, fraților.

– N-ai de ce, zise Rink. Nu ne așteptam să-ți pui capul pe butuc pentru noi.

– Oricum, ai făcut foarte multe pentru noi deja, i-am reamintit eu. Tot ce avem acum nevoie de la tine sunt chestiile alea pe care ți le-am cerut. Dacă Petoskey e pe cât de periculos spui, atunci ar fi bine să le avem la noi.

– Sunt în mașină cu fotografiile de care v-am spus, zise Harvey.

Chestiile la care ne refeream erau o pușcă automată de calibru 12 pentru Rink și un pistol semiautomat SIG Sauer cu

carcasă de oțel, de nouă milimetri, pentru subsemnatul. În plus, câteva cuțite Kabar de proveniență militară și un telefon mobil de nedepistat. Ca să-l încolțim pe Siggy Petoskey, vom fi ca niște luptători ninja atacând castelul shogunului. Un shogun, autoproclamat sau nu, își are armata privată de vasali loiali. Din orice unghi priveam problema, va fi o misiune periculoasă.

Apoi ne-am reîntors la subiectul Louise Blake. De când sosise, era ceva care mă deranjase.

– Este ceva ce nu ne spune, am zis.

– Da, încuviință Rink. Și eu am avut aceeași impresie.

Harvey își ridică doar sprâncenele și umerii lați.

– Nu sugerez că e implicată în dispariția lui John. Dar e ceva aici care nu-mi sună bine, am spus. Ne-a spus că John părea agitat și speriat, dar că nu a insistat să afle de ce era atât de îngrijorat. Asta vi se pare vouă că sună a comportament normal?

– Nici vorbă. Vorbim de o femeie aici, glumi Rink.

– A mai zis și că nu știa pentru cine lucra John. Și asta mi se pare foarte greu de crezut, am continuat. Deși serviciul meu era strict secret, soția mea tot știa pentru cine naiba lucram.

– Presupun că poate era angajat într-un contract secundar, sugeră Harvey.

– Sau o mică activitate privată, zise Rink.

– O activitate infracțională privată, adăugă Harvey.

– Dacă nu Petoskey, atunci cine? am întrebat eu.

Harvey pufni brusc.

– N-ai decât să ghicești, Hunter. Poate fi oricine.

Dacă John era implicat în ceva ilegal, putea lucra pentru oricare dintre cei cinci sute de mii de oameni certați cu legea din Statele Unite.

– Da, am încuviințat. Louise a zis că nu l-a presat să-i spună ce lucra, dar a menționat de două ori că John i-a zis să mă contacteze pe mine dacă i se întâmplă ceva. Oamenii

nu-ți dau instrucțiuni de genul ăsta decât dacă sunt foarte siguri că o să se întâmple ceva.

– Și evident se aștepta să se întâmple ceva *foarte rău*, adăugă Rink. Având în vedere ce meserie ai tu, Hunter.

– Da, am zis. Asta mă îngrijorează cel mai mult.

14

– Plăcuțe diferite, aceeași mașină.

Tubal Cain nu avea nici o îndoială. Vehiculul aflat în parcarea hotelului Pacific View era cel care i se furase cu o zi înainte. Chiar și dac-ar fi fost vopsit într-o culoare diferită, cu zaruri mari pufoase agățate la geam și anvelope albe adăugate, tot l-ar fi recunoscut că era al lui. Avea un aer pe care-l putea simți încă din cealaltă parte a parcării. Vehiculul acesta fusese martor la moarte, iar giulgiul violenței era suspendat deasupra lui ca o miasmă mohorâtă de fum otrăvit.

Cu nonșalanța unui om care are dreptul – ceea ce după părerea lui avea întru totul –, se apropie de mașină. Ușile erau încuiate. Nu că asta l-ar fi oprit să-și recupereze ce era al lui dacă voia.

Pe scaunul din față nu se afla decât o sticlă goală de apă și rămășițele unei mese de la KFC, dar pe bord era un CD. *Swing When You're Winning;* exact cântecul pe care-l ascultase înainte să oprească pentru șoferul care făcuse pană. Dacă ar fi avut nevoie de vreo confirmare, acum avea o dovadă.

Se duse până în spatele vehiculului. O inspecție superficială a plăcuței cu numărul de înmatriculare îi spuse totul. Zona din jurul șuruburilor era curată, spre deosebire de restul plăcuței, care avea un strat subțire de praf. Zonele curate demonstrau că cineva umblase la șuruburi foarte recent. Era evident pentru ochii lui experimentați că luase plăcuțele de

înmatriculare ale altui vehicul şi le înlocuise pe cele originale de la acesta.

„Individul ăsta e un nenorocit de amator", îşi reaminti el.

Dar – şi asta era o avertizare de care avea de gând să ţină cont – nu trebuia subestimat.

Trebuia să recunoască măcar ceea ce se cuvenea. Schimbarea plăcuţelor de înmatriculare era aproape o idee bună. Hoţul nu ştia că Tubal Cain nu va anunţa furtul vehiculului, aşa că nu era o prostie să facă asta.

Trebuia însă să ofere şi o lecţie. Era bine că hoţul încercase să-şi acopere urmele. Era însă păcat că nu se obosise să o facă mai ca lumea. Oricare poliţist cât de cât atent ar băga de seamă imediat zona curată din jurul şuruburilor şi ar şti că plăcuţele fuseseră schimbate. Clătină din cap în chip de reproş.

– Nu ştiu dacă eşti lipsit de experienţă sau pur şi simplu prea leneş.

Se duse încet până la uşa şoferului. Uitându-se înăuntru, nu văzu nici un semn al cuţitului său Bowie furat. Asta însemna una din două: fie cuţitul era ascuns, fie că hoţul îl avea cu el în camera de hotel. Gândul la a treia posibilitate nu era deloc plăcut: hoţul aruncase poate cuţitul undeva pe drum.

Terminase cu maşina, aşa că se duse spre intrarea hotelului. Avea două etaje, fiind construit pe un teren la o aruncătură de băţ de Route 405. Un loc de primă mână, atâta doar că hoteluri mai mari blocau vederea către Oceanul Pacific. Numele hotelului era o minciună publicitară; probabil o dorinţă neîmplinită. Ori asta, ori era un nume ce expirase de treizeci de ani.

Înăuntru, ventilatoare agăţate de tavan se învârteau în cercuri indolente în aerul care mirosea a lămâie, holul fiind la fel de răcoros şi curat ca o dimineaţă de primăvară. Pantofii cu tălpi de cauciuc ai lui Cain făceau un zgomot uşor pe podeaua cu dale din imitaţie de marmură, aproape nederanjând tăcerea. La dreapta era biroul lung de recepţie, având în spatele lui o mică încăpere. O tânără femeie, drăgălaşă în stilul cali-

fornian, cu părul blond pai și obrajii trandafirii, era aplecată asupra unui calculator. Cain îi zâmbi, dar femeia nici măcar nu-și înălță capul. Tabelele de pe ecran erau mai interesante pentru ea decât un bărbat chipeș. Cain trecu pe lângă ea și se apropie de sala de mese.

Chelnerul nu era la locul lui. De fapt, nimeni nu-l întrebă nimic. Încăperea era lipsită de personalul hotelului sau de oricare dintre clienții săi. Cain își aruncă privirea la ceas pentru o clipă și-și dădu seama că era prea târziu pentru prânz și prea devreme pentru cină.

Se duse înapoi în hol, încercând să se hotărască asupra celei mai bune mișcări. Avea mai multe alternative la dispoziție, dar cea mai inteligentă ar fi să aștepte ca hoțul să apară la mașină. De acolo îl putea lua în primire și astfel să-și recupereze ceea ce era de drept al lui.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Femeia blondă ieșise din micul birou de la recepție și era acum în picioare în spatele tejghelei lungi. Avea un teanc de hârtii în mână și un zâmbet pe față. Se pare că un bărbat chipeș era totuși mai interesant decât niște tabele de gestiune.

Să piardă o asemenea oportunitate ar fi fost echivalent cu o crimă. Fără o clipă de ezitare, Caine se întoarse spre ea, afișând o expresie de „tip simțit și modest".

– Da, ăă, mă întrebam dacă ar putea să mă ajute cineva. Nu mi-am dat seama că era cineva aici când am intrat prima dată.

Ca mulți alții dinaintea ei care intraseră în contact cu Tubal Cain, recepționera nu avea nici cea mai mică bănuială că acesta mințea. Puterea unui zâmbet și a ochilor verzi sclipitori nu trebuia niciodată subestimată în arsenalul unui psihopat. Femeia făcu un semn cu teancul de hârtii în direcția generală a biroului din spate.

– Scuze, eram cu nasul în niște hârtii.

Cain îi acceptă lejer scuzele.

– Oh, nu-i nimic, de fapt, zise el. Eu doar am oprit aici și am observat că o mașină din parcare are farurile aprinse.

M-am gândit să intru să vă spun. N-aș vrea să se trezească cineva cu bateria moartă. Ar fi un deranj, nu-i așa?

Femeia se întinse și trase un registru mare către ea.

– Ce fel de vehicul e?

– Mercedes SUV. Negru cu argintiu. Are număr de Nevada.

Femeia verifică în registru. Trebuia să profite din plin de șansă. Pe cât de calm posibil, Cain se aplecă peste masă și privi cum femeia trasa în jos pe o listă de nume cu o unghie cu manichiura bine făcută. În fracțiunea de secundă de dinainte să-și ridice privirea, Cain își întoarse capul într-o parte și studie un poster pe un perete în partea din spate a recepției, ca și cum acesta îi menținuse interesul pe toată perioada.

– O să-l sun pe proprietar și o să-i spun. Sunt sigură că o să fie recunoscător pentru ajutorul dumneavoastră, zise ea.

– Oh, nu e nici o problemă, o asigură Cain. Nu e nimic mai rău decât o baterie moartă. Și e așa de ușor de evitat. Nu pot decât să sper că, dacă eu aș fi vreodată atât de neglijent, cineva ar face același lucru pentru mine.

– Și eu, zise femeia. Îmi amintesc că odată am fost la supermarket și mi-am uitat farurile aprinse. A trebuit să chem o mașină de tractare. A fost atât de jenant.

– Și a și costat ceva bani, pun pariu.

– Oh, nu chiar așa de mult. A fost mai mult deranjul, zise femeia.

Amintindu-și, își acoperi cu o mână gura. Pentru unii gestul ar fi putut părea modestie, dar lui Cain îi amintea de gestul unei persoane cu respirație urât mirositoare care se rușinează de asta.

– Păcat că n-am fost de față atunci, zise Cain. V-aș fi scutit de neplăcere.

Râsul amuzat al femeii era ca un clinchet de clopoței de Crăciun. Tipul simțit și modest marcase un nou gol. Când se uită din nou la el de data aceasta, era cu mult mai mult interes.

– Sunteți client aici, domnule?

– Nu, zise Cain. Treceam cu mașina pe-aici și mi-a sunat telefonul. N-am telefon cu căști, așa că am tras pe dreapta. Sper că nu vă supărați că folosesc un loc din parcarea hotelului pentru câteva minute. Aș fi plecat oricum deja, dar am observat farurile aprinse la mașina de care v-am zis.

– Nu e o problemă, domnule. De fapt, sunteți foarte amabil că v-ați luat din timp să veniți să-mi spuneți. Mii de oameni nici nu s-ar fi obosit.

– Adevărat, încuviință Cain. Dar la urma urmei, întotdeauna se gândise el că era unic. Nu e trist că oamenii au ajuns la un punct în care să treacă pur și simplu mai departe fără să dea o mână de ajutor?

– Da, da, aprobă femeia. Nu mulți oameni pe care-i întâlnesc sunt la fel de drăguți ca dumneavoastră.

Ooh, cuvântul drăguț. Cain o considera și pe ea drăguță. Din nefericire, el avea motive complet diferite pentru opinia lui. Estimarea lui era bazată în întregime pe considerentele artistului constructor de oseminte din el. Vederea cu raze X a lui Clark Kent nu era mai pătrunzătoare decât analiza lui. Femeia avea o structură osoasă plăcută pe sub obrajii ei trandafirii. Puțin plinuță, poate, așa că nu putea defini ușor superbele linii ale scheletului pe care le adora atât. Își mută privirea de la fața ei la mâinile ei. Erau înguste și avea degetele lungi, cu unghiile șlefuite și lucioase. Ei da, asta era o comoară pe care ar prețui-o cu adevărat. Trasă încet cu privirea fiecare deget pe rând.

Recepționera era conștientă că o studia. Se foi pe loc, simțindu-se puțin inconfortabil sub privirea lui. Cain simulă o tresărire, oferindu-i un zâmbet rușinat.

– Scuze. M-ați prins holbându-mă, zise el. E doar... ăă, ei bine, aveți niște mâini atât de frumoase.

– Mâinile mele?

Femeia nu știa cum să răspundă, dar era măgulită. Fără să-și dea seama, apucă strâns teancul de hârtii într-o mână și

pe cealaltă și-o întinse în față ca să și-o studieze. Cain se aplecă spre ea.

– Sper că nu credeți că mă dau la dumneavoastră cu o replică răsuflată, zise el. Spun pur și simplu adevărul. Aveți niște mâini superbe.

– Mulțumesc, zise ea. Sunteți foarte amabil.

De emoție, i se puse un nod în gât, ceea ce făcea ca vocea să-i fie mai răgușită, foarte atractivă. Tuși. Privirea îi zbură pentru o clipă către birou, de parcă verifica să nu fie vreun supraveghetor care să-i dezaprobe purtarea. Impresia de neruşinare pe care o lăsa era descurajată de direcțiunea hotelului sau poate era într-adevăr pe atât de naivă pe cât părea. Își strecură discret mâinile sub tejghea. Obrajii trandafirii îi deveniseră două mere roșii ca focul.

– Îmi cer scuze dacă am făcut să vă simțiți jenată, zise Cain. N-am avut intenția asta.

– Nu, e în regulă. Nu sunt jenată.

În ciuda cuvintelor ei, obrajii i se făceau chiar și mai roșii. Își lăsă bărbia în jos, neștiind ce să facă, apoi râse.

Cain râse cu ea.

– Uite, zise el. V-am făcut să vă jenați. Îmi pare rău. Vă rog să-mi acceptați scuzele.

Își întinse mâna către ea și femeia i-o apucă din reflex.

Dădură mâna.

– Vă accept scuzele, zise femeia, râzând în continuare.

Cain nu-i dădu repede drumul mâinii. Își duse degetele de-a lungul palmei ei, prelungind senzația pentru cât mai mult timp posibil. Unul dintre defectele lui omenești era lipsa totală de empatie, dar ceea ce-i lipsea în compasiune era compensat în abilități senzoriale. Nu avea capacitatea să iubească o femeie, dar adora să atingă o femeie.

Își va depozita senzația într-un colțișor îndepărtat din minte, o amintire pe care o va invoca mai târziu. Dacă nu putea să-i aibă mâinile, putea să aibă amintirea senzorială a atingerii lor oricând dorea. Și gândul acesta îi era de-ajuns pe

moment. Principalul punct pe agenda lui de lucru era confruntarea cu hoțul. După aceea, dacă totul mergea bine – și cu siguranță va merge – se putea întoarce oricând să-i ia mâinile ca trofee autentice.

În cele din urmă, se dădu un pas înapoi, și-i făcu un semn din mână ca rămas-bun.

– Ei bine, ar fi timpul să plec, zise el. V-am răpit și așa prea mult din timp.

– Serios, domnule. Nu e nici o problemă.

– Ne mai vedem, zise el. Și încă o dată, îmi pare rău dacă v-am făcut să vă simțiți stânjenită.

– Da, ne mai vedem, răspunse femeia.

Își ridică mâna din reflex. Se întrerupse în timp ce-o flutura în semn de la revedere. Apoi râse și continuă gestul.

Cain îi oferi zâmbetul lui cel mai modest. Îi făcu apoi cu ochiul cu o expresie plină de promisiuni.

Se îndepărtă. În vechile filme muzicale de la Hollywood, Gene Kelly sau Fred Astaire ar fi mers într-un stil extravagant, balansând fiecare pas, cu mâinile în buzunare, fluierând cu veselie și apoi răsucindu-se din tot corpul ca să-i prindă privirea. Cain nu era atât de bombastic; la ieșire, își răsuci doar capul. Era suficient să confirme că, într-adevăr, femeia se uita încă după el. În privirea ei se putea citi mult interes. Cain își ridică iar mâna și ea îi răspunse la salut, pe față apărându-i un zâmbet larg. Exact în stilul lui Astaire, Cain deschise ușa cu un gest larg și ieși.

Dar, în timp ce se îndepărta, zâmbetul i se transformă în încruntare. Îndeplinirea obiectivului de a-l prinde pe hoț era una, dar nu avea cum să acționeze acum. Recepționera era cam prostuță, dar tot avea destul creier ca să-l țină minte pe omul care ademenise clientul afară chiar înainte de a fi omorât cu brutalitate.

Nu obișnuia să aibă remușcări, dar chiar și el vedea acum că făcuse o greșeală. „N-ar fi trebuit să flirtez cu ea, se gândi. Ar fi trebuit pur și simplu să intru, să-i spun povestea, și apoi

să ies naibii afară. Dar când am flirtat cu dobitoaca, am forțat-o să se uite atent la mine. O prostie, Cain, o prostie. Dacă-l omor acum pe hoț, o să poată să dea o descriere bună poliției despre cum arăt. *Și asta nu e acceptabil.*"

Își riscase identitatea pentru un minut sau două de conversație cu o fată frumușică. Nu e prea bine când ești cel mai prolific și nedetectat ucigaș în serie din SUA în momentul de față.

Și ceea ce înrăutățea și mai tare lucrurile, nici măcar nu mai avea nevoie să-l ademenească pe hoț afară. În timp ce recepționera verificase registrul, Cain îi urmărise degetul la numărul camerei proprietarului Mercedesului. De ce să se obosească să-i pregătească o ambuscadă în parcarea expusă când putea merge la el, să-i bată la ușă și să-i spună pe nume.

Era vremea pentru planul B.

Cain se răsuci pe călcâie, dar orice urmă de Astaire îi dispăruse din modul în care călca. Se îndreptă încă o dată direct spre intrare. Trase rapid aer în piept, apoi năvăli în hotel cu o grabă prefăcută. Femeia tocmai închidea registrul cu o mână și se întindea după telefon cu cealaltă. Din fericire, nu atinse receptorul. Expresia ei uimită era un amestec de încântare și regret când Cain se apropie aproape alergând de recepție și-și puse amândouă palmele pe tăblia lungă de lemn.

– Salut! zise el. Sunt tot eu.

Femeia avea încă expresia uluită. Se chinui vizibil să-și recapete controlul, reușind în cele din urmă să ajungă la privirea fixă și gura deschisă a unei femei gonflabile. Nu că avea el experiență cu chestii *din alea*.

– Nu l-ați sunat încă pe proprietarul Mercedesului, nu-i așa? întrebă Cain abia respirând.

Femeia clătină din cap că nu, iar Cain continuă:

– Se pare că m-am grăbit când am venit să spun că și-a lăsat farurile pornite. Cât timp am fost înăuntru, proprietarul cred că a ieșit și le-a stins.

– Sunt stinse acum? repetă femeia.

– Da, cred că mai e o ieșire pe undeva. N-am văzut pe nimeni ieșind când am fost aici.

– Sunt mai multe ieșiri. Presupun că se poate să fi folosit una dintre ele.

Registrul era încă lângă ea și-l deschise cu dexteritate profesională. Dădu din cap în semn de confirmare.

– Da, are o cameră în spate, așa că poate folosi scara aceea. Presupun că și-a văzut mașina din cameră și a observat că a lăsat farurile pornite.

– Probabil că așa a fost, încuviință și Cain.

– OK, zise femeia.

Își recăpătase culoarea naturală a feței și începu să-i apară un zâmbet.

– OK, răspunse Cain, oferindu-i versiunea lui de zâmbet rușinat. Acum mă simt ca un idiot.

Femeia strâmbă din nas.

– De ce?

– Probabil acum par a fi un justițiar al bateriilor moarte de mașină sau mai știu eu, râse Cain. M-am gândit însă să intru să vă spun că acum e totul bine. Să nu mai trebuiască să sunați degeaba.

– Nu-i nici o problemă, zise ea.

– Da, dar proprietarul s-ar fi întrebat ce se-ntâmplă.

– Sunt sigură că nu s-ar fi supărat. De fapt, cred că mi-ar fi spus c-a fost deja afară să le stingă. Asta ar fi fost totul, presupun.

– Da, probabil aveți dreptate.

– Oricum, mulțumesc încă o dată că v-ați obosit atât de mult.

– Nici o problemă. Mi-am făcut doar datoria.

– Justițiarul bateriilor moarte de mașină, zâmbi femeia, dând dintr-un deget. Sună a supererou.

– Exact așa, zise Cain.

Își flutură capul și-și puse pumnii în șolduri, ceea ce-l făcu să semene mai degrabă cu Băiatul-Minune decât cu Omul de Oțel.

Amândoi râseră în timp ce Cain se apropie de ieșire pentru a doua oară. Înainte să ajungă la ușă, femeia îi strigă:

– Mai stați în oraș pentru o vreme?

Cain se uită înapoi la ea, prefăcându-se dezamăgit.

– Nu, sunt doar în trecere, mă tem. Sunt în drum spre Coasta de Est. Trebuie să fiu în Mississippi la începutul săptămânii viitoare pentru o convenție de vânzări.

Acum era rândul femeii să pară dezamăgită.

– Ce păcat!

– Așa e, încuviință Cain. Dar, hei, cine știe ce se poate întâmpla? S-ar putea să trec pe-aici din nou cam într-o lună.

Femeia îi zâmbi strâmb.

– Ei bine, dacă treceți pe-aici și vedeți vreun far aprins, veniți înăuntru să mai vorbim.

Cain își ridică degetele ca și cum ar fi fost un pistol și mimă că o împușcă.

– Așa o să fac. Dacă bateria vi se termină, puteți conta pe mine.

Ieși rapid din hotel în sunetul râsului ei.

„Tâmpitei i-ar sta bine cu câteva mii de volți în ea", își zise el.

Chiar în fața intrării era un trotuar care ducea în parcare. De-acolo merse pe lângă marginea clădirii, pe lângă niște tufișuri de bougainvillea astfel aranjate, încât să adauge puțină intimitate camerelor de la parter. Partea din spate a hotelului arăta ca o grădină privată, verde de la peluzele perfecte, ca de teren de golf, și explodând în culori strălucitoare de la belșugul de plante înflorite. În grădină exista și o piscină privată.

Câteva cliente ale hotelului stăteau în costume de baie, bând din pahare pătate cu ruj de buze. Cain le aruncă o privire pe furiș. În mod obișnuit ar fi stat mai mult ca să se bucure de spectacol. Din păcate însă, nici una dintre ele nu era destul de frumoasă ca să-i mențină interesul. Nu le acordă nici o atenție, căutând în schimb scara pe care o menționase recepționera. O văzu după câteva secunde, o scară cu trepte de dale

de piatră urcând în spirală până la balcoanele celor două etaje superioare. Riscând să-și sucească gâtul, își lăsă capul pe spate ca să distingă numerele de pe ușă. Apoi, satisfăcut de ceea ce văzuse, se îndepărtă rapid, trecând pe lângă clădire și întorcându-se din nou în parcare.

Era vremea pentru planul C.

Își luă cuțitul pescăresc din buzunarul jachetei și se apropie de Mercedes. Se lăsă o clipă în genunchi lângă anvelopa din spate cea mai apropiată de el și vârî lama în cauciuc aproape de butucul roții. Trase afară cuțitul și observă că tăietura îngustă era abia detectabilă, dar fâsâitul ușor al aerului ce ieșea din anvelopă era încurajator.

– Asta o să te țină în loc pentru o vreme, șopti el.

O roată spartă îl va enerva cumplit pe un om care nu putea nici măcar să se obosească să pună niște praf pe plăcuța de înmatriculare.

Își vârî cuțitul la loc în buzunar, își aranjă hainele mai bine pe el și se întoarse la propriul vehicul. Volkswagenul Beetle dispăruse precum dinozaurii. Nu că ar fi avut el nevoie de intervenția unui meteorit cu puterea de a distruge planete; el pur și simplu îl împinsese într-un șanț uscat și-i dăduse foc. Foarte ușor și rapid îl înlocuise cu o altă mașină, un Oldsmobile de un albastru-deschis.

Pe bara de protecție din spate avea un abțibild cu un slogan pe care mulți l-ar considera penibil: EU PUN FRÂNĂ PENTRU ANIMALELE SĂLBATICE. Deși risca să fie descoperit lăsând pe mașină un element care să poată ajuta la identificare, fiind atât de deosebit, îl lăsase totuși la loc. Unul dintre motive era că ajuta la deghizarea pe care o adoptase, de agent comercial modest și manierat, plus că era o declarație care efectiv îl reprezenta. Nu avea absolut nici un scrupul să-i măcelărească membrii propriei specii, dar nu avea nici o dorință să rănească orice altă vietate. Dac-ar fi să aleagă între a călca un iepure cu mașina sau un șir de copii ieșiți în excursie

într-o zi de duminică, nu avea nici o îndoială ce-ar face. Luni s-ar prezenta la școală mai puțini mucoși enervanți.

Temperatura din Oldsmobile era mult mai coborâtă decât anticipase. Când venise aici, soarele își aruncase ghearele nemiloase prin geamuri și căldura crescuse până la un nivel aproape intolerabil. Acesta era un dezavantaj când furai o mașină de un model mai vechi: nu avea aer condiționat. În plus, geamul șoferului avea un defect și nu reușise să-l deschidă cu manivela. Oh, cum suferea pentru arta sa!

Când intrase, oprise în parcare, își parcase mașina sub niște palmieri ca să nu fie văzută de pe autostradă. Norocul făcuse ca această parcare să-i aducă și o umbră bine-venită.

Când se așeză pe scaunul șoferului, se pregăti pentru o așteptare lungă. Ca să-i treacă timpul, își scoase din buzunar unul din pachetele înfășurate în celofan și mângâie conținutul. Erau cam diforme acum, dar le va lustrui și vor fi frumoase. Își imagină că degetele erau ale recepționerei cu obrajii trandafirii. Da, se poate să trebuiască să aștepte aici mult timp, dar era bucuros s-o facă gândindu-se la așa ceva.

15

Harvey făcuse o treabă bună monitorizând mișcările lui Sigmund Petoskey. Exact cum spusese Harvey, de îndată ce își termină afacerile din timpul zilei, se îndreptă spre clădirea părăginită pe care mi-o arătase Rink mai înainte. Plecase într-o procesiune de trei vehicule care se strecurară din centrul opulent de afaceri până la clădirea părăginită, conducând într-un fel care spunea limpede că nu își făcea griji că ar putea fi tras pe dreapta de patrule ale poliției. În mașina noastră închiriată, eu și Rink îl urmam la o distanță discretă.

Când Petoskey a trecut pe roșu, noi am oprit; nu era necesar să ne ținem aproape de el când știam unde mergea.

Luminile se reflectau în privirea lui Rink.

– Ești pregătit, Rink?

Pufni.

– Se poate să iasă urât, i-am zis. Dar nu mă pot gândi la o metodă mai bună să-l scuturăm pe Petoskey decât să-l vizităm în locul unde se simte cel mai în siguranță.

– Dacă intri cu arme în casa unui om, întotdeauna iese cu scântei, zise el, clătinând melancolic din cap.

– A trecut o vreme de când ai lichidat pe cineva?

– Da, a trecut. Dar nu uiți niciodată, Hunter.

Rink s-a uitat la mine și pentru un moment între noi s-a creat o legătură. Numai cei care au luat viața unui alt om pot recunoaște imaginile care bântuie mintea cuiva. Avea dreptate:

nu contează cât de mult încerci să îngropi amintirile, nu te părăsesc niciodată.

Semaforul se făcu verde și ne scuti de o suferință în plus.

Când ajunserăm la clădirea veche de cărămidă roșie, Petoskey și anturajul lui parcaseră în șir în lotul de la dreapta clădirii. În afară de cele trei mașini inițiale, li se mai alăturaseră încă două autoturisme și o furgonetă.

Câteva gărzi plictisite stăteau de-o parte, fumându-și cu nonșalanță țigările. Nu se așteptau la nici un fel de probleme. Erau acolo doar de dragul aparențelor.

Aceste gărzi nu reprezentau o problemă imediată. Aveam de gând să intrăm pe o rută diferită ca să nu fim văzuți de ei. Mă îngrijorau mai degrabă numărul mare de boschetari care se învârteau primprejur. Eram străini și era clar că vor fi suspicioși cu noi. Nici unul dintre noi nu știa – nici măcar Harvey – dacă boschetarii erau împotriva lui Petoskey sau nu. Ne-ar strica șansele să-l prindem la strâmtoare pe Regele Siggy în castelul său, dacă vreunul dintre ei ar fugi să-i spună. Mă îndoiam că ar fi careva care să se grăbească să-l avertizeze pe Petoskey din loialitate, dar promisiunea unei recompense ar fi o ispită prea mare pentru unii.

Prudența *este* partea cea mai importantă a vitejiei, nu lăsați pe nimeni să vă spună că nu e așa. Mai degrabă decât să riscăm să fim descoperiți prea devreme, am parcat mașina la aproape un kilometru de clădirea de cărămidă roșie, ne-am îmbrăcat în hainele ponosite cumpărate de la un magazin de mâna a doua și apoi ne-am apropiat pe jos. Îmi vârâsem pistolul SIG Sauer în brâul pantalonilor și cuțitul Ka-bar în cizmă. Rink însă avea o pușcă de ascuns. În lipsa unei cutii de vioară, își purta pușca de calibru 12 într-o geantă de voiaj mare. Ca să mascheze arma și mai bine, scotoci într-o ladă de gunoi din apropiere și puse în geantă și niște cutii vechi de conserve și o legătură de reviste și ziare. La o inspecție superficială, geanta lui trecea drept întreaga avere a unui boschetar.

Drumul până acolo dură aproximativ zece minute, dar era exact ceea ce aveam nevoie ca să scăpăm de amorțeala provocată de lipsa de activitate. Simțindu-ne înviorați, ne-am ocupat pozițiile în clădirea de vizavi de cea a lui Petoskey. În spatele unui gard de sârmă era o construcție mai mică. Suferise de-a lungul anilor. I se dusese acoperișul. Nu mai avea nici un geam, iar interiorul era domeniul șobolanilor și al gunoaielor purtate de vânt. Chiar și graffiti de pe pereți erau decolorate de timp. Nici un boschetar care se respectă nu și-ar face sălașul acolo.

Am intrat printr-o gaură în gard, ne-am croit drum prin curtea sufocată de buruieni și am pătruns în clădire printr-o breșă în zid. Apoi a trebuit să facem slalom printre grămezile de gunoaie până în unul dintre fostele birouri de unde puteam privi și aștepta. Asfințitul soarelui era ca o rană sângerândă pe cer.

Fără să strice decorul, Rink își goli gunoaiele din geantă. Își verifică pușca și păru satisfăcut. O încărcă în timp ce se uita afară pe fereastră. Urmându-i privirea, am văzut că se aprinseseră lumini în spatele foliilor semitransparente de la etajul de sus. Deși încețoșate, umbrele întrețeseau modele sinuoase pe foliile de plastic odată cu mișcarea oamenilor prin încăperi.

– Aș vrea să știu ce naiba se întâmplă acolo, am zis peste umărul lui.

– Nu se aude nimic, răspunse Rink. Mă gândesc că poate are o bucătărie acolo.

Era posibil ca Petoskey să aibă un laborator improvizat acolo, unde făcea metamfetamina sau cocaină. Și din motivul acesta va trebui să abordăm situația cu multă grijă. Dacă era într-adevăr un laborator de droguri, atunci înăuntru puteau foarte bine să fie oameni nevinovați obligați să lucreze în această meserie nesănătoasă. În plus, jigodiile care păzeau linia de producție aveau cu siguranță arme. Jigodii înarmate, plus prezența oamenilor nevinovați, asta reprezenta întotdeauna o problemă.

– Nu știu ce să spun, Rink. S-ar putea să fie altceva.

Locul nu-mi suna bine. Într-adevăr, eram într-o zonă foarte săracă a orașului, dar în mod normal laboratoarele de droguri nu erau atât de publice. Nu te duceai cu limuzina să faci o inspecție de control al calității, chiar și dacă aveai în buzunar câțiva polițiști locali care să se uite în altă parte.

Un lucru însă era dincolo de orice îndoială: ceea se întâmpla acolo era ilegal. Intram pe un teritoriu periculos.

– Mă gândesc la atacul standard un-doi, i-am zis lui Rink.

Încuviință încet din cap.

Când numai doi soldați trebuiau să se infiltreze într-un adăpost dușman păzit, foloseam întotdeauna o strategie numită manevra un-doi. După cum suna și numele, nu era nimic sofisticat. Primul om avansa singur și angaja sau elimina dușmanul, în timp ce al doilea se muta în poziția următoare. Rolurile se schimbau apoi, și așa mai departe, până câștigau poziția de căpătâi și nici un dușman nu era lăsat în urmă ca să cauzeze necazuri mai târziu.

Bineînțeles, existau probleme inerente unor asemenea tactici. Lăsau prea mult loc norocului și abilității soldatului individual de a-i neutraliza pe oponenți. Dacă lucrurile nu mergeau bine, misiunea trebuia abandonată foarte rapid. În trecut, avusesem experiențe mai rele încercând să ies, decât în atacul inițial. Din această cauză preferam porecla mai puțin formală de „năvală și tulire".

N-aveam de ales, pur și simplu pentru că nu eram mai mulți. Poate ar fi trebuit să-l las pe Harvey Lucas să ni se alăture. Cu trei oameni, șansele ca dușmanul să te înconjoare se micșorează. Dar nu cu mult.

– De unde sugerezi să începem? întrebă Rink.

N-avea nici o expresie pe față, dar asta era doar o mască. În ochi îi sclipeau luminițe care-mi spuneau că era îngrijorat.

I-am arătat capătul opus al clădirii de unde patrulau gărzile.

– Vezi ieșirea de incendiu? Mă gândesc că sunt uși acolo la fiecare etaj. O să intrăm printr-una dintre ele, ce spui?

Rink înclină din cap a încuviințare.

La nivelul cel mai de jos ușile erau probabil închise la fel de grijuliu ca portmoneul unui zgârcit. Dar nenumăratele ferestre sparte aveau să ne ofere o cale ușoară de acces.

Era un joc de așteptare. Soarele apuse și umbrele se apropiară pe furiș ca niște spărgători noaptea. Luminile din spatele foliilor de plastic părură să strălucească mai puternic. Ca niște zombi din filmele de categoria B, boschetarii ieșiră din ascunzătorile lor ca să-și facă rost de ceea ce aveau nevoie pentru a-și satisface viciile. Sosiră și alte vehicule. Din poziția noastră, nu puteam vedea exact câți oameni veniseră, dar după schelălăiturile agitate, era clar că cineva adusese niște câini.

– Auzi și tu? întrebă Rink.

– Da. Doar nu te așteptai să fie ușor, nu-i așa?

– Ușor nu e un cuvânt din vocabularul nostru, Hunter.

Poate câinii erau o măsură de securitate în plus pe care o folosea Siggy după lăsarea întunericului. Mă îndoiam că preda cursuri de dresaj. Am schimbat o privire cu Rink. Câinii, mari sau mici, prezentau întotdeauna o problemă majoră dacă voiai să te apropii în secret.

Am mai așteptat o jumătate de oră înainte să plecăm din clădirea dărăpănată. Rink ieși primul, mergând cu pași târșâiți printre gunoaiele din curte și strecurându-se prin gaura din gard. Mergea în stilul unui om amețit de băutură care n-avea nici o destinație în minte. Când trecu de colțul clădirii de cărămidă roșie, fu rândul meu să-l urmez.

Am mers pe aceeași rută, alăturându-mă lui Rink în puțul adânc de întuneric de la marginea clădirii. Era o duhoare copleșitoare de vomă și urină. Bine ai venit acasă, Hunter! Nu contează unde mă duce meseria mea, e întotdeauna la fel. Nu eram bucuros decât că nu puteam vedea în ce călcam.

– Ești gata, Hunter? îmi șopti Rink.

Își scosese pușca din geantă, gata de acțiune. Mi-am scos și eu pistolul SIG și-l țineam pe lângă corp.

– Gata, am zis.

Urcând primul șir de trepte pe scara ruginită de incendiu, începea în sfârșit misiunea de a descoperi unde se afla fratele meu. Chestiunea nu era dacă John era sau nu în clădire. Petoskey era, iar el știa ceva despre dispariția lui John. Confruntarea cu Petoskey era obiectivul pe ziua de azi.

Când am ajuns la primul etaj, am atins ușa. Bara de blocare, ca aproape tot restul acestei clădiri, dispăruse atunci când aceasta fusese vandalizată. Ușa se deschise la cea mai mică atingere. Rink păși imediat pe lângă mine, verificând întunericul cu pușca.

– Liber, șopti el, și am intrat.

Am rămas amândoi nemișcați, obișnuindu-ne cu lumina ambientală ce venea de afară și ascultând sunetele naturale ale clădirii. Mult deasupra, mai multe voci formau un cor discordant. Cineva râdea. Și se auzeau câinii. Nu mai schelălăiau, acum mârâiau și lătrau cu furie.

– Lupte de câini, am șoptit.

– Mama lui de... mârâi Rink. În lumina slabă l-am văzut încruntându-se. O să-i tai boașele nenorocitului și i le vâr pe gât.

– Da, am zis și eu.

Pentru o clipă, mintea mi-a zburat departe, la cei doi câini ai mei, Hector și Paris. Ideea c-ar putea fi forțați să se lupte până la moarte pentru plăcerea scârboasă a unor indivizi de teapa lui Petoskey era de-ajuns să-l zdruncine chiar și pe asasinul rece ca gheața din mine.

„Scutură-te de furie, Hunter, m-am avertizat. E și-așa rău că vom fi depășiți numeric." Nu era cazul să intrăm și într-o stare psihică greșită. Dacă năvălim furioși, vom fi morți înainte să ajungem la următorul etaj. Mi-am întins mâna în întuneric și l-am prins pe Rink de antebraț.

– Calm, l-am sfătuit.

– Sunt bine, răspunse Rink.

Și știam că așa era.

– Bine. Tu mergi primul.

– Vrei să merg sus sau pe etaj? întrebă Rink.

– Pe etaj, i-am răspuns.

Dacă era să-l judec pe Petoskey după sufletul său mârșav, scările acestea pline de gunoaie păreau perfecte pentru el. Dar, luând în calcul gustul lui pentru costume de firmă și automobile luxoase, nu prea credeam c-ar circula nici mort pe-acolo. Era mult mai probabil ca scara să fie folosită în mod exclusiv de vagabonzii care-și găseau adăpost aici pe timpul zilei.

Trebuia să urcăm pe ruta pe care ar fi luat-o și Petoskey, ca să ne asigurăm că i-am eliminat orice posibile întăriri.

Coridorul ar fi putut fi folosit într-un film de groază. Pânze de păianjeni ne atingeau pe față. De deasupra, cădea praf care ni se lipea de buze. Din spatele ușilor închise, spectrele acestui loc chicoteau la curajul nostru. Ne șopteau: „Veniți să vă alăturați nouă aici în iad, mai e destul loc pentru încă doi."

Parcă niciodată nu traversasem un coridor mai lung.

Rink aștepta în zona vestibulului. Ne bloca drumul o ușă în care fusese pe vremuri sticlă întărită și era acum acoperită cu o prelată agățată pe cuie îndoite. De după ea se auzea vag zumzetul slab al unor conversații.

– Ce crezi? șopti Rink.

Isteț ca-ntotdeauna, am făcut un calcul rapid, după care am ridicat trei degete. Nu că nu avea încredere în mine; dar s-a uitat pe lângă prelată ca să confirme estimarea. Ne-am îndepărtat apoi pe coridor la o distanță mai sigură.

– Doi indivizi pe trepte. Se pare că încă unul stă pe un scaun la stânga ușii, dar nu i-am putut vedea decât picioarele.

– Înarmați? l-am întrebat pe Rink.

– N-am putut vedea, ridică Rink din umeri. Asta nu înseamnă nimic. S-ar putea să aibă totuși ceva arme.

Fie că erau înarmați, fie că nu erau, nu conta deloc. Puteam sta să-mi mestec buzele toată ziua, tot nu ne-ar fi schimbat opțiunile.

– Îi tratăm ca și cum ar fi înarmați. OK?

– Da, zise Rink, ridicând pușca, astfel că țeava era îndreptată în sus.

Nu era ceea ce voiam – și ca să fiu cinstit nu ne plăcea nici unuia din noi – pentru că asta însemna că aveam de gând să intrăm cu ceea ce se numește în meseria noastră prejudiciu extrem. În termeni obișnuiți: vom împușca pentru a ucide. Aceștia nu erau teroriști internaționali și nici măcar soldați inamici, erau doar niște golani de doi bani duzina dintr-o gașcă locală. Să-i omorâm era extrem, poate chiar mai mult de atât luând în calcul situația. După cum îmi reamintise Rink cu o seară înainte, nu mai aveam prerogativa de a ucide.

– Nu, Rink, nu putem. Ești mulțumit numai cu apărarea? i-am sugerat.

Să vezi cum i s-a luat o povară de pe umeri; aș putea să jur că amândoi ne-am înălțat cu un cap în clipa aceea.

– OK, am zis. Nu tragem decât dacă e necesar. Altfel e os la os.

– Sunt mulțumit cu asta, zise Rink.

Rink trase din nou cu ochiul pe la marginea prelatei. Își ridică degetul mare în semn că nu se schimbase nimic.

Foarte bine, pornim camera. Acțiune!

Rink smulse prelata și intră în hol. Eu eram la o fracțiune de secundă în urma lui.

Deruta e rezultatul unei lipse prelungite de activitate întreruptă dramatic cu agitație. Cei trei bărbați din casa scărilor fură surprinși prinzând muște, cu mâinile în borcanul cu dulceață, cu pantalonii în vine sau orice altă imagine vrei. Oricum, năvala a doi bărbați înarmați în mijlocul lor provocă o tăcere șocată. Dar ăsta nu era decât un cadru al filmului. Timpul începu să se scurgă cu repeziciune.

La stânga mea un bărbat țâșni dintr-un scaun de nuiele împletite. Avea în poală o pușcă și era pe punctul să o apuce. Rink își întoarse amândouă țevile către ceilalți doi. Era o decizie ușoară pentru mine. Am izbit cu mâna stângă lateral. O lovitură cu pumnul în nasul individului. Acesta se prăbuși la loc precum un campion mondial la jocul „scaune muzicale". Faptul că nu-și duse în mod reflex mâinile către nasul rupt

însemna că-şi pierduse cunoştinţa. Puşca îi alunecă din poală pe podea şi i-am împins-o la distanţă cu marginea cizmei.

Ca să nu-i critic de pomană, ceilalţi doi avură destul bun-simţ cât să nu-l provoace pe Rink. Rămaseră nemişcaţi ca nişte statui până când Rink le ordonă să facă un pas înainte. Tactica un-doi se pornise; imediat am urcat scările, îndreptându-mă spre etaj. În urma mea, Rink zise ceva către cei doi. După câte îl ştiam eu, era ceva amuzant, dar nimeni nu râse. Tăcerea fu urmată de un bufnet şi de zgomot de paşi şi am ghicit că era pusă în aplicare sugestia mea de „os pe os".

La al doilea nivel nu era nici o mişcare. Intrând în lumina slabă ce se infiltra de la etajul de mai sus, ridicându-mi pistolul SIG să verific spaţiul dinaintea mea, m-am furişat cu grijă. Obişnuit de-acum cu întunericul, am căutat următorul şir de trepte. În spatele meu, Rink urca scările şi ai fi putut crede că eram în siguranţă să-mi continui ascensiunea. Greşit. Ştii ce se spune dacă faci presupuneri nefondate: te dai la fund. Cel puţin aşa s-a întâmplat cu mine.

Poate că ruginisem. Ar fi trebuit să verific coridorul din stânga mea mai înainte. În timp ce urcam, o uşă se deschise în spatele meu şi o voce mi se adresă:

– Cine naiba eşti?

O a doua voce strigă:

– Cinci-O în casă.

Am făcut antrenamente intensive în metoda de luptă Fairbairn. Ceea ce am neglijat să menţionez e că m-am antrenat şi în metoda armată Fairbairn, numită ţintă-tragere. Asemenea luptei corp la corp, ea se bazează pe principiul acţiunii imediate şi reflexe. Ţinteşti. Tragi. Simplu ca bună ziua.

În timp ce cei doi erau uluiţi de apariţia mea, aş fi putut să trag câteva gloanţe în fiecare. Ei s-ar fi prăbuşit pe podea şi eu aş fi fost deja la etajul următor.

Însă, după cum mă înţelesesem cu Rink, ar fi fost bine ca misiunea aceasta să fie îndeplinită fără forţă letală. Gloanţele erau deci scoase de pe listă. Cu acest gând, n-am avut ca

alternativă decât să mă întorc încet, permițându-le să mă studieze. Nu că aveam de gând să renunț la un avantaj. Mi-am ținut pistolul într-o parte, lipit de corp. În definitiv, oricum îi puteam împușca pe amândoi într-o fracțiune de secundă.

Care-i problema cu infractorii ăştia? Amândoi erau îmbrăcați în blugi și geacă, amândoi aveau capetele rase, așa cum le stă bine unor golani. Ar fi putut fi verișorii americani ai băieților din gașca lui Shank. Stupefiați de apariția mea, rămaseră prinși într-o stare de nehotărâre care le opri mișcarea mâinilor la fel de eficient ca pe a creierelor. Unul din ei strigase Cinci-O. Denumirea poliției în limbajul străzii. Astami dădea un al doilea avantaj asupra lor. Eram sigur că n-ar fi ezitat să omoare un rival, dar nu un ofițer de poliție. Dac-ar face așa ceva, orice aranjament avea Petoskey cu poliția locală s-ar fi dus pe apa sâmbetei imediat. Când era vorba să-și răzbune un coleg, poliția s-ar fi năpustit asupra lor ca o avalanșă albastră.

Deghizarea nu-i păcăli, dar asta nu conta. Văzură imediat prin hainele ponosite, dar văzură ceva ce nu era adevărat. Așa că i-am lăsat să creadă că eram polițist. Asta le va salva viețile.

– Poliția, am zis. Sunteți amândoi arestați.

O declarație complet penibilă, știu, dar la asta se așteptau oricum. Se holbară la mine, apoi unul la altul și începură să zâmbească prostește.

– Ce naiba, ăsta vrea să fie un banc? zise unul din ei.

– Nu, am răspuns. Sunt foarte serios.

Tweedledum și Tweedledee schimbară din nou rânjete prostești.

– Cu ce dracu' te-ai drogat, omule? întrebă Tweedledum. Știi că nu poți veni aici.

– Oh? Vrei să spui că un ofițer al legii nu este bine-venit în frumosul vostru sediu de afaceri? am spus.

Orice aiureală era de-ajuns să le mențină atenția asupra mea pentru încă o secundă sau două.

– Da, nu ești bine-venit, ce naiba! zise Tweedledee.

– Oh, asta chiar că-i păcat, i-am zis.

– Da, să mor eu dacă nu-i păcat, se auzi și Rink ca un ecou în timp ce lovea rinichiul celui mai apropiat din ei cu patul puștii.

Individul se prăbuși în genunchi, țipând și ducându-și mâinile la sursa durerii.

Al doilea geamăn Tweedle se răsuci ca să-l înfrunte pe Rink, apropiindu-se cu spatele de perete și ducându-și mâna la buzunar ca să-și scoată o armă ascunsă. Însă Rink nu avea centura neagră degeaba. Își ridică o cizmă și-l izbi cu piciorul, strivindu-l de peretele acoperit cu tencuială putredă.

– Tu du-te mai sus, zise el. Lasă-le pe pușlamalele astea pe seama mea.

– Ai tăi să fie, i-am răspuns.

Eram cam la mijloc între etaje când începură împușcăturile. Nu de jos – cum te-ai fi așteptat –, ci de sus. E natural să te arunci la pământ când se trage asupra ta; la fel de natural cum a fost și să-mi ridic mâna cu pistolul și să răspund la foc.

Buum! Uite așa se duce cartierul pe pustii, ai putea zice. Și ai avea dreptate. Orice speranță de a aborda dușmanul fără focuri de armă dispăruse acum. Orice remușcare pentru viețile luate va trebui lăsată în urmă, de asemenea. Când se trăgea asupra mea, nu aveam decât o singură soluție.

În casa scărilor se auziră ecourile bufniturilor de picioare. Nu puteau fi decât oamenii lui Petoskey încercând să se adăpostească. Am recunoscut patru voci distincte. Buimăceala era cea mai bună descriere. Cineva striga că venise poliția, în timp ce altul țipa că „oamenii lui Hendrickson" erau în clădire. Nu conta de fapt cu cine naiba credeau ei că se luptă; panica îi făcuse să reacționeze.

Ca să câștig puțin răgaz, mi-am golit un încărcător către capul scărilor, urmându-mi gloanțele într-o năvală directă, în timp ce vâram un nou încărcător în pistol.

Rink era în continuare cu un etaj mai jos, pufnind ca un taur în timp ce-i termina pe cei doi care încercaseră să mă atace din spate. Fără îndoială era dornic să termine lupta și să vină să mă ajute. Însă nu îmi permiteam luxul de a sta să-l aștept. M-am repezit în sus până la un punct unde era o cotitură în scări. Nu sunt sinucigaș și ar fi fost un act necugetat dacă mi-aș fi vârât capul dincolo de colț ca să văd ce se întâmpla. Din nefericire, trebuia să aflu câte ceva despre oamenii care mă așteptau în ambuscadă. Făcând această alegere, mi-am întins pistolul pe după colț, trăgând rapid trei gloanțe. De ajuns să-i forțez să se adăpostească. M-am învârtit în norul de cordită căutând un adversar.

Nici unul nu se vedea. Am urcat în goană ultimele trepte și m-am repezit într-o nișă la stânga. Alergam în mod regulat, ocazional mă duceam și la sală, și totuși respiram din greu. Dau vina mai degrabă pe excesul de adrenalină și nu pe lipsa de condiție fizică.

Peretele de lângă umărul meu era găurit de unul dintre gloanțele mele. M-am ascuns rapid și mai bine în firidă, trăgând încă două încărcătoare în coridorul lipsit de orice mișcare. Erau mai multe uși și oricare dintre ele putea adăposti un inamic.

– Rink! Ai terminat acolo sau ce faci? Mi-ar trebui niște foc de acoperire aici!

Rink apăru pe scări în urma mea. Dintr-o crestătură mică de sub ochiul stâng i se scurgea sânge. În afară de asta, părea nevătămat.

– Unul din dobitoci a crezut că-mi va face felul cu un box de alamă, zise Rink. Își șterse din sânge cu dosul palmei. I-am zburat prompt ideea aia stupidă din căpățână.

– Hai aici și acoperă-mă, i-am șoptit. Mi se pare că s-au adunat într-o cameră la dreapta mea.

Rink urcă scările, încărcându-și pușca. Pe butucul acesteia era sânge. Un derbedeu cu un box de alamă contra lui

Rink mânuind o puşcă de parc-ar fi fost măciucă; nu era nici o surpriză.

– O să încerc să trec pe lângă uşa de-acolo. Dacă pare că vrea să se deschidă, arată-le ce şi cum.

– Las' pe mine, zise Rink.

Se duse la capul scărilor ca să aibă drept în faţă uşa pe care o indicasem.

Am înaintat cu paşi uşori de pisică şi cu pistolul în mână. Apărătorii din spatele uşii ştiau bineînţeles că treceam pe coridor, dar nu era nimic de făcut. Trebuia să-i oprim, şi asta rapid. Mă temeam să nu vină întăriri care ar fi putut să ne înconjoare şi de jos. Şi apoi, Petoskey putea ieşi pe altă rută în grabă. Dacă scăpa de noi acum, va fi probabil imposibil să mai avem o a doua şansă să-l prindem.

Trecând pe lângă uşa din dreapta, i-am făcut lui Rink semn din cap să vină după mine, şi el bocăni pe coridor ca monstrul lui Frankenstein. După cum era de aşteptat, uşa explodă în aşchii. Chiar şi peretele opus fu ciuruit, şi gloanţele continuară în camerele celelalte.

Când primul baraj se termină, m-am răsucit în faţa uşii zdrobite şi mi-am golit încărcătorul prin lemn. Din cameră se auziră ţipete de bărbaţi, unul dintre ei scoţând nişte icnete guturale. Îl nimerisem pe unul, cel puţin. Aşa că rămâneau – câţi? – încă trei?

Rink îşi ridică un picior şi izbi uşa deschisă. Imediat trase o rafală în interiorul camerei şi apoi se răsuci în afara câmpului vizual al adversarilor. Două secunde îmi erau erau suficiente ca să-mi reîncarc arma. Schimbându-ne poziţiile cu precizie calculată, am deschis şi eu focul, trăgând gloanţele pe cât de repede puteam apăsa pe trăgaci. Apoi am intrat în cameră şi m-am tras la stânga în timp ce Rink dădu drumul unei noi rafale.

Confruntările armate nu seamănă cu bătăile regizate de John Woo, unde focurile sunt trase ca într-un balet; orice tumbă şi salt prin aer în care ţinteşti la fix e rezervat pentru

filme. Realitatea nu e așa de frumoasă... M-am izbit cu spinarea de un perete, cu pistolul scos, și am tras în fiecare țintă care mișca. Țipam ceva de neînțeles chiar și pentru mine. Un țipăt animalic de ură, frică și furie nestăvilită.

N-am avut nevoie decât de puține secunde ca să mi se golească pistolul de gloanțe, și cu toate astea m-am simțit tot atât de golit ca și cartușele folosite de pe podeaua de la picioarele mele.

Rink se repezi și el înăuntru, cu pușca la umăr căutând ținte. Fumul plutea prin aer. Tot așa și mirosul de neconfundat al sângelui. Un om era chircit într-un colț, cu mâinile peste cap, plângând în hohote de groază. Un altul era întins peste o măsuță de cafea, cu o gaură de mărimea pumnului unui bebeluș în umăr. Bărbatul murmura ceva, în agonie.

Nu-i vedeam însă pe ceilalți doi. În timp ce Rink îl acoperea pe omul ghemuit de spaimă în colț, mi-am scos încărcătorul gol din pistol și am introdus unul nou. Rink se îndreptă spre geamul deschis. Sunete de pași răzbăteau de pe scara de incendiu de-afară.

– Ai grijă, i-am zis.

Atât lui Rink, cât și ca avertisment bărbatului care se ferea speriat de gura pistolului meu. Rink îmi răspunse cu un zâmbet rapid și se apropie de fereastră.

– Ca niște șobolani pe țeava de evacuare, remarcă el. Doi dintre ei fug, Hunter.

– Lasă-i să fugă, i-am răspuns.

Bărbatul speriat se uită la mine printre lacrimi și muci. L-am atins ușor cu bocancul.

– Unde e John Telfer?

În cărțile lui Poe, victimele groazei scoteau deseori un vaiet prelung și ascuțit. N-auzisem niciodată așa ceva de-adevăratelea și nu-mi puteam imagina cum anume ar suna unul. Asta până acum.

I-am dat încă un ghiont cu bocancul, mai tare. Am zis:

– Unde-i Telfer? Nu te mai întreb o dată.

Presupun că citise ceva pe fața mea. Poate șovăiala de a-l omorî cu sânge-rece. Orice o fi fost, atitudinea lui se schimbă brusc.

– Pe mă-ta, boule!

– Ce, te-ai făcut dintr-odată viteaz? I-am lipit țeava pistolului de frunte. Nu crezi c-o s-o fac? Încearcă-mă.

Tot așa de brusc, începu să se vaite din nou.

– Unde-i Telfer? am repetat.

– Nu știu de cine vorbești. Vorbește cu Petoskey, omule. Nu cu noi. Pentru numele lui Dumnezeu... nu mă omorî.

I-am luat pistolul de pe frunte. Pe locul unde metalul fierbinte fusese apăsat pe carne acum se vedea un mic inel roșu.

– A doua întrebare, și regulile nu s-au schimbat. Unde-i Petoskey?

Voia să reziste. Poate era bravadă, dar mult mai probabil frica de șeful lui îl făcu să-și țină gura. Iar cu pistolul.

– Unde e Petoskey?

Frica de un glonț în cap acum sau *poate* mai târziu de la Petoskey dacă supraviețuia; îi vedeam calculele în creier. Era o ecuație simplă.

Făcu un gest din cap în sus, cu ochii pe tavan.

– E la etaj? am întrebat.

Omul dădu din cap din nou.

– Câți oameni sunt cu el?

– De unde naiba să știu? bolborosi el.

– Ghicește! i-am spus.

– Trei, patru... Se poate să fie și zece după câte știu!

– Înarmați?

– Tu ce crezi?

Era într-adevăr o întrebare prostească.

– Da. Ești la capătul liniei, amice, i-am spus.

Apoi l-am pălit cu patul pistolului în tâmplă, făcându-l să se prăbușească într-o parte pe podeaua plină de gunoaie.

– Poate ar trebuit să-i tragi unul și să fii liniștit, zise Rink din spatele meu.

Oare chiar așa să vorbească prietenul meu?

– Nu pot s-o fac, Rink.

– Știu că nu e bine, dar e mai logic. Nu vrem să urcăm acolo și să-l lăsăm pe unul în spatele nostru. Nu dacă e înarmat.

– Ai dreptate. Dar nu sunt un ucigaș.

Privirea lui Rink îl cercetă pe omul cu umărul decorat de o nouă gaură de ventilație.

– Va supraviețui. Oricum, a fost altceva, i-am spus. Încerca să mă omoare. Dar n-o să omor un om cu sânge-rece.

Rink îmi făcu cu ochiul, și expresia feței i se îndulci.

– Verificam numai, prietene, zise el. Cum am spus și aseară, nu mai avem autorizare de a ucide.

– Sunt de acord cu tine, i-am spus.

Și eram sincer. Dar tot mai aveam o misiune de îndeplinit și bănuiala mea fermă era că și alții vor muri în seara aceea. Singura mea speranță era că nu va fi nici unul din noi doi.

16

Uite-l.

Hoțul.

Nenorocitul care-i furase unul dintre cuțitele și SUV-urile favorite. Era exact așa cum și-l amintea Tubal Cain, deși trebuia să recunoască totuși că era schimbat. Un individ destul de chipeș, având în vedere că era hoț. Nu mult peste treizeci de ani. Era îmbrăcat la fel ca milioane de alți bărbați, în haine obișnuite și cu o șapcă sport trasă până la urechi. Toată averea sa se afla împachetată într-un rucsac aruncat pe un umăr. Exact rucsacul pe care-l avusese când îl jefuise pe Cain cu o zi înainte. Ochelari de soare cu lentile oglindă îi ascundeau ochii.

În esență, hoțul semăna foarte mult cu Cain, domnul Normal care se amesteca perfect cu peisajul înconjurător. Gândul acesta îi mai venise și înainte, dar acum, uitându-se la omul care se semnase în registrul hotelului cu numele David Ambrose, Cain ajunse la o concluzie: îți ascunzi identitatea reală la fel de grijuliu ca și mine. De ce?

Un lucru însă era sigur, Ambrose nu se ascundea de Cain. Nu avea cum să știe că Tubal Cain îl va urmări. În mintea lui, Cain nu fusese nimic altceva decât un nenorocit neajutorat pe care-l jefuise în pustietate.

Să-ți spun eu de ce. Asta înseamnă că te temi de altcineva.

Cain se rezemă de spătarul scaunului în Oldsmobile, mestecându-și buza de jos. Ei na, asta chiar că era o evoluție neașteptată.

– De cine fugi, domnule Așa-Numit-Ambrose? șopti el, privindu-l pe acesta apropiindu-se de Mercedes. Cine te sperie mai mult decât Tubal Cain?

Ambrose emana un aer, un zumzet electrostatic de anticipație, aproape ca și cum s-ar fi pregătit să primească un glonț între omoplați de la un lunetist. Era în felul nefiresc în care umbla, încercând din răsputeri să pară nonșalant, însă în același timp menținându-și postura tensionată ca o coardă de pian. Se prefăcea el că nu, dar Cain știa că în spatele oglinzilor ochelarilor, Ambrose se uita în jur, alert ca un șoarece într-un cuib de șerpi. Întorcându-se, lumina soarelui și peticele de umbră de la frunzele de palmier dansară pe lentile. Cain se gândi la ochii unui cărăbuș.

Privirea de insectă trecu peste Oldsmobile, oprindu-se pentru mai puțin de o bătaie de inimă și apoi trecând mai departe. Buzele hoțului se subțiară pentru o fracțiune de secundă în timp ce studia mașina, dar expresia încordată îi trecu în următoarea clipă. Nu, era doar o reacție subconștientă, nu recunoaștere. Ascuns în umbrele locului său din parcare, Cain se simțea protejat de acest amator care făcuse mult prea multe greșeli.

Apropiindu-se de Mercedes, Ambrose își vârî mâna în buzunarul pantalonilor să-și scoată cheile. Luându-și rucsacul de pe umăr, descuie ușa șoferului și aruncă bagajul pe locul pasagerului. Încă o privire în jur îi dădu aerul unuia dintre spionii aceia incapabili pe care Napoleon Solo și celălalt individ cu nume rusesc pe care Cain nu putea niciodată să și-l amintească, darmite să-l pronunțe, îi jucau pe degete în fiecare săptămână în serialul de televiziune *The Man From U.N.C.L.E.*

Cain văzu farurile aprinzându-se. Motorul se porni cu un mârâit ca un urs grizzly care se trezește din hibernare. Mercedesul abia înaintă câțiva metri și Ambrose folosi violent frâna

de mână. Uitase cu totul de subtilitate și încercarea de a se amesteca în peisaj, se vedea din felul cum tropăi până în spatele mașinii.

– Te-am prins, zise Cain.

Ambrose se ghemui lângă anvelopa plată, trecându-și mâinile peste ea de parcă putea s-o repare doar cu o atingere, ca prin magie. Din nefericire, nu era vrăjitor. Înfrânt, se ridică în picioare cu mâinile la șold și, chiar și de la acea distanță, reacția lui era limpede.

Ar fi atât de simplu să meargă în spatele lui Ambrose în timp ce atenția îi era distrasă. Să împingă vârful cuțitului în joncțiunea dintre gât și claviculă. Să apese cu sete în organele vitale pentru un moment de extaz. Să-l termine acolo și atunci. După aceea, pe îndelete, Cain ar putea scotoci printre obiectele mortului și să recupereze ceea ce-i aparținea.

Da, așa ar putea fi.

Acesta *fusese* de fapt planul. Trecuseră câteva ore, iar discuția lui cu zăpăcita de recepționeră nu avea de ce să fie conectată cu un aparent jaf cu rezultate tragice. Cain putea merge liniștit în treaba lui, cu simțul său justițiar alinat.

– Hoțule, nu așa o să se întâmple însă.

Enigma adevăratei identități a lui Ambrose era de ajuns să pună pe gânduri o minte curioasă. Și nu se putea spune că Tubal Cain nu era un gânditor profund. Nevoile lui erau probabil primare, dar se gândea îndelung la cum să-și satisfacă acele nevoi.

Curiozitatea îi era mai mult decât ațâțată. Funcționa acum pe motoare turbo. Voia să lase toată chestia să se desfășoare în ritmul ei acum. Cine știe, hoțule, se gândi el. Poate va duce la o concluzie interesantă.

17

Evenimentele ne-au dat planul peste cap mult prea repede după gustul meu. Nu că aș fi fost surprins; aceasta era mereu hiba tacticii noastre: Legea lui Murphy!

Nu mai era acum un caz de un-doi, mișcă înainte, ci o năvală directă până la vârf.

Omul pe care-l lăsasem inconștient la pământ nu-mi oferise destule informații ca să fac un plan mai bun. Puteau fi de la trei oameni cu Petoskey până la zece. Gândește-te la varianta cea mai rea și orice altceva e un bonus.

Va trebui să fie un atac direct și năvalnic, „fața la perete".

Ne-am îndreptat spre etajul de sus trăgând din plin. Intenția nu era neapărat să nimerim pe cineva, cât să cauzăm cât mai multă derută posibil. Petoskey era un șobolan și toată lumea știe ce fac șobolanii pe o corabie care se scufundă. Am eliminat ieșirea de incendiu de la colțul clădirii, ghicind că Petoskey o va alege pe cea pe care o folosiserăm noi.

– Mă duc înapoi să tai orice cale de scăpare, i-am zis lui Rink. De acord?

Își încărcă iar pușca.

– Cât timp am muniție, îi țin ocupați.

– Când se termină împușcăturile, vreau să urci la mine cât de repede poți.

– La naiba, și eu care mă gândeam că e vremea de o pauză de cafea.

– După ce terminăm, îți cumpăr o cafea și gogoși.

– Să fie gogoși cu dulceață, și facem târgul.

– Sunt de acord.

Încă o rafală de gloanțe le-a atras atenția celor cre se aflau acolo. M-am întors pe unde venisem.

Viteza era esențială. Poți să spui că sunt prea prudent, dar am mers prin clădire de parcă fiecare colțișor și firidă ascundeau un asasin. Mai bine un minut întârziere decât treizeci de ani prea devreme prin porțile raiului.

Rămășițele ușii pe care o pulverizase Rink recent semănau cu o gură deschisă plină de dinți zimțați. Încăperea de dincolo de ea emana duhoarea de bătălie ca o respirație acră. Lăsând la o parte mirosul, camera era acum goală. Evident bărbatul inconștient își revenise și-și dăduse seama că nu era de glumit cu noi. Cel puțin avusese bunul-simț să se care naibii din calea furtunii ce făcea ravagii la etajul de deasupra. Cel împușcat în umăr dispăruse și el. O pată de sânge pe pervazul ferestrei confirmă ruta lor de ieșire.

Fericit că nu va veni nimeni după mine, am alergat de-a lungul coridorului. În spatele meu răsună bubuitul puștii lui Rink care o descărca urcând spre etajul superior.

M-am îndreptat către cealaltă casă a scărilor. Uneori, gesturile naturale trec pe locul doi când adrenalina îți urlă în vene; am urcat un șir de trepte până să-mi amintesc să respir. În vârf, m-am oprit să expir, am sorbit apoi aerul cu sete și am intrat într-un coridor mult mai scurt decât cel pe care îl străbătusem la etajul de mai jos.

La vreo zece metri distanță, coridorul fusese blocat. Fusese instalată ceea ce părea a fi o ușă metalică nouă. Reverbera de la sunetul vocilor insistente de cealaltă parte. Un acompaniament de fundal de hămăieli de câine și focuri de armă îmi confirmă faptul că descoperisem ascunzătoarea lui Petoskey.

O inspecție rapidă a ușii metalice îmi dădu de înțeles că nu puteam trece. Nu avea nici o clanță de partea aceasta, nici o gaură de cheie. Soldatul din mine îmi spuse că ar fi aproape de nepătruns de orice altceva în afară de artileria grea.

Abandonând ușa, am intrat în biroul de la stânga mea. Am găsit harababura obișnuită de mobilă distrusă și documente împrăștiate.

M-am dus la perete și mi-am lipit urechea de el. Eram destul de sigur că toată acțiunea se întâmpla la capătul opus și că posibilitatea să mă trezesc cu un glonț în ureche era foarte mică.

Zidul era făcut din rigips și, judecând după vacarmul brusc de cealaltă parte, nu era tot atât de puternic fortificat ca ușa. M-am ghemuit imediat și mi-am scos cuțitul Ka-bar din cizmă.

Am avut nevoie de mai puțin de un minut să sfredelesc o gaură mică în perete. Dincolo de ea era un al doilea strat de rigips. Gândul că americanii numeau chestia asta friabilă folie de piatră mă amuzase întotdeauna; folosind doar vârful cuțitului, am făcut o gaură rotundă și m-am uitat în enclava lui Petoskey.

Ca la un semnal, Rink încetă să mai tragă, făcându-mă să mă întreb dacă legătura dintre noi depășește pura intuiție și trece în domeniul abilităților supranaturale. Dar la urma urmei se poate să-și fi încărcat pur și simplu pușca. Orice-o fi fost, pauza din activitate era exact ce-mi trebuia.

Prin vizor am văzut o încăpere întinsă pe întreaga lățime a clădirii. Grupul de bărbați adunați la a doua intrare de la capătul celălalt erau cu siguranță gărzile înarmate. Toți aveau atenția îndreptată asupra casei scării. Alți doi oameni țineau niște pitbull terrieri de lese. Câinii erau scăldați în sânge și sfâșiați în mai multe locuri. Nepăsători față de nebunia oamenilor, se încordau în lese ca să-și continue propriul război privat. Asta însemna că ultimii trei bărbați, care stăteau într-o arenă improvizată în centrul camerei, erau VIP-urile. Unul dintre ei trebuia să fie Sigmund Petoskey.

OK, un calcul rapid și ce avem?

Zece oameni în total.

Doi câini.

Nu era cea mai dificilă situație.

Adevărata chestiune era dacă îi voi putea înfrunta pe toți.

Nu se punea problema dacă eram sau nu capabil. Aveam s-o fac, și asta era tot.

18

În copilărie, am crescut într-o familie săracă, dar care mi-a dăruit multă dragoste. Tot ceea ce părinții mei nu puteau să-mi ofere în materie de mâncăruri rafinate și aparatură performantă compensau pe deplin prin îmbrățișări, sărutări și timp petrecut cu unicul lor copil. Nu mi-e dor de lipsurile materiale, ci de tata.

După ce tata a murit și mama s-a recăsătorit, lucrurile s-au schimbat. Tot nu aveam comorile pe care și le doresc copiii, însă am căpătat un mic frățior. Dar atunci fratele meu a început să primească toată îmbrățișările și sărutările. Am căutat alinare în altă parte.

Tata mi-a insuflat dragostea de carte. În timp ce alți copii aveau casetofoane și televizoare portabile în dormitoarele lor, eu aveam o colecție de romane citite și răscitite, moștenite de la tatăl meu. Poe, Lovecraft și R.E. Howard erau favoriții mei. Au urmat supereroii din cărțile de benzi desenate pe care i-am descoperit când am început să câștig suficienți bani de buzunar livrând ziare. Câteodată, mă gândesc dacă nu cumva aceste cărți m-au învățat câte ceva despre ororile lumii acesteia, iar supereroii despre cum să le fac față. Oricum, m-am ales cu o imaginație fertilă.

Probabil asta explica faptul că mă imaginam Incredibilul Hulk în momentul în care am trecut prin perete. Hulk avea o putere extraordinară și cu ea își înfrângea dușmanii, dar eu nu

beneficiam de ea. Eu mi-am făcut apariția într-un nor de praf și bucăți de rigips.

Am tras pe deasupra capetelor lor. În combinație cu intrarea mea spectaculoasă, asta a fost suficient ca să-i fac pe toți să înțepenească de uimire. Numai câinii au reacționat violent, învârtindu-se și încâlcindu-și lesele în jurul picioarelor supraveghetorilor lor.

– Nici o mișcare sau următorul glonț te omoară! am strigat.

În realitate, dacă toți s-ar fi întors asupra mea deodată, n-aș fi avut nici o șansă. Chestia e însă că, fără excepție, în mintea fiecăruia strigam direct către el. Nimeni nu vrea să fie un erou mort.

– Armele pe podea! am strigat și am făcut șase pași înăuntru.

Cei trei bărbați care se aflau mai aproape de mine nu erau înarmați. Își ridicară mâinile în sus.

Mânuitorii câinilor aveau deja prea multe pe cap să se mai chinuie să se descâlcească pentru a-mi acorda atenția cuvenită. Nehotărâți între mine și Rink, care se apropia în viteză, cei cinci din capătul celălalt al camerei își aruncară rapid armele la podea și le împinseră la distanță de ei cu picioarele.

– În centrul camerei, băieți! l-am auzit pe Rink strigând.

Vocea lui îi izbi ca pe niște popice de bowling, iar ei se răsfirară cu toții.

Intrarea mea neortodoxă, unde mai pui țeava poruncitoare a pistolului SIG pretindeau ascultare. Cei trei bărbați de lângă arena de lupte se îndreptară rapid către peretele căptușit cu material plastic, căutând adăpost cu mâinile.

O umbră în pragul ușii se transformă în Rink. Mă bucuram să-l văd iar pe vlăjgan. Îmi făcu cu ochiul în timp ce-i mâna pe cei cinci golani în fața lui.

– Intrați urgent în ring și așezați-vă cu fundurile pe mâini! le spuse Rink.

Se îngrămădiră în centrul zonei de luptă. Nu era prea mult spațiu și se înghiontiră unii pe alții ca să fie cât mai departe de

pușca de calibru 12. Rink se întoarse către cei doi mânuitori ai câinilor.

– Și voi doi.

Unul din ei, un tânăr slăbănog cu un nas imens acoperit de acnee, își întoarse capul către Rink. Era mai urât decât potaia lui. Cel puțin câinele avea o scuză; deja se luptase câteva runde.

– Ai o problemă cu urechile? îl întrebă Rink.

– Câinii o să se lupte, zise el.

– Atunci e treaba ta să-i oprești, Bubosule, zise Rink. Acum treci naibii înăuntru! Câte unul la fiecare capăt.

Tânărul cu nasul mare intră primul în ring, trăgând după el câinele care se zbătea. După ce animalul fu potolit, intră și celălalt, cu al doilea câine. Rink împinse poarta și îi puse zăvorul. Nimeni nu mișcă în interior. Toți zdrahonii stăteau ghemuiți laolaltă. Colții câinilor și pușca de calibru 12 făcându-i să se simtă ca între ciocan și nicovală.

Fotografiile lui Petoskey pe care ni le arătase Harvey se dovediră folositoare. Chiar dacă nu le-aș fi văzut, l-aș fi recunoscut după disprețul pe care-l emana ca un nor radioactiv de la o explozie atomică apocaliptică.

– Hei, Siggy! i-am zis. Mișcă-ți fundul gras până aici.

Petoskey își ridică sprâncenele și își arătă pieptul cu un deget.

– Da, am confirmat. Vreau să schimb o vorbă cu tine.

Ațintindu-mi pistolul către pieptul lui, am indicat umflătura de la buzunarul de la piept, unde oamenii de afaceri obișnuiți își țin o agendă.

– Scoate pistolul!

Petoskey își scoase un Beretta din tocul de pe umăr. Două degete; ca și cum o mai făcuse și altă dată.

– Bine. Hai aici.

Rămase pe loc.

Cu numele lui est-european, te-ai fi așteptat probabil să aibă accentul pretențios al unui personaj negativ dintr-un film cu James Bond. Dar nu era așa. La fel cum există un contrast

izbitor între modul de a vorbi al lui Rink și o contradicție față de originea lui, tot așa era și în cazul lui Petoskey. Vorbea cu tonalitățile cultivate ale unui absolvent cu onoruri de la una dintre universitățile de vârf.

– Faci o greșeală crasă, pui de târfă ce ești! îmi zise.

Într-adevăr, cuvintele nu-i erau cele pe care te-ai fi așteptat să le auzi de la un om cu un nivel de educație atât de ridicat. Dar la urma urmei nu trebuia decât să-ți amintești ce spusese Rink despre copilăria lui Siggy ca să-ți imaginezi de unde provenea limbajul ăsta de șanț.

– Nu, i-am spus. Tu ești cel care face o greșeală.

– Cine naiba ești, de vii aici și tragi cu pușca în casa mea? Prietenul meu, primarul, va avea ceva de zis despre asta!

– Nu dau doi bani pe ce zice primarul, i-am răspuns.

– O să aibă el grijă să-ți pierzi slujba pentru chestia asta, zise Petoskey. Se întoarse spre Rink. Și tu, nebunule. Poți conta personal pe asta.

– Cum am zis, i-am răspuns. Tu ești cel care face o greșeală. Nu suntem polițiști, Siggy. În ceea ce mă privește, amicul tău, primarul, poate să mă pupe *personal* în fund.

Pentru a doua oară sprâncenele lui Petoskey se ridicară spre vârful frunții.

– Nu sunteți de la poliție?

– Nu suntem de la poliție, i-am răspuns în ecou.

– Atunci sunteți cu Hendrickson. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

Tăcu văzându-mă clătinând din cap.

– Nu-l știu pe Hendrickson cum nu-l știu nici pe Jimi Hendrix, i-am spus.

– Atunci cine naiba sunteți?

– Cineva care are nevoie de niște răspunsuri. Și le vreau rapid.

Petoskey se uită în jos, clătină încet din capul lui cu o tunsoare de două sute de dolari. Îi veni brusc o idee și-și ridică încet fața spre mine. Se încruntă.

– E vorba de John Telfer, nu-i așa?

Într-adevăr, John era motivul prezenței mele acolo, dar mă așteptasem mai degrabă să trebuiască să-i smulg informațiile ca pe niște cuie ruginite dintr-o scândură noduroasă.

– Unde e? am întrebat. Dacă i-ai făcut ceva, o să...

Petoskey rânji.

– Crezi că eu îl am?

– Poate că nu aici, dar știi unde e.

– Uite, zise el. Le-am spus deja amicilor tăi: nu știu unde e. Nemernicul naibii a tulit-o datorându-mi o sumă substanțială. Nu crezi că, dac-aș ști unde e, l-aș fi adus deja înapoi? Doamne Dumnezeule, de câte ori trebuie să vă spun același afurisit de lucru?

Nu i-am răspuns.

Nu era o farsă. Cuvintele lui Petoskey păreau sincere. Chiar nu știa unde era John. Prin urmare, n-avea sens să-i mai punem alte întrebări în legătură cu locul unde se găsea John. Era timpul să schimbăm tactica, vorbele lui mă loviseră ca o sabie în măruntaie.

– Ai vorbit deja cu amicii mei?

– De două ori! zise el. Își ridică mâinile cu o furie umilitoare. Era un gest expansiv, care cuprindea întreaga încăpere. Și acum asta?

– OK, Siggy. Stai potolit, i-am spus.

– Nici vorbă. Vii aici cu gloanțe și cu pretenții. Și acum vrei să mă port rezonabil?

– Dacă nu cumva vrei să încep să trag din nou cu gloanțe, zise calm Rink din capătul celălalt al încăperii.

Ca să fie mai explicit, își țintì pușca direct către grupul de oameni din ringul de luptă.

Petoskey nu se sfii să-și arate furia. Își încrucișă brațele la piept. Îl provocă pe Rink cu un rânjet. Apoi se întoarse către mine. Rânjetul îi pieri de pe mutră când i-am lipit țeava pistolului de gropița din bărbie.

– Ia spune-mi, i-am zis. Cine sunt *amicii* ăștia despre care vorbești?

– Ar trebui să știi, spuse Petoskey.

– Fă-mi pe plac totuși, i-am zis.

– Prietenii tăi din guvern. Cine altcineva?

A trebuit să fac un efort să-mi păstrez trăsăturile neclintite, dar cuvintele lui nu m-au lăsat rece. Petoskey a citit greșit mesajul. Poate din felul cum mi-am lăsat pistolul să alunece de pe bărbia lui.

– Vezi, am știut eu, anunță el.

Cei doi prieteni ai lui încuviințară odată cu el. Unul din ei deschise gura să spună ceva. I-am aruncat o privire de avertizare. Acesta își închise imediat gura.

– Vrei să spui că *agenți CIA* au vorbit cu tine despre John Telfer? l-am întrebat pe Petoskey.

– Nu m-ai ascultat? Au fost deja de două ori la biroul meu. De două ori m-au întrebat unde e John Telfer. Aș vrea să nu fi văzut niciodată afurisita de mutră a lui John Telfer!

– Agenții ăștia au zis efectiv că sunt de la CIA? am întrebat.

– N-a fost nevoie. Pot să miros un spion de la un kilometru.

– Deci e doar o bănuială? am zis, cu puțină speranță.

Petoskey clătină din cap.

– Nu s-au prezentat, dacă asta vrei să spui. Unul din ei mi-a arătat o legitimație prima dată când au venit la mine; nu s-au mai obosit a doua oară. Cam așa cum n-o faci nici tu acum, nu?

Nici acum n-am răspuns. Agenții CIA, în virtutea secretului meseriei lor, nu au obiceiul să fluture legitimații sau să-și anunțe identitatea. Petoskey greșea cu siguranță, poate citise greșit acronimul de pe legitimație. S-ar putea, probabil, deși mă îndoiam foarte tare că Agenția de Protecție a Copiilor – CSA – ar face asemenea eforturi să descopere un tată absent.

Considerându-mi tăcerea ca recunoaștere a vinovăției, Petoskey zise:

– Poți să mergi înapoi și să le zici șefilor tăi că latră la poarta greșită. Pentru a treia oară, *nu știu unde e John Telfer.* Ai priceput?

Pierdusem un avantaj major și, în afară de cazul că începeam din nou să tragem, situația nu putea fi salvată.

Pe aceeași lungime de undă cu mine, Rink se apropie de locul unde eram eu. Îi amenința în continuare cu pușca pe bărbații din ring. Nici unul nu mișcă. Nu era atât frica de a fi împușcați, cât faptul că bănuiau că eram de la guvern. Mai rău decât o luptă împotriva poliției, nu erau pregătiți să riște furia guvernului. Nu aveau de gând să facă nici o mișcare. Aparent, nici noi. Nu acum, că fuseserăm descoperiți ca agenți guvernamentali.

Petoskey avea o expresie îngâmfată.

– Ce încurcătură, nu-ai așa? râse el.

Da, era o încurcătură, dar nu din motivele pe care le credea el. Ne retraserăm către peretele pe care-l demolasem ca să intru.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Puteți ieși pe ușă, nu-i așa? zise Petoskey.

– O să plecăm pe unde am venit, i-am răspuns, continuând să mergem cu grijă cu spatele către ieșire.

– Fă-mi o favoare, îmi strigă Petoskey, în timp ce pășeam prin spărtura din perete în biroul abandonat. Când îl găsești pe Telfer, zi-i că-mi vreau cele zece mii înapoi. Plus treizeci la sută dobândă. Și poți să-i spui să nu-și mai arate mutra prin vreunul dintre locurile mele de acum înainte. Nu e bine-venit. Spune-i că poate să-mi trimită banii prin poștă.

Dacă ar fi lăsat-o acolo, nu știu unde ne-ar fi dus urmărirea. Însă, ca mulți alți derbedei plini de sine, Petoskey adora să se audă vorbind.

– Și spune-i că ar fi bine ca mașina mea să aibă rezervorul plin când mi-o trimite înapoi.

Am intrat iar prin gaura din perete. Ce diferență făcuseră acele câteva secunde. Toți băieți zdraveni, golanii din ring, se luptau deja să treacă de câini pentru ieși. Ca să câștige

aprecierea șefului, fără excepție, se oferiră să ne urmărească. Petoskey și ceilalți doi în costume se apropiară de ei, și Siggy nu era un iepuraș fericit.

Pistolul meu SIG le dădu o comandă aspră, sfărâmând corpul de iluminat de deasupra capetelor lor.

Ați jucat vreodată jocul acela copilăresc numit statuile? Stai cu spatele la un grup care avansează, te întorci brusc și grupul trebuie să înghețe pe loc, ca sub privirea unei gorgone. Oricine se mișcă iese din joc. Ei bine, așa m-am simțit în clipa aceea.

Pistolul îmi era acum o amenințare zadarnică, dar l-am ațintit totuși către ei.

– Telfer ți-a luat una din mașinile tale? am întrebat.

– Da, se răsti Petoskey. Dacă te-ai fi obosit să citești rapoartele amicilor tăi, ai fi știut deja chestia asta.

– Se pare că mi-a scăpat, am zis. Despre ce mașină e vorba?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Citește naibii raportul! zise Petoskey.

Am făcut trei pași, nivelul de mânie crescându-mi cu fiecare dintre ei. L-am înșfăcat pe Petoskey de rever și i-am vârât SIG-ul sub bărbie cu cealaltă mână.

Petoskey făcu ochii mari. Era acum o posibilitate clară că un agent al guvernului va avea efectiv tupeul să-l împuște cu toți martorii aceia prezenți. Poate ar fi trebuit să-l împușc. Cu siguranță lumea ar fi devenit un loc mai bun cu o jigodie mai puțin în ea.

– Spune-mi despre ce mașina dracului e vorba!

– Pontiac.

Petoskey se uită la prietenii lui pentru sprijin moral. Toți se chinuiau din răsputeri să nu-mi atragă atenția.

– Scrie numărul de înmatriculare, i-am ordonat.

– N-am stilou.

– Găsește unul.

L-am împins de lângă mine. Petoskey era roșu ca racul la față. Făcu un pas către mine.

– Poftim, îi spuse unul din cei doi în costum, scoțând un stilou scump placat cu aur din buzunarul hainei.

Petoskey îl înșfăcă violent, apoi se uită în jur căutând o hârtie. Din nou, individul în costum îi veni în ajutor, rupând o pagină dintr-o agendă de buzunar la fel de scumpă. Petoskey mâzgăli rapid un număr, apoi îmi vârî hârtia sub ochi.

– Satisfăcut?

I-am smuls hârtia din mâini.

– Mulțumesc, i-am răspuns.

– Cu plăcere, răspunse Petoskey.

Nu că l-aș fi crezut. Faptul că-l ofensasem se vedea din felul în care-i scăpărau ochii. Eram ca niște lupi rivali ce se întâlnesc pe o potecă din pădure. Ne dădeam amândoi înapoi, nici unul nedorind să lase impresia că cedează, dar conștienți că așa era prudent.

Rink era la umărul meu. Scoase un sunet scăzut din gât; în rinkeză asta însemna: „Nu mai suntem bine-veniți aici, Hunter". Cum aș fi putut să-l contrazic? Era timpul să plecăm, dacă larma întăririlor ce tropăiau pe cealaltă casă a scărilor era un indiciu.

Ne-am arătat calmi în timp ce pășeam prin gaura din perete. După aceea am luat-o la goană.

19

Domnul Așa-Numit-Ambrose nu era un nume ce-ți venea ușor pe buze, așa că Tubal Cain se hotărî să-i zică simplu *hoțul*. Asta și era, și nu merita să fie numit altfel. Hoț, hoț, hoț.

Numele îl fascinaseră întotdeauna pe Cain. Să ți se dea un nume presupunea să dobândești recunoaștere, iar el nu avea de gând să-i acorde lui Ambrose această onoare. Era un nimic în viziunea lui Cain. O târâtură. Demn doar de dispreț. Nimic altceva decât un hoț mișel.

Hoțul se întorsese în camera lui. Probabil se întreba ce să facă în privința anvelopei sparte. Avea o roată de rezervă prinsă de spatele mașinii, dar hoțul părea tipul de om prea ușor înfrânt de aparatură și mecanisme. Părea complet neajutorat cu o cheie universală și prea leneș să încerce s-o repare. După câte știa el despre tipul ăsta de oameni, al doilea factor era probabil cel mai important. La ce să se obosească să schimbe o roată defectă când putea pur și simplu să fure altă mașină?

Se întunecase de-a binelea. La depărtare, deasupra oceanului, stelele erau luminițe palide pe un fundal negru de catifea. Aici, lumina trecută prin lentile colorate și reflectată de pe fațada hotelului era verde ca menta și roz de coral. O sarabandă de umbre dansa și tresărea odată cu briza care unduia coroanele palmierilor.

Cain se uită cum recepționera cu obrajii trandafirii își termină tura, iese în parcare și se îndepărtează într-un Ford Ka

de import. Era tentat s-o urmărească, să-şi pună în aplicare fantezia cu care se juca de câteva ore. În cele din urmă, o lăsă să plece. Cum exista riscul de a pierde urma hoţului, nu merita. Se vor mai ivi şi alte oportunităţi s-o invite pe fată în locul lui special.

Cain deschise uşa maşinii şi păşi pe asfaltul care radia căldura zilei. Îşi dezbrăcă jacheta, îşi scoase cravata şi-şi desfăcu nasturele de sus al cămăşii. Puse jacheta şi cravata în portbagajul maşinii.

Se duse cu paşi lejeri pe lângă hotel până în zona grădinii, inspirând parfumul de iasomie prea puţin alterat de gazele de eşapament de pe autostradă. Piscina sclipea în lumina fluorescentă, un albastru vibrant care era acum nepătat de formele mişcătoare ale copiilor supraalimentaţi şi ale bunicilor plutind pe saltele gonflabile.

Se duse până la capătul scărilor în spirală.

Dacă te ascunzi mereu, eşti terminat: o altă perlă de înţelepciune din manualul de reguli al unui ucigaş. Cain o luă pe scări în sus de parcă avea tot dreptul să fie acolo. Urcă tot câte două trepte odată, aproape sărind până la primul etaj. Încetini foarte puţin pe palierul dintre etaje, coborându-şi faţa. Era posibil ca hoţul să apară chiar atunci şi nu voia să fie recunoscut înainte să apuce să organizeze el o întâlnire cum scrie la carte.

La capătul scărilor se întoarse încet către stânga, ca să privească în jur. Apoi, după ce se convinse că nu se apropia nimeni, străbătu terasa până la uşa camerei hoţului. Pantofii cu tălpile de cauciuc scârţâiau pe dalele de teracotă ca nişte şobolani mânioşi. Se aplecă şi se descălţă.

Camera hoţului era pe colţ, terasa terminându-se imediat la stânga uşii. Dacă se întâmpla ca hoţul să iasă acum, Cain n-ar avea unde să se ascundă – o acţiune imediată n-ar fi la fel de satisfăcătoare ca tortura prelungită pe care o avea în minte –, dar n-avea ce face.

La ușă, se aplecă și-și puse pantofii pe podea. La peretele de lângă ușă se adunaseră grămăjoare minuscule de nisip, suflat de vânt, sau poate cărat de cineva pe tălpi, cineva care fusese pe plajă și adusese dovada înapoi în hotel.

– Regula asta are prioritate asupra tuturor celorlalte, hoțule, șopti el. Atenție la Principiul Locard.

Acest principiu al științei criminalistice spunea că, oriunde ar fi fost, o persoană lăsa în orice moment în urma sa o mică parte din sine însuși: păr, salivă, spermă, celule epidermice, fibre de îmbrăcăminte sau pământ ori materie vegetală transportată pe tălpile pantofilor sau în cutele hainelor. Lista era nesfârșită. Și nu uita amprentele.

Dintr-un buzunar al pantalonilor, Cain scoase o rolă de pungi de plastic și niște benzi elastice. Cu o ureche către ușă ca să nu fie surprins dacă se deschidea, se aplecă și-și trase o pungă peste fiecare picior, vârî tivul pantalonilor în ele și le prinse cu benzile elastice. După ce termină, repetă procesul, de data asta la mâini.

Pungile erau prea mari și fluturau la vârful degetelor ca niște înotătoare translucide. Arăta caraghios, dar nu-i păsa. Ultimul lucru care-l va interesa pe hoț în timp ce Cain îi va tăia fâșii de carne de pe trup va fi gustul său diabolic pentru modă.

În cele din urmă, scoase un sac de plastic din buzunar. Pregătise dinainte găuri pentru ochi, arse în materialul alb cu bricheta din Oldsmobile. Masca amintea de KKK. Nu c-ar fi fost rasist. Nu era. Indiferent de rasă, credință sau culoare, Tubal Cain ura pe toată lumea cu patimă egală.

Îndepărtându-se de marginea balconului, își trase sacul peste cap și apoi se ridică și se întoarse spre ușă. Prin găurile pentru ochi nu avea o vedere periferică prea bună, dar nu era o problemă. Avea o singură intenție și de-acum va merge tot înainte.

Că să fie gata pentru întâlnirea mult așteptată mai avea nevoie de un singur lucru. Își scoase de sub poala cămășii

cuțitul pescăresc. Admiră efectul de curcubeu format de-a lungul tăișului. Ascuțit, atât de ascuțit.

Acum era gata.

Bătu la ușă.

20

Mai multe lucruri mă deranjau despre toată chestia. Louise Blake continua să mă bâzâie ca un vierme ce-şi sapă un tunel prin cortexul meu. Erau o mulţime de lucruri pe care le ştia femeia aceea, pe care nu mi le spusese. Credeam că reticenţa ei avea o legătură cu lovitura sub centură pe care ne-o dăduse Sigmund Petoskey. Ideea că s-ar putea ca CIA să fie implicată mă zguduise.

– Trebuie să dau nişte telefoane, am spus.

Harvey Lucas ne oferise ospitalitate în stilul unui gentilom sudist şi aveam de gând să-i accept oferta. Telefonul era pe biroul aflat în cealaltă parte a camerei.

Harvey mă privea cu o expresie greu de definit. M-am oprit brusc. Ca să ne calmăm după o asemenea lovitură zdrobitoare, ne reîntorseserăm la biroul lui – o unitate închiriată într-un complex industrial de cealaltă parte a oraşului. Harvey păruse bucuros să ne vadă, de parcă îl consideram totuşi un aliat demn de încredere. Însă, de îndată ce amintisem de CIA, nu mai păruse nici pe departe la fel de entuziast. Am făcut o pauză cu mâna pe receptor şi am aşteptat să obiecteze. Harvey înclină din bărbie.

– Eşti sigur că nu te deranjează? l-am întrebat.

– Dă-i bătaie.

Îşi roti gâtul, apoi se întoarse către ecranul calculatorului şi-l studie cu mult prea multă intensitate.

– Când termini tu, am şi eu de dat un telefon, zise Rink.

Stătea în picioare în spatele lui Harvey și l-am văzut întinzându-și mâna și punând-o pe umărul prietenului său. Rink nu trata niciodată pe nimeni de sus; gestul era mai degrabă unul de asigurare.

– Îmi poți găsi numărul Societății Umanitare Arkansas, Harve? Vreau să le las un pont despre luptele ilegale cu câini de pe teritoriul lor.

Harvey încuviință și apoi se aplecă asupra tastaturii.

– Dacă preferi să nu folosesc telefonul tău, mă duc să găsesc un telefon public, am zis.

Harvey își întoarse privirea către mine. Se rezemă iar de spătarul scaunului, resemnat. Îngrijorarea îl făcu să fie mai evaziv decât de obicei.

– Dă-i drumul și telefonează, Hunter. Dacă e implicată CIA, atunci poți pune pariu pe ce vrei că deja știe despre mine. Nu e nici o deosebire dacă-ți faci treaba de aici sau de oriunde altundeva, oricum o să intre pe fir înainte de a apuca să formezi numărul. Dacă ai ceva de spus ce-ai prefera să nu audă, atunci îți sugerez să nu mai dai deloc telefoane.

– Da, am încuviințat.

Dar nu eram îngrijorat. Adevărul era că nu conta dacă eram auzit de CIA, având în vedere că eram pe punctul de a-l suna pe unul dintre controlorii de la ei.

Un număr pe care nu-l mai folosisem de peste patru ani îmi reveni subit în memorie. În receptor pârâitul unei legături de mare distanță trecând prin conexiuni și sateliți prin întreaga lume. În cele din urmă, un telefon sună într-un birou obscur din Langley, Virginia.

Apelul fu preluat de o mesagerie electronică, oferindu-mi opțiuni și rugându-mă să tastez un număr de douăsprezece cifre. Din nou, dintr-o amintire de demult, am tastat numărul. Pentru o fracțiune de secundă, legătura se opri. În acea fracțiune excesiv de scurtă se porniră aparatele de înregistrat. Nu conta. Apoi se auzi un hârâit când se făcu legătura. Receptorul fu ridicat după ce sună de doar trei ori.

– Sper să merite, zise supărată o voce de bărbat.

– Asta depinde de perspectiva ta, i-am răspuns pe același ton arțăgos.

– Perspectiva mea este întotdeauna din fundul unui puț foarte adânc și întunecos, ar trebui să știi deja.

Am râs fără umor.

– Ar trebui să mai ieși pe-afară. Să stai puțin la soare. Petreci prea mult timp în cămăruța aia a ta.

– Mie-mi spui, zise bărbatul. Se auzi o schimbare minusculă în sunetul alb de fundal prin legătura telefonică, după ce apăsă câteva butoane. Acum poți să vorbești, Hunter. Linia e sigură.

– Am o favoare să-ți cer, i-am spus.

– Astea ți-au fost toate amabilitățile? Direct la afaceri. Chiar și după atâta vreme.

– N-am timp de amabilități, din păcate. S-ar putea să fim de părți opuse ale zidului de data asta.

Am auzit un zgomot: Walter Hayes Conrad IV se foia neliniștit în scaunul de piele. După acea mișcare corporală subtilă mi-am dat seama că replica mea nu fusese bine-venită.

– Părți opuse ale zidului? Eu credeam că nu mai ești în joc, Hunter?

– Nu sunt în joc.

– Deci tot pensionat ești?

– Pensionat, da, dar nu senilizat.

– Să înțeleg că vorbești de o slujbă privată?

– A fost privată până am auzit că niște băieți de-ai voștri ar putea fi implicați.

– Oh?

Walter se foi din nou, mi-l imaginam întinzându-și mâna spre butonul de înregistrare.

– Dă-mi un minut înainte să faci publică discuția, i-am zis.

– Cum am zis, linia e sigură.

– Da, hai să rămână așa pe moment, OK?

– Știi că nu pot să-ți promit asta, Hunter. Dacă are vreo legătură cu una dintre operațiunile noastre, atunci nu pot să n-o înregistrez.

Am pufnit.

– Tot ce-ți cer e să-mi confirmi dacă e implicată CIA.

– Asta depinde.

– Îți sunt recunoscător. Nu-ți cer detalii. Un simplu da sau nu.

– Atunci răspunsul e nu.

– Asta e ceea ce se cheamă negare plauzibilă?

– Nu, nu e nimic plauzibil aici.

– Ai dreptate, am răspuns. Având în vedere că nu ți-am spus în ce sunt implicat.

– Nu e nevoie. Nu ți-am auzit menționat numele, Hunter.

– Ei na, asta e o surpriză, am răspuns.

– Ne-am întrebat ce căutai pe terenul nostru, zise Walter.

Walter nu oferă informații pentru nimic.

– Deci știai că sunt în țară?

– Bineînțeles. Ce fel de comunitate de informații nu urmărește agenți străini care-i intră pe teritoriu?

– Nu sunt un agent străin, Walt. Sunt pensionat. Îți amintești?

– Același lucru.

Nu era întru totul surprinzător că prezența mea în SUA sunase niște clopoței de avertizare. Nici nu m-ar fi surprins să aflu că Walter le telefonase deja foștilor mei comandanți din Arrowsake să verifice dacă nu cumva eram iar pe lista de plăți a guvernului britanic. Sau – în cel mai rău caz – dacă nu cumva eram pe lista de plăți a *altcuiva*.

– Nu e nevoie să te îngrijorezi, Walter. N-am trecut de partea întunericului.

Walter râse ca și cum s-ar fi înecat cu o pastilă amară.

– Atunci care-i treaba? Știu că te-ai întâlnit cu Jared Rington. Crede-mă, Hunter, ne-am oprit acolo. Nu ne interesează.

– Rink e cu mine acum, am spus. Zice „Salutare".

– Sunt sigur, zise Walter disprețuitor.

Totul era un joc de teatru cu el.

– Îmi vine tare greu să cred că nu te întrebi ce am de gând, am zis.

– Ca să fiu sincer, nu ne interesează câtuși de puțin. În ceea ce ne privește pe noi, ești în vizită la vechiul tău amic. Suntem gata să ne oprim aici. Atât timp cât nu ne atrage nimic altceva atenția.

– Mulțumesc, Walt. Dar acum, că ți-am atras atenția, ce ai de gând să faci?

Walter trase aer printre dinți. Nu e sunetul cel mai plăcut să-l auzi chiar în urechi.

– Depinde de chestia asta despre care ai de gând să-mi povestești acum.

– Cea despre care mi-ai spus deja că nu sunteți implicați?

– Exact aceea.

– Sigur că da, am zis, imitându-l pe Rink. Să înțeleg că n-aveți pe nimeni în Little Rock, Arkansas.

– Sunt convins că avem agenți acolo, Hunter, dar nu în ceva în care să fii amestecat și tu.

– Ești sigur de asta?

– Cum poți să te îndoiești de mine? Nu am pe nimeni în cazul tău. OK?

– OK, asta mi-e de-ajuns.

Am făcut o pauză, gândindu-mă la următoarele mele cuvinte. Era riscant să menționez ceva despre afacerea în care eram implicat, dar oricum era probabil prea târziu pentru asta. Sunându-l pe Walter, cu siguranță CIA mă va urmări de-acum înainte.

– Dar fratele meu, John Telfer?

În biroul lui din Langley, Walter Hayes Conrad IV tăcu.

– Să înțeleg din tăcerea ta că numele lui înseamnă ceva pentru tine?

Walter respiră în receptor. Oare era remușcare?

– Înseamnă, Hunter, dar nu din motivele la care te-ai putea gândi tu.

– Eu cred că ai niște băieți pe urmele lui.

– Nu. Nu e asta deloc.

Având în vedere durerea ascuțită pe care o simțeam între sprâncene, fața mea era un teren fertil ce implora o încruntare. Mă temeam să întreb.

– Ce e atunci?

– Să înțeleg că nu te-ai uitat la televizor în ultima vreme?

– N-am vreme de televizor.

– Fă-ți. Dacă te interesează John Telfer, ar fi bine să te cultivi pe CNN. Telfer e în momentul ăsta subiectul lor principal de știri.

M-am întors de la telefon.

– Ai un televizor, Harve?

– Am unul acasă. De ce?

– Dar pe computer? Poți prinde CNN?

– Canalul de știri? Sigur.

– Te rog, intră pe el acum.

Harvey își înălță sprâncenele către vârful capului chel. Rink mă privea întrebător. Am ridicat din umeri în semn de unic răspuns și mi-am întors atenția din nou asupra lui Walter.

– O să mă uit acum, imediat.

– O să-ți explice niște chestii.

– Deci care-i treaba? l-am întrebat.

– Uită-te și o să-ți dai seama și singur.

– Corect, i-am răspuns. Dar îmi spui că n-are nimic de-a face cu voi?

– Nu contează în câte feluri îți spun că nu, tu tot o să ai rezerve, Hunter.

– E greu să te scapi de vechile obiceiuri, i-am spus.

– Nu te încrezi în sinceritatea mea, și e în regulă, nu-ți port pică. Dac-aș fi în locul tău, și eu aș fi la fel. Dar, ca să fie clar, îți mai spun o dată. Și apoi rămâne la latitudinea ta... Respira încet și calm. Pauza nu era pentru el. Urmau deci vești rele. CIA nu e implicată în cazul tău. Nu suntem implicați în cazul fratelui tău. Dar nu pot să vorbesc pentru restul lumii civilizate. Sau mai ales în numele FBI-ului.

– FBI?

– Uită-te doar la știri. O să înțelegi ce vreau să spun.

– Mersi, Walt. Mulțumesc pentru ajutor.

– Nici o problemă, zise el. Mi-a părut bine să vorbesc din nou cu tine, Hunter.

– Și mie, am răspuns și am făcut o pauză, gândindu-mă. Walt, am spus apoi, fiindcă ai fost așa de deschis cu mine, am ceva să-ți spun.

– Spune.

– Am fost implicat într-o dispută acum o oră sau așa ceva. Un tip cu care m-am confruntat mi-a zis că a fost vizitat de câțiva băieți de la voi, care i-au pus întrebări despre John.

– N-am fost noi.

– Mulțumesc. Dar cred că ar trebui să vezi cine umblă prin jur pozând în agenți guvernamentali. S-ar putea să provoace o chestie urâtă dacă se întâmplă ceva.

– Înțeleg acum. De aceea ai vrut să mă întrebi pe mine?

– Da. În caz că trebuie să mă apăr.

– Nu sunt ai mei, Hunter. Așa că… *apără-te.*

„Apără-te". Asta venea din partea directorului unei divizii de operațiuni secrete. Cu alte cuvinte, Walter tocmai îmi dăduse autorizație oficială să recurg la forță letală în caz că situația o cere. Ceea ce se numește între noi ca decizie executivă.

– Mulțumesc, Walt.

Walter nu e un fan al amabilităților. Am rămas ținând receptorul din care se auzea doar sunetul sec al unei legături oprite.

Ceva apăru pe ecranul computerului lui Harvey. Am pus receptorul la loc. Singurele cuvinte care mi-au venit în minte au fost: „Fir-ar să fie!"

Cu o egală lipsă de elocvență, Rink înjură. După o clipă, i se alătură și Harvey.

Pe ecranul calculatorului lui Harvey erau niște titluri pe care abia le puteam înțelege.

FBI SE APROPIE DE ARESTAREA
UCIGAȘULUI ÎN SERIE
SECERĂTORUL PRIMEȘTE ÎN SFÂRȘIT
UN NUME

Sub titlu era o fotografie a fratelui meu mai mic.

21

Tubal Cain mai bătu o dată la ușă.

Mai tare de data asta.

Nici acum nu primi nici un răspuns. Încruntându-se sub gluga improvizată, făcu un pas în lateral. Lipindu-și fața de geam, putea vedea orice mișcare dinăuntru. Sau, în cazul acesta, lipsa de mișcare.

Nimeni nu era acasă? Cât de incredibil era?

Oftă și-și scoase gluga, vârând-o în buzunarul pantalonilor. Palmele îi transpirau în pungi, dar nu și le scoase încă.

– Unde naiba ești? se întrebă el cu voce tare.

Exista bineînțeles posibilitatea ca hoțul să fi fugit neobservat, dar nu-i venea să creadă. În parcare stătuse într-un loc de unde se vedeau toate ieșirile din hotel și, dacă nu cumva hoțul coborâse scările din spate și apoi sărise peste gardul de aproape trei metri înălțime, era încă înăuntru.

Dar care erau șansele să sară gardul? Aproape zero.

Exista posibilitatea să fi coborât la restaurant să ia cina, dar și asta era extrem de improbabil. După privirile furișate pe care le arunca în parcare, hoțul se ascundea clar de cineva. Nu se va duce să mănânce în văzul lumii într-un restaurant, dacă putea să comande mâncare la room-service.

Așa că rămâneau două sau trei posibilități. Hoțul dormea și nu-l auzise bătând la ușă. Sau era la baie și, la fel, nu auzise bătaia la ușă. Sau se strecurase afară în timp ce Cain ocolise hotelul să intre prin spate și era chiar acum în parcare

căutând un alt vehicul pe care să și-l însușească. Poate chiar Oldsmobile-ul.

Șovăi între posibilități. Putea fugi înapoi până în față să verifice parcarea sau putea intra în apartamentul de hotel și să-și verifice astfel celelalte presupuneri. În cele din urmă, alese a doua variantă.

În cea mai mare liniște, apăsă clanța ușii. Ușa nu se deschise. Nici o problemă. Introduse vârful cuțitului între încuietoare și ramă și răsuci. Încuietoarea se deschise aproape fără nici un efort.

Deschise ușa și văzu un vestibul scurt având de ambele părți câte o ușă închisă. La capătul opus era o ușă deschisă și văzu o parte dintr-o combinație de cameră de zi/dormitor. Lângă un fotoliu era o pereche de pantofi sport și peste mânerul unui scaun o jachetă de blugi. Se părea că hoțul nu-și făcuse bagajele să plece.

În vestibul, Cain ascultă. Nu auzea nici apă curgând, nici sforăit. Mai făcu un pas, și pungile de plastic foșniră slab pe podeaua cu dale. Uitându-se la ușa deschisă din capăt, închise ușa de la intrare, apoi se întoarse către prima ușă din dreapta lui. Apăsă încet pe clanță, permițând ușii să se deschidă singură.

Aruncă o privire rapidă în cameră. Era o mică bucătărie. Câteva muște zumzăitoare se izbeau cu capetele de geam în efortul de a evada din căldura înăbușitoare. În chiuvetă erau câteva vase murdare, iar pe marginea chiuvetei, o ceașcă de cafea. Își întinse mâna și atinse un ibric. Prin învelitoarea de plastic, simți că ibricul era încă fierbinte. Dovadă că în apartament fusese recent cineva, se gândi Cain.

Ieșind din bucătărie, o luă de-a lungul vestibulului. Își ținu răsuflarea. Nerăbdarea îi creștea. Dacă presupunerile i se dovedeau corecte, atunci următoarea ușă se va deschide într-o baie, locul cel mai probabil să-l găsească pe hoț. Cain zâmbi în sinea lui, imaginându-și cum l-ar surprinde pe hoț pe WC

cu pantalonii la glezne și o expresie șocată pe față. Ce lipsit de demnitate!

Își lipi o ureche de ușă, ascultând sunetele de neconfundat ale unui om care-și făcea nevoile. Nimic. Nici un geamăt ușor, nici un pleoscăit delicat, nici un oftat de ușurare sau foșnet de ziar. Nu se auzea nici sunetul dușului sau al robinetului, dar asta nu însemna că hoțul nu putea sta întins în cadă, într-un moment de reflecție tăcută.

Cain avea obiceiul de a încuia întotdeauna ușa la baie, chiar și când știa că era singur. Dar ușa se deschise la fel de ușor ca și cea de la bucătărie. Cain intră în încăperea mai răcoroasă a băii, și o adiere delicată de lavandă îi asaltă simțurile. Capacul toaletei era ridicat. Baia era goală. Din nefericire, perdeaua de duș era trasă la o parte, așa că nu i se oferea nici o șansă la un moment Hitchcock.

Își înfrână impulsul de a înjura. Înjurăturile sunt pentru ucigașii necultivați; cel cu securea sau maceta și abajururi făcute din piele de om. Întorcându-se în vestibul, își continuă explorarea cu mersul furiș și tăcut al unui asasin ninja. Lama cuțitului era în față, ridicată ca a unui matador pregătit pentru lovitura de grație.

Camera rămăsese la fel. Încercă să se sincronizeze cu aerul nemișcat, să simtă curenții și valurile subtile ale atmosferei din jurul lui. Acele indicii minuscule că exista viață omenească în spațiul din afara câmpului său vizual, dar nu dincolo de celelalte simțuri ale lui.

În prag, își scoase din nou gluga din buzunar și și-o trase peste cap. Șocul de a vedea un om cu o glugă peste cap va avea efectul dorit de a-l opri pe hoț pe loc. Nu avea nevoie decât de o secundă sau două de buimăceală pentru a prelua controlul. Trase aer adânc în piept și intră în cameră.

– La naiba!

Camera era goală.

Oftând acum, Cain se uită peste umăr.

Poate ar fi trebuit să verifice parcarea prima dată. Ridică din umeri. Nu avea ce face acum în privința asta. Nu mai putea decât să cerceteze camera.

Era posibil ca hoțul să fi lăsat prețiosul său cuțit Bowie în cameră în grăba lui de a pleca.

Cain studie aranjamentul camerei. Fotoliul era la dreapta lui, dar tot ce rămăsese erau jacheta de blugi și pantofii. Pe o măsuță de cafea era o revistă de iahting cu fotografii de la un club elitist din Marina Del Rey.

Cain se apropie de un pat și un dulap de lângă peretele opus. Patul era nefăcut. Pe podea, lângă un picior al patului era o pereche de chiloți boxeri. Cain se apropie și lovi chiloții cu piciorul până reuși să citească eticheta dinăuntru. Confirmară naționalitatea hoțului. Era sigur englez. Marks & Spencer, furnizorul multor obiecte de lenjerie pentru englezii conservatori.

Încercă apoi sertarele dulapului. În sertarul de sus erau îngrămădite câteva tricouri împreună cu niște lenjerie și șosete. Al doilea sertar avea o pereche de pantaloni de trening și nimic altceva. În ultimul sertar nu era nimic care să-i aparțină hoțului, doar un teanc de broșuri mult răsfoite și meniuri de la câteva restaurante din împrejurimi, cât și mesajul obligatoriu „Bine ați venit!" de la directorul hotelului, pe care nu-l citea nimeni niciodată.

Cain scoase un sunet de dispreț. Își aruncă privirea în jurul camerei. Pe o măsuță de lângă fotoliu se afla un televizor, dar nu era nimic de-al hoțului pe el. Se întoarse în schimb către dulapul încastrat ce forma peretele de lângă ușa de intrare.

Se uită lung la ușile duble. Dacă hoțul fugise din apartament, atunci cu siguranță și-ar fi luat hainele cu el, nu-i așa? Dacă în dulap era haina lui și alte lucruri ce-i aparțineau, atunci cu siguranță se va întoarce după ele curând.

Cain se apropie de dulap cu o nouă idee în minte. Forma un loc ideal de ascunzătoare. Înăuntru, l-ar putea aștepta pe hoț să se întoarcă și să sară apoi asupra lui luându-l prin surprindere. Zâmbind la această idee grozavă, trase de uși.

– Ah, zise el.

Haina hoțului era încă aici. Dar mai era și altceva care-l asigură pe Cain că hoțul nu fugise, cum se temuse el la început.

Țeava unui pistol îndreptat direct spre fața lui.

22

– Ești bine, Hunter?

Nu. Eram... amorțit.

Fața de pe ecran era fără nici o urmă de îndoială cea a fratelui meu. Avea părul mai scurt decât mi-l aminteam și câteva riduri în plus la colțurile ochilor. Dar era sigur John.

– Nu se poate așa ceva.

Povestea ce însoțea fotografia nu mă ajuta deloc. Nu mă puteam concentra, pentru că fiecare privire aruncată spre fotografie îmi reamintea că nu citeam un articol irelevant al unui jurnalist de doi bani. Inima îmi bubuia în piept ca o rafală de mitralieră. Chiar și adrenalina din timpul luptelor nu mă afecta în halul ăsta.

– Nu pot să cred, am zis pentru a „n"-a oară. Trebuie să fie o greșeală undeva.

Rink nu era la fel de sigur. El nu-l cunoștea pe John la fel de bine ca mine. Într-adevăr, John era egoist, mincinos, hoț, își înșelase nevasta și apoi o abandonase și pe ea, și pe copiii lui. Dar de un lucru eram sigur: fratele meu nu era un ucigaș psihopat și depravat, care păstra oasele victimelor lui ca trofee. Rink lua însă lucrurile cum le vedea. Arătă spre ecran cu degetul.

– Nu poți combate dovezile materiale, Hunter.

Am scuturat din cap de parcă aveam o viespe în ureche.

– Nu, nu pot accepta așa ceva. E ceva în neregulă aici.

– Și cum îți explici, atunci?

– Nu știu, dar poți pune pariu pe ce naiba vrei că o să încerc.

Nu m-am liniștit nici după ce am citit încă o dată articolul.

FBI-ul îl căuta pe autorul mai multor crime înfiorătoare care avuseseră loc pe întreg teritoriul Statelor Unite, de la o coastă la cealaltă. Se spunea că aceste crime avuseseră loc pe o perioadă de trei ani. FBI-ul refuza să divulge numărul oamenilor omorâți de mâna acestui om, dar confirma că semnătura ucigașului era îndepărtarea de părți din schelet. Ucigașul fusese în cele din urmă numit John Telfer, un cetățean britanic care locuia în zona Little Rock.

– E doar o grămadă de rahat, i-am spus ecranului.

Rink își aruncă mâinile în sus. Într-adevăr, John se aflase în țară în timpul perioadei de trei ani și, după spusele lui Louise Blake, lucrase ca șofer de livrări o parte din acest timp. Asta i-ar fi dat oportunitatea să viziteze locurile enumerate. Dar, după spusele lui Louise, John dispăruse de mai puțin de-o lună. Dacă ar fi fost implicat în aceste crime, cu siguranță ar fi plecat din oraș mult mai repede.

Experiența spune că un ucigaș în serie începe încet, intervalul dintre crime scurtându-se cu fiecare atac, pe măsură ce trăiește din ce în ce mai multe și mai intense satisfacții, până ajunge la un punct în care nu-și mai poate controla impulsul de a ucide. După această teorie, presupun că John ar fi putut să înfăptuiască toate omorurile, și doar acum scăpase de sub control și se dezlănțuise.

Nu eram dispus să accept așa ceva nici măcar o clipă.

Am citit despre o femeie și un bărbat găsiți uciși într-un motel la marginea deșertului Mojave; amândurora li se tăiaseră degetele ca trofee de către maniacul pe care presa îl poreclise Secerătorul.

Un martor relatase că perechea ucisă fusese văzută luându-l pe un automobilist rămas în pană cu o dimineață înainte. Poliția examinase vehiculul găsit abandonat la mică dista-

nță de locul unde șoferul făcuse autostopul, iar mașina era înregistrată pe numele Sigmund Petoskey, din Little Rock, Arkansas. Domnul Petoskey informase poliția abia în seara aceea că un fost angajat al său, John Telfer, îi furase vehiculul. Testele de amprente digitale din mașină indicaseră că șoferul fusese într-adevăr John Telfer.

Poliția și agenții FBI căutau acum un Volkswagen Beetle galben, furat de ucigaș după ce omorâse tânărul cuplu. Poliția nu găsise nici o dovadă la locul crimei care să confirme că Telfer fusese la motel, dar, luând în considerare toate probabilitățile, FBI-ul credea că era justificabil în baza circumstanțelor să-l numească pe Telfer ca suspect principal.

– Justificabil în baza circumstanțelor?

– E o presupunere logică, dacă stai să te gândești, argumentă Rink. John face o criză, e luat de mașina asta, merg toți la motel împreună. John îi omoară pe cei doi, le fură mașina și se duce în drumul lui, îndreptându-se numai Dumnezeu știe unde.

Nu aveam de gând să accept așa ceva.

– Nici vorbă. Au spus că au găsit amprentele lui John în mașină. De ce n-a șters toate urmele din mașină așa cum se spune că a făcut la motel?

Rink ridică din umeri.

– Poate că nu s-a gândit să curețe mașina înainte să-l ia cei doi, sugeră Harvey.

– FBI-ul spunea că îl caută pe Secerătorul ăsta de trei ani deja. Însă niciodată n-au găsit amprente lăsate de el. Nu vi se pare cam ciudat să uite să curețe mașina cu care s-a dus să ucidă?

– Poate, zise Rink. Știi și tu cum sunt nebunii ăștia. Ajung la un punct unde nu le mai pasă de nimic. Se conving că sunt indestructibili, că poliția nu-i poate prinde. Încep să-și asume riscuri, să le lase federalilor câte un indiciu ici-colo. Face să fie mai palpitant pentru ei.

– Și atunci de ce-a fost așa de meticulos la motel? Dacă vrei să lași un indiciu pentru FBI, de ce să nu-ți lași amprentele la locul crimei?

M-am rezemat de spătarul scaunului și mi-am încrucișat brațele la piept.

– Asta ar fi probabil prea ostentativ, zise Harvey.

– Și să lași o mașină plină de probe nu e? am întrebat eu.

– Nu și dacă nu bănuiești că o să se facă legătura între mașină și crime, zise Harvey.

– Da, zise Rink. Numai din întâmplare a fost văzut John când l-au luat în mașină cei doi. Poate că nu s-a gândit că se va face vreodată legătura între mașina abandonată și ce s-a întâmplat în motel.

Era o presupunere rezonabilă, dar nu eram de acord cu ea. John nu era un ucigaș. Aș fi fost gata să pariez un braț pe asta, dar pariul ăsta ar fi sunat cam nepotrivit având în vedere circumstanțele. Mi-am frecat fața cu palmele, oftând copleșit de un amestec de frustrare și oboseală.

– Cât e ora? am întrebat în cele din urmă.

– Târziu, răspunse Harvey.

– Asta înseamnă că e dimineață în Anglia?

Rink și Harvey se uitară unul la celălalt, schimbând grimase. Rink se întoarse către mine și-mi spuse:

– E dimineață *devreme*. Pe cine vrei să suni? Jennifer?

– O să trebuiască s-o sun la un moment dat. Dar nu la ea m-am gândit, am explicat.

– Pe cine atunci? întrebă Rink.

– Pe Raymond Molloy, am zis.

– Detectivul inspector Molloy? se miră Rink. Polițistul căruia i-ai făcut acea favoare? De ce vrei să-l suni?

– Trebuie să verific niște crime asemănătoare de-acasă. Să văd dacă apare un model. Să-mi dau seama dacă John e implicat sau nu.

– Și dacă nu vrea să discute cu tine? Doar nu mai ești angajat al guvernului, Hunter.

– O să discute cu mine. Îmi e dator.

Detectivul inspector Molloy îmi era într-adevăr dator. Îi „rezolvasem" o problemă cu un proxenet care încercase să stoarcă bani de la el după ce Molloy își petrecuse prea multă vreme cu câteva dintre fetele lui. Nu era o problemă pe care o putea rezolva cu propriile resurse fără ca indiscrețiile lui să ajungă cunoscute de toată lumea. Nu fusese nevoie decât de o singură vizită la proxenet ca să-l fac să fie rezonabil – și să-mi înmâneze dovezile incriminatoare cu Molloy care se dovedise foarte inventiv și atletic pe un pat de apă.

Asta nu însemna că Molloy se bucura să-mi audă vocea. Îi salvasem reputația profesională, dar în același timp îi explicasem foarte clar că orice tratament agresiv față de o femeie – plătită sau nu – s-ar putea să mă facă să uit să-l ajut data viitoare. Îmi răspunse foarte scurt la întrebări. Foarte puțin în afară de da, nu, și pupă-mă în fund.

– Mersi pentru nimic, i-am spus și am pus receptorul la loc.

– Ei? întrebă Rink.

– Ca întotdeauna, domnul Molloy e absolut fermecător.

– Dar ți-a spus ce-ai vrut să știi?

– Da, am zis. Nu este nici un caz vechi de persoane ucise care au suferit mutilări post-mortem. Asta elimină șansa ca John să fi omorât înainte să vină aici.

Rink ridică din umeri.

– Asta nu înseamnă că e nevinovat. Numai că n-a început să omoare până n-a venit în Statele Unite.

Am scuturat din cap și m-am ridicat în picioare, plimbându-mă de colo-colo prin biroul lui Harvey.

– Nu treci de la o lipsă totală de experiență la ciopârțirea de cadavre și luarea de bucăți din schelet ca trofee. Trebuie să escaladezi ca să ajungi la așa ceva. Nu există nimic în trecutul lui John care să sugereze că ar fi măcar violent. La naiba, a

fost un dobitoc execrabil la sfârșit, dar asta pentru că avea probleme. În tot timpul ăsta însă n-a ridicat niciodată mâna la nimeni. Nici la Jennifer, nici la copii. Nici măcar nu s-a apărat când l-a amenințat Shank. Ți se pare ăsta comportamentul cuiva capabil să omoare atâția oameni?

– Majoritatea ucigașilor nu sunt decât niște lași ordinari, îmi reaminti Rink. Nu e nevoie să fii curajos ca să ții o femeie prizonieră cu un cuțit.

– Ai dreptate, am zis. Dar îți trebuie niște sânge-n tine să ataci o femeie și un bărbat în același timp.

– Nu și dacă l-a atacat pe bărbat prima dată, zise Harvey de pe scaunul lui rotitor. S-a furișat în spatele lui și i-a tăiat gâtul sau mai știu eu ce. Apoi putea s-o atace și pe femeie.

– Fie că John e omul lor, fie că nu, FBI-ul îl caută, zise Rink. Și asta complică lucrurile puțin, nu crezi?

– Da și nu, i-am răspuns. Ei au mai multe resurse decât noi. S-ar putea să-l găsească ei primii. După ce se clarifică situația și e eliberat, s-ar putea să nu trebuiască decât să mergem să-l luăm.

– Crezi c-o să te lase pur și simplu să intri să-l iei acasă?

– Dacă e nevinovat, da.

– Și dacă nu e? Dacă se dovedește că el e nenorocitul ăsta de Secerător?

– Atunci n-au decât să-l rețină, am spus.

Cuvintele mi se scurseră reci de pe buze.

– Și crezi că Jennifer o să fie mulțumită cu asta?

– Jennifer n-o să fie mulțumită orice s-ar întâmpla, i-am răspuns.

– Dar tu, Hunter? Dacă nu-l duci acasă? Tu cum o să te simți?

– Cum crezi? M-am gândit pentru o clipă. Dar familia mea? Cum crezi că o să se simtă ei dacă o să le spun că fratele meu e închis într-o închisoare americană?

– N-o să fie bine.

– Nu, Rink. N-o să fie.

Harvey își legăna scaunul dintr-o parte în alta. Pe sub fruntea încruntată i se vedeau gândurile șuierând ca o mașinărie. În cele din urmă, se uită la noi și ne zise:

– Nici unul din voi nu s-a gândit încă la asta?

– La ce? întrebă Rink.

– E evident, zise Harvey.

– Evident că nu ne-am gândit sau am fi zis deja.

Doamne, parcă erau Abbott și Costello.

– La ce să ne gândim? am întrebat.

– Când ați vorbit cu Petoskey mai înainte... De ce n-a menționat că FBI-ul a luat legătura cu el? Că deja au vorbit cu el despre mașină? Că John e suspect în cea mai mare vânătoare de la Unabomber?

– Jigodia aia ne-a mințit, zise Rink. Numai dacă nu s-a încurcat când a zis că CIA l-a bătut la cap.

– E o diferență destul de mare între federali și spioni, zise Harvey.

– N-are nici o logică, remarcă Rink.

– N-are, am zis și eu. Nici John ca ucigaș în serie n-are nici o logică.

– Încep să cred că nimic din cazul ăsta n-are nici o logică, zise Rink.

– Și eu la fel, am recunoscut. Petoskey știe mai multe decât spune, asta e sigur.

– Dar Louise Blake? sugeră Harvey. Vrei să mai aranjez o întâlnire cu ea?

– Da, am răspuns. Aș vrea să vorbesc cu ea mâine-dimineață la prima oră.

– Va trebui să avem grijă, Hunter, mă avertiză Rink. Cu atenția asupra lui John din toată tevatura asta cu Secerătorul, poți pune pariu pe ce vrei tu că FBI-ul îi urmărește casa.

Am încuviințat, meditând.

– Harvey, ai spus că ai observat pe cineva urmărind casa lui Louise... Crezi că a fost FBI-ul?

Harvey clătină din capul lui mare.

– Nu. E sub urmărire încă dinainte ca Telfer să devină suspect în crimele astea.

– Vreo idee?

– Tot ce pot spune e că nu sunt din această zonă. Par a fi mexicani sau portoricani, poate chiar cubanezi. Eu am zărit doi, dar s-ar putea să fie mai mulți; păreau a fi cântăreții de acompaniament la un concert Kings of Mambo. Niște ticăloși îmbrăcați la patru ace.

Orice interes or fi având acești doi, nu era de bine.

– Trebuie să-i găsim pe tipii ăștia, am spus.

– N-ar trebui să fie prea dificil, răspunse Rink. Nu sunt prea mulți băieți de cartier care să se învârtă prin jurul casei lui Louise.

– Asta numai dacă FBI-ul nu e deja acolo și s-a retras de urgență, ne reaminti Harvey.

Rink pufni.

– Vrei să dăm o fugă până acolo să vedem dacă putem să punem mâna pe ei?

M-am uitat în jur, căutând un ceas. Îmi dădeam seama că se făcuse *târziu*, dar n-aveam idee ce oră era. În cele din urmă, am spus:

– O să așteptăm până mâine-dimineață. Nu știu cum sunteți voi, băieți, dar eu am nevoie de câteva ore de somn. Cred că m-a toropit diferența de fus orar.

Rink clătină cu tristețe din cap.

– Diferență de fus orar pe naiba! Recunoaște că începe să te apuce bătrânețea, amice.

I-am oferit un zâmbet obosit.

– Nu, dar cred că ar fi mai bine să vorbim cu ei la o oră mai civilizată.

– Și într-o manieră mai civilizată de data asta? întrebă Rink.

Chestia era însă că nu există o manieră civilizată de a te purta cu niște gunoaie.

23

– La dracu'!

Cain oftă când țeava armei i se lipi de frunte. Chiar și ucigașii cultivați mai lăsau din când în când să le scape câte o înjurătură.

– Chiar așa, zise hoțul ieșind din dulap. Apăsarea armei îl făcu pe Cain să se dea un pas înapoi. Acum aruncă rapid cuțitul sau te împușc unde ești.

Cain lăsă cuțitul pescăresc să cadă. Aterizâ cu un bufnet ușor pe covor.

– Dă-i un picior! porunci hoțul.

Cain aruncă o privire la picioarele sale vârâte în pungi.

– S-ar putea să mă tai.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă te tai sau nu. Dă-i un picior *acum.*

Cain împinse cuțitul cu marginea piciorului.

– Satisfăcut?

Hoțul mârâi.

– Așază-te pe pat!

Orice proteste ar fi inutile. Se așeză.

– Stai pe mâini! zise hoțul.

– De ce? Ai un pistol. Crezi că sunt destul de nebun să te atac?

– Fă-mi pe plac.

Cain oftă ostentativ. Se putea mai rău de atât? Bineînțeles că da, hoțul îl putea împușca. Nu era un ucigaș, dar un deget

agitat putea aluneca pe trăgaci. Cain își vârî mâinile sub coapse.

– Dacă-ți scoți mâinile, te împușc.

– Corect.

– Ce? Crezi că n-o s-o fac?

Cain ridică din umeri.

– Trebuie să recunosc. M-ai luat pe nepregătite.

– Bine. E bine că-ți amintești asta. Acum... spune-mi. Cine dracu' ești?

– Ai putea spune că sunt un membru îngrijorat al publicului.

– Pe naiba!

– Serios. Sunt pur și simplu un membru al publicului care încearcă să îndrepte un lucru rău.

– Așa spui tu. Cine naiba te crezi? Îmbrăcat ca afurisitul de Batman?

Cain înclină din cap.

– Nu-ți place costumația mea? întrebă el.

– Parc-ai fi fost refuzat de la o convenție de apicultori. Care-i treaba? Cine te-a angajat nu-și permite să-ți cumpere o mască de schi sau niște mănuși ca lumea?

Cain se încruntă. „Cine m-a angajat? Ei, asta ce mai e?"

Hoțul continuă.

– Cine e cu tine?

– Nimeni.

– Pe naiba! Voi, toți nemernicii, vânați în haite. Sunteți ca niște afurisite de hiene.

– Îți spun, zise rar Cain. Sunt singur, nu e nevoie să-ți faci griji. Poți să termini să mai fluturi pistolul ăla dacă vrei. N-o să fac nici o mișcare împotriva ta. Nu vreau decât ceea ce-mi aparține de drept, apoi o să plec de-aici și-o să te las în pace.

Hoțul scoase un sunet de dispreț din piept.

– Ce, crezi că sunt un cretin sau ce naiba?

– Nu, cum am spus, te respect. M-ai luat pe nepregătite. De fapt – râse Cain cu bună dispoziție –, mi-ai pregătit o ambuscadă exact în felul cum plănuiam s-o fac eu.

Hoțul pufni. Avea o urmă de îngâmfare în ochi. Era mândru de realizarea lui și la fel de încântat că fusese lăudat pentru ea. Îngâmfare și vanitate, amândouă erau slăbiciuni pe care Cain le putea exploata.

– Ești prea bun pentru un tip ca mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu trebuia să încerc să mă furișez aici.

– Nu mă lua de sus, îl avertiză hoțul.

– Nu iau pe nimeni de sus. Îmi exprim doar admirația pentru talentele tale.

– Termină cu porcăriile astea. Spune-mi, de ce ești de fapt aici?

– Ca să recuperez ceva ce-mi aparține. Ți-am spus deja.

– Ceva ce-i aparține lui Hendrickson, vrei să spui?

Hendrickson? Cine naiba era Hendrickson?

– N-am idee despre cine vorbești, îi spuse Cain. Cred că mă confunzi cu altcineva.

– Nu te confund cu nimeni decât cu o scursură mincinoasă.

– Oh, ba da, zise Cain. Și, dacă m-ai lăsa să-mi dau jos gluga, ai vedea.

Hoțul făcu o pauză de gândire. Apoi scutură din cap.

– Nu, nu vreau să te miști.

– Atunci ia-mi tu gluga. O să înțelegi totul.

Hoțul se mai gândi o clipă, apoi își îndreptă pistolul către capul lui Cain și cu cealaltă mână îi smulse gluga de pe cap. Expresia de pe chip îi exprima perfect buimăceala provocată de fața lui Cain.

– Ești ciudatul ăla din deșert?

– Ai ghicit din prima.

– Ce mama dracului faci aici?

– Ți-am spus.

– Încerci să recuperezi ceva ce-ți aparține. Da, ai zis deja. Dar... Hoțul scutură din cap. Îți vrei mașina înapoi. Asta e? Poți să ți-o iei și să ți-o bagi undeva. Rabla aia are o anvelopă spartă și-așa.

– Nu mă interesează mașina, zise Cain. Vreau ceva personal.

– Dacă vrei să te răzbuni, poți să te dai bătut de pe-acum. Eu am pistolul în mână, îți amintești?

– Nici răzbunare, zise Cain.

– Atunci ce naiba vrei? Chipul hoțului părea gânditor. Dar numai pentru o secundă. Oh, m-am prins: îți vrei cuțitul înapoi.

Cain zâmbi.

– Ei bine, îți pierzi vremea. L-am aruncat. Toată tevatura asta a fost degeaba.

Cain clătină din cap.

– Nu cred.

– Crede ce vrei.

– De ce să arunci un cuțit Bowie foarte bun?

Hoțul ridică din umeri. Ar fi fost absolut penibil la un joc de pocher, se vedea atât de limpede pe fața lui că mințea, că ai fi zis că era un panou publicitar cu John cel Cinstit vânzând mașini de lux la mâna a doua.

– La ce mi-ar folosi? Am un pistol; la ce-mi trebuie un cuțit?

– Dacă e așa, atunci de ce l-ai luat?

– Pentru că așa am vrut, răspunse hoțul. Și oricum nu am de ce să mă justific în fața ta. Tu trebuie să începi să-mi răspunzi la întrebări.

– Nu mai am ce să-ți spun. Mi-ai furat cuțitul, te-am urmărit și-l vreau înapoi. Sfârșit.

– Nu te pot ajuta.

Cain ridică din umeri.

– Ai putea cel puțin să-mi spui unde l-ai lăsat ca să merg să-l găsesc.

– Cine a zis că o să ieși de-aici în viață?

– Ei, hai acum, zise Cain. Amândoi știm că n-o să mă împuști. Dac-ai fi un ucigaș, m-ai fi omorât în Mojave.

– Te-am lăsat să mori în Mojave, zise hoțul fără convingere. Nu m-am gândit că un pricăjit ca tine ar supraviețui mai mult de câteva ore.

Cain râse.

– Lângă o autostradă circulată?

– Am făcut o greșeală.

– Ai făcut mai mult de una, îi zise Cain. Nu te-ai întrebat cum te-am descoperit atât de ușor?

Scânteierea din ochi îi dădu lui Cain de înțeles că hoțul era intrigat. Poate mai mult decât intrigat, îngrijorat.

Cain se așeză mai confortabil pe pat, rezemându-și umerii de perete. Mișcarea aproape nedetectabilă avea două motive. Încerca să-l dezarmeze pe hoț părând relaxat și, în același timp, să-și slăbească presiunea pe mâini.

– E evident că fugi de cineva. Individul ăsta Hendrickson de care vorbeai. Te temi de el, nu-i așa?

La fel de exuberant ca o bucată de lemn, hoțul pufni.

Cain continuă.

– Când încerci să nu fii găsit, sunt mai multe lucruri pe care nu trebuie să le faci. În primul rând, nu folosi cărți de credit sau bancomate.

– Știu asta.

– Cred că știi, zise Cain. Al doilea lucru, nu folosi un nume fals care să semene cât de puțin cu numele tău adevărat. De exemplu, dacă te cheamă David Johnston, nu începe să-ți spui John Davidson. E prea ușor de descifrat.

– Da, știu și asta, se răsti hoțul.

– În al treilea rând, nu scrie niciodată ceva care ar putea da de gol locul unde te ascunzi. Cain făcu o pauză, așteptând să-i vină ideea hoțului. Sau, dacă o scrii totuși, ai grijă să distrugi hârtia.

Hoțul încuviință.

– Mi-am notat numărul de telefon de la mizeria asta de hotel.

– Hm.

– Dar cum l-ai găsit? Am aruncat afurisita de hârtie pe geamul mașinii.

– Vântul a suflat-o poate înapoi înăuntru, zise Cain ridicând din umeri și flexându-și imperceptibil mâinile. Hei, nu fi

atât de dezamăgit. Toată lumea face greșeli. Eu am făcut o greșeală când te-am subestimat, nu-i așa?

– Da, așa e, îi reaminti hoțul. Dar nu cred că eu o să te subestimez pe tine. Știu ce încerci să faci. Încerci să mă faci să te consider o persoană care-mi vrea numai binele. Îmi dau foarte bine seama de asta, așa că mai bine ai renunța imediat.

Cain ridică din nou din umeri. El nu era nedumerit, cum era hoțul. Tocmai își strecurase o mână afară din giulgiul ei de plastic. Palma îi era jilavă de transpirație și strânse așternutul patului de sub el ca să o usuce.

– Nu încerc decât să te ajut, zise el.

– Pe naiba! se răsti hoțul. De ce-ai vrea să mă ajuți?

– Pentru că vreau, zise Cain, clătinând din cap. Încă o lecție pentru tine, prietene. Nu refuza niciodată ajutorul, s-ar putea să-ți salveze pielea.

– Două lucruri. Primul, nu sunt prietenul tău. Al doilea, n-am nevoie de nici o lecție de la tine.

– Ai parțial dreptate, zise Cain. N-ai nevoie de lecții de la mine. Tu ești cel cu pistolul în mână. Eu sunt cel care a făcut o greșeală. Dar ai putea să te gândești încă o dată la partea cu prietenia.

– Da, sigur că da. Ce naiba crezi că sunt?

– Cineva care are nevoie de ajutor, zise Cain.

– N-am nevoie şi nu vreau ajutorul tău.

– Păcat, zise Cain. Pentru că de aici pari să ai nevoie de tot ajutorul din lume.

– Iar începi să mă iei de sus.

– Ia-o cum crezi. Eu nu vreau decât să te ajut.

– N-am nevoie de ajutorul tău.

– Nu sunt de aceeași părere.

– Mai bine ai începe să mă implori să te las în viață.

– Nu, zise Cain. De ce să mă obosesc? Deja am stabilit că n-o să mă omori.

Hoțul își ridică pistolul, îndreptându-l direct spre fața lui Cain.

– Poate că nu cu sânge-rece. Dar cine știe ce-aș face să-mi apăr viața?

Cain îi zâmbi.

– Însă, după cum am spus, n-o să fac nici o mișcare împotriva ta. Deci n-o să ai oportunitatea să-ți testezi teoria.

Rămaseră nemișcați ca într-un tablou pentru o scurtă eternitate. O eternitate socotită în secunde. În cele din urmă, pistolul tremură și coborî din fața lui Cain.

– Deci ce-avem acum? Remiză? întrebă hoțul.

– Mai degrabă un impas, spuse Cain.

– E același lucru, nu-i așa?

– Depinde de perspectiva ta, zise Cain. O remiză e când cei doi dușmani au următoarele mișcări blocate. Dacă privim însă situația noastră ca doi tovarăși cu o problemă comună, atunci o putem rezolva împreună.

– Singura problemă la care mă pot gândi acum e cum să mă descotorosesc de tine, zise hoțul.

– Nu poți suna poliția, nu-i așa? întrebă Cain. Foarte bine, ai putea spune că sunt un intrus, dar ce se întâmplă când explic că te-am urmărit aici pentru că mi-ai furat mașina? Două lucruri greșite nu se transformă într-unul bun, prietene.

Hoțul medită o clipă.

– Aș putea să te leg și să te las aici. Apoi aș putea da un telefon anonim la poliție.

– Tot o să pună întrebări. O să te identifice imediat. Presupun că ți-ai lăsat amprentele peste tot prin cameră. Ca să nu mai vorbim de mașină, care trebuie să-ți reamintesc că nu va merge prea departe în viitorul apropiat. Și, înainte să te gândești să ștergi totul, dă-mi voie să-ți reamintesc de biroul de la recepție. Ești absolut sigur că nu ți-ai lăsat amprentele acolo când ai luat camera în primire?

Hoțul pufni din nou.

– Pornești de la presupunerea că sunt urmărit de poliție. Nu de poliție fug.

– O să fugi când le voi spune că m-ai răpit.

Hoțul se uită fix la el și Cain zâmbi.

– Impas, zise Cain.

– Nu, zise hoțul. Remiză.

– Uite, zise Cain. Am putea continua așa toată seara. Amândoi i-am făcut ceva rău celuilalt. Recunosc asta. Dacă ești pregătit să lași ce-a fost în trecut, atunci și eu sunt.

– Nu pot avea încredere în tine, zise hoțul.

– Dar eu pot?

Acum era rândul hoțului să zâmbească. Mașinile de mâna a doua de la John cel Cinstit aveau acum un nou agent de vânzări.

Cain își închise ochii.

– Dacă-ți spun ceva, atunci va trebui să ai încredere în mine. Nu vreau, așa cum nici tu nu vrei, ca poliția să fie implicată.

Hoțul clătină din cap.

– Nu vreau să știu nimic despre tine.

Cain își deschise încet ochii.

– Mai înainte ai vrut.

– Asta a fost atunci. Asta a fost când am crezut că ești unul dintre oamenii lui Hendrickson.

– Și acum crezi că nu sunt? Ei, ăsta măcar e un bun început.

– Ceva mă deranjează însă, zise hoțul. Nu ești aici într-o expediție stupidă să-ți recuperezi cuțitul furat. Care e motivul adevărat?

– Ți-am spus adevărul, zise Cain. Îmi vreau cuțitul înapoi.

– De ce naiba?

– Valoare sentimentală, spuse Cain.

– M-ai urmărit sute de kilometri, te-ai furișat în camera mea ca un psihopat dintr-un film ieftin de groază, numai ca să găsești un cuțit?

– Da.

– Asta-i tot?

– Ei bine, zise Cain, dacă vrei să știi tot adevărul, aveam intenția să te fac să-mi plătești pentru că mi-ai cauzat atât deranj.

Aruncând o privire la cuțitul pescăresc de pe covor, hoțul râse, clătinând neîncrezător din cap.

– Dar acum vrei să mă ajuți?

– Da, zise Cain. Mă crezi sau nu, dar îmi place de tine. Ești exact tipul de om care-mi place.

– Îți place de mine? Ești așa de mincinos că nu cred o iotă din ce spui, zise hoțul.

– Bineînțeles, dacă o să te ajut, sunt niște condiții.

– Îți dau înapoi cuțitele ca să le poți înfige în mine cu prima ocazie?

– Exact, zise Cain cu zâmbetul său cel mai dezarmant. Și încă un lucru. Dacă-ți păstrez secretul, atunci și tu vei face același lucru pentru mine.

– Nu-mi știi secretul.

– Asta e parte din târg. E singurul fel în care putem lucra împreună. Tu îmi spui de ce fugi, și eu voi face același lucru. Poți să-i spui o garanție unul împotriva celuilalt. Trebuie să lucrăm împreună ca să păstrăm secretele amândurora. În felul ăsta nu ne putem permite să ne trădăm unul pe celălalt.

– Nu, nu vreau așa ceva, zise hoțul. Ăsta e doar un truc ca să scapi. O să mă ataci cu prima ocazie.

– Nu și dacă-ți spun secretul meu primul, spuse Cain.

– Ei na, care ți-e marele secret? întrebă hoțul.

– Trebuie să facem un târg prima dată.

– Nu, până nu știu despre ce naiba vorbești, zise hoțul.

– OK. Dar prima dată, trebuie să-mi dai o dovadă de bună-credință. Pune pistolul jos.

– Nu.

– Cel puțin îndreaptă-l spre podea. Nu vreau să se declanșeze din greșeală.

– Nu te îngrijora, nu ai ce să-mi spui care să mă surprindă chiar așa de tare.

– Punem pariu? întrebă Cain.

Hoțul ridică din umeri, dar era ceva pe fața lui Cain care-l făcu să lase pistolul în jos.

– Hai, atunci, zise el. Spune-mi.

– OK, zise Cain. Bătaie de tobe, te rog.

– Dă-i drumul odată.

– Bine, dar e cam dramatic. Ai putea cel puțin să-mi permiți un moment pentru a-l dezvălui.

Și atunci hoțul făcu *greșeala.* Oftă, aruncând o privire în sus spre tavan, ca și cum ar fi căutat sprijin spiritual. Era momentul pe care-l așteptase Cain. Țâșni de pe pat într-o mișcare rapidă ca o ceață. Cain apucă mâna cu pistolul, înainte ca hoțul să apuce s-o smucească în sus. Cealaltă mână a lui Cain era la gâtul hoțului și un picior trecu pe după gleznele lui. În clipa următoare, Cain stătea deasupra lui, iar hoțul era prăbușit la podea. Iar pistolul era acum îndreptat spre pieptul lui.

– Marele meu secret, zise Cain cu o expresie de triumf, e că eu sunt un ucigaș și, spre deosebire de tine, sunt pregătit s-o dovedesc.

24

Odată am fost urmărit printr-o furtună care nu reușea câtuși de puțin să rărească focurile de armă ce șuierau prin Groznîi. Soldații ceceni rebeli îmi suflau în ceafă. Era o tragedie; eram dușmanul lor. Problema era că mă aflam la locul greșit în momentul greșit, având misiunea să elimin un soldat rus *Spetsnaz* – Forțe Speciale – care îndrăgea prea mult fetele prepubere. Ca să-i infiltrez poziția, mă deghizasem într-o uniformă rusească și acum cecenii erau pe urmele mele. Era o ironie a sorții, ai putea spune. Eram acolo ca să-l omor pe cel mai mare dușman al lor și totuși eram vânat ca un câine turbat.

Nu aveam deloc intenția să răspund la focuri, așa că am ales să fug. Erau perseverenți. Ca să scap de urmăritori, m-am culcat la pământ sub cadavrul unui bou. Bietul animal evitase să fie măcelărit ca să hrănească trupele rușești invadatoare rătăcind la întâmplare printr-o pășune presărată cu mine de teren. Nesăbuința boului a fost salvarea mea. Chiar și așa, au fost cele mai nefericite douăzeci și opt de ore din viața mea. Duhoarea era destul de înfiorătoare, dar cohorta de viermi o făcuse aproape de neîndurat. Crede-mă, în ziua aceea am fost foarte aproape de a mă preda.

Da, am dormit în niște locuri sinistre în vremea aceea. Dar chiar și o burtă de bou poate fi confortabilă în comparație cu un scaun de birou.

Am dormit tresărind mereu, trezindu-mă odată cu zorii, având gâtul înțepenit și cu o mahmureală cumplită.

Harvey ne invitase acasă la el, la ranch-ul lui din afara orașului, dar refuzaserăm, dorind să începem devreme a doua zi dimineață și știind foarte bine că liniștea unei ferme izolate și un pat moale nu ajutau prea mult să te trezești dis-de-dimineață. Chinuindu-mă să mă ridic de pe scaun, mi-am masat șalele și am clipit în biroul mic. Rink dispăruse. Probabil era o treabă bună. Nu arătam prea bine. Mi-am frecat ochii și-am căscat.

M-am dus în baie, căscând din nou. Rink stătea în fața uneia din cele două chiuvete mici, cu partea de sus a corpului dezgolită. Tatuajul de pe umărul stâng era clar conturat, chiar și pe pielea bronzată. Am și eu un tatuaj identic pe umăr. Tatuajele erau o consecință a timpului petrecut în unitatea Forțelor Speciale din care amândoi făcuserăm parte ani buni. Era un tatuaj pe care nu-l aveau decât o mână de oameni în viață și nici unul nu-l avusese pe când eram activi pe teren.

Rink făcu o pauză în mijlocul unei mișcări cu lama, uitându-se la mine în oglindă.

– Băiete, arăți ca naiba în dimineața asta.

– Vai, mersi, i-am răspuns. Mă simt ca naiba, de asemenea, dacă te consolează cu ceva.

– Am un aparat de rezervă dacă vrei.

Am pufnit, m-am dus până la chiuvetă și am ridicat lama de unică folosință.

– De la Harvey?

– Da, zise Rink, trecându-și încă o dată lama peste bărbie. Are o rezervă ca să-și radă scalpul.

Am făcut o grimasă către aparat, verificând dacă era vreun fir de păr prins între cele două lame.

– Nu l-a folosit deja?

Rink râse. Nu răspunse. Am ridicat din umeri și-am trecut lama pe sub apa de la robinet. Rink îmi aruncă o cutie de

cremă de bărbierit. I-am mulțumit cu un gest din cap și apoi m-am oprit.

– Problemă? întrebă Rink cu o scânteiere în ochi.

– Ți-ai ras mustața?

– Nu pot ascunde nimic de tine, Hunter?

– De asta sunt eu un detectiv al naibii de bun, i-am răspuns.

Rink mă plesni pe umăr când trecu pe lângă mine și se duse în birou. M-am spălat și m-am bărbierit, apoi m-am șters. Când m-am întors în birou, Rink vorbea la telefon cu Harvey.

– Harvey e acasă la Louise Blake. Vrea să mergem și noi acolo, zise Rink. Tocmai a văzut niște indivizi intrând. Nu păreau să fie agenți de asigurări.

– Cât de unsuroși păreau?

– Ca niște țipari într-o găleată cu apă de mlaștină.

25

John Telfer stătea pe un fotoliu și se holba la pânza de pe nasul său. Lumina de la becul de deasupra se filtra prin material și, dacă se uita cu destulă atenție, reușea să deslușească nuanțele discrete ale modelului țesăturii de bumbac. Nu avea nimic altceva la care să se uite de mai bine de cinci ore. Celelalte simțuri ale lui nu avuseseră alți stimuli, de când individul îi forțase sacul peste cap și-i legase mâinile la spate cu un cablu electric smuls de la o lampă de birou.

Stătea tăcut, așteptând un semn că-i sunase în sfârșit ceasul, că maniacul se apropia pe furiș de el, gata să-i ia viața cu un cuțit sau un pistol. Dar nu auzea decât mișcarea ocazională a unui trup pe celălalt pat din cameră. Nu pentru prima dată se întrebă dacă bărbatul care-l luase ostatic nu cumva adormise.

Auzi un mic oftat. Să fie acesta sunetul pe care-l face un om când începe să viseze? Sau, mai probabil, sunetul pe care-l faci în clipa când iei o hotărâre. Temându-se că va afla în curând, se îndreptă de spate, înclinându-și gâtul în încercarea de a mișca sacul suficient cât să poată vedea pe sub el.

– Nu te mișca! îi ordonă bărbatul de cealaltă parte a camerei.

– Ce faci? întrebă Telfer.

Propria voce răsună încordată și distantă.

– Mă gândesc, răspunse maniacul. Acum te rog taci și dă-mi voie să continui.

Telfer încuviință. „Arată-i că nu ești o amenințare", se gândi el. Dar nu se putu abține să nu întrebe:

– Ce ai de gând să-mi faci?

Bărbatul pufni batjocoritor.

– Tu ce crezi?

Lui Telfer i se pleoștiră umerii. Avu impulsul să întrebe de ce nu-i dădea drumul atunci. Dar asta ar fi o sinucidere. Nu voia să moară și avea de gând să se agațe de fiecare secundă de viață. Așa că rămase tăcut.

Trecură trei minute și Telfer începu din nou să studieze sacul de haine. Semăna cu un ecran de cinema, dar unul tridimensional, care îi era înfășurat în jurul capului. Aproape că-și putea imagina că întreaga sa viață, cu toată sărăcia de bucurii și supraabundența de necazuri, era afișată pe el ca pe un ecran. Nu reuși să treacă de „aproape". Amintirile îi rămaseră împrăștiate și nelegate, și în cele din urmă renunță și se uită pur și simplu la materialul cețos, pierdut într-o nemișcare serenă. După o vreme, începu să se legene înainte și-napoi.

– Te-am rugat să taci.

– Ah? întrebă Telfer.

– Iar fredonezi ceva, zise bărbatul. Aceeași nenorocită de melodie fără nici o armonie.

– Nu mi-am dat seama, zise Telfer.

Pe sub glugă, clipi încet. Nu-și dăduse seama că fredona o melodie.

– Mă calcă pe nervi. Poate ar trebui pur și simplu să-ți tai laringele ca să nu mai poți s-o faci?

Telfer scutură din cap.

– N-o s-o mai fac. Îmi pare rău.

– Bine. Și acum, dacă mă lași puțin în liniște și pace, o să pot să iau o hotărâre.

– Ai de gând să mă omori?

Bărbatul pufni din nou ca răspuns.

– Probabil. Chestia e că nu m-am decis cum s-o fac încă.

– Mulțumesc pentru sinceritate.

Îl auzi pe bărbat ridicându-se de pe pat și apropiindu-se de el. Trupul lui Telfer se încordă ca răspuns. Scoase un scurt sunet ca un vaiet și apoi se opri. Nu voia să moară, dar, dacă trebuia, nu intenționa să urle ca un suflet pierdut. Sfidător, își ridică bărbia, expunându-și gâtul pentru o tăietură rapidă. Apoi clipi la invazia bruscă de lumină, când gluga îi fu smulsă de pe cap. Bărbatul nu ținea un cuțit, ci chiar pistolul lui Telfer ațintit spre el.

– Te-am rugat iar și iar să taci, zise bărbatul. Dar pur și simplu nu pari în stare să-ți ții gura închisă. Așa că m-am decis. Acum vreau să continui să vorbești. OK?

Telfer se uită la el cu ochii mijiți.

– Ce vrei să-ți spun?

Bărbatul scoase un oftat de exasperare.

– Vreau să-mi spui cine ești și cum ai ajuns aici. Și vreau să-mi spui adevărul. Fără minciuni. Crede-mă, dacă mă minți, o să-mi dau seama. Și o să te rănesc. Mă înțelegi?

– Da, înțeleg.

– Bine. Acum începe. Dar nu-ți ridica vocea. Nu vrem să ne audă cineva conversația, nu-i așa?

Telfer aruncă o privire la peretele de lângă umărul său. Ca majoritatea pereților de hotel, și aceștia erau aproape la fel de poroși ca un burete. Nu putea fi sigur dacă era cineva în camera vecină și nu putea risca să le fie auzită conversația. Era o noțiune destul de stranie, având în vedere că un psihopat stătea cu un pistol îndreptat spre el. Se uită din nou la om și văzu un zâmbet ușor jucându-i peste buze. Părea amuzat, ca și cum știa că Telfer nu putea să strige după ajutor.

– Nu mă cheamă Ambrose, începu el.

– Știu asta. Deci cum te cheamă de fapt?

– John.

– Mmm.

– Serios. Mă numesc John Telfer.

Bărbatul încuviință ca și cum asta îi confirma ceva ce știa deja.

– Sunt din Anglia.

– Deja am stabilit asta.

Dădu din nou din cap, cu același zâmbet ciudat.

– Am venit aici cu un permis de lucru, zise Telfer.

– Și de-atunci a expirat?

Fu rândul lui Telfer să încuviințeze din cap.

– N-am reușit să obțin o viză completă încă.

Bărbatul ridică din umeri.

– Tu și alte câteva milioane.

– Așa că a trebuit să mă mut, zise Telfer. Dacă rămâneam pe loc, aș fi fost deportat înapoi acasă.

Bărbatul îl privi calm pe durata a aproape zece bătăi de inimă. Apoi se apropie, punându-și pistolul în brâul pantalonilor. Își scoase cuțitul curbat și-l ținu sub nasul lui Telfer. Acesta se trase înapoi din fața lui, și tendoanele gâtului i se încordară.

– Ți-am spus să nu minți.

Bărbatul ținu lama în așa fel încât stătea plată pe obrazul lui Telfer, iar vârful era la câțiva milimetri de ochiul lui drept.

– Asta include și jumătate de adevăr. Nu mă îndoiesc că n-ai viză, dar nu ăsta e motivul pentru care fugi. Vreau adevărul complet. Ia-o ca pe ultima ta avertizare.

Răsuci lama și tăie în carne. Nu era o tăietură adâncă, doar suficient cât să cresteze pielea. Însă sângele se scurse cald și iritant pe fața lui Telfer și i se strânse la colțul gurii.

– Doamne… exclamă Telfer.

– Doare ca naiba, nu-i așa? zise nebunul. Dar știi că ăsta e doar începutul, Johnny, băiatule. Gata cu minciunile?

– Gata cu minciunile, repetă Telfer.

Bărbatul se retrase câțiva pași și șterse vârful cuțitului de genunchiul lui Telfer. Puse cuțitul înapoi în buzunarul pantalonilor, apoi își luă iar pistolul în mână și-l ațintì către fața lui Telfer.

– Am făcut ceva greșit, începu Telfer.

Bărbatul încuviință, așezat pe un colț al măsuței de cafea.

– Sunt un fugar.

– De asemenea, gata stabilit. Începe odată.

Telfer își strâmbă gura. Nu voia să se apropie din nou de el cuțitul.

– Am furat ceva.

– Da, zise bărbatul.

– Nu sunt un hoț, începu Telfer.

– Oh? Dar mașina mea? Cuțitul meu?

Telfer scutură din cap.

– OK. Dar nu sunt în mod *normal* un hoț.

– Nu ești? Te prefaci foarte bine.

– Până acum patru săptămâni, n-am furat nimic în viața mea.

Telfer se opri. Știa că se mințea singur. Mai era și mica problemă a banilor pe care-i dăduse fratele său Joe ca să scape de datorii. Bani pe care-i pierduse imediat în alt pariu fără nici o șansă. Într-un fel, asta-l făcea un hoț. Și apoi mai erau și Jennifer și copiii. Le furase inimile. Le sfărâmase în bucățele și apucase apoi la întâmplare o mână care nu va putea niciodată să fie înapoiată.

– De ce plângi?

– Ha?

– Plângi, îi atrase atenția bărbatul. Furtul ăsta a fost atât de groaznic, încât te face să plângi?

Telfer scânci.

– Nu. Nu furtul.

– Oh, înțeleg. A mai fost și altceva? Hai. Spune-mi.

– Am o soție și copii.

Bărbatul încuviință încet. O umbră îi trecu peste chip.

– Nu avem toți?

– Nu m-am purtat bine cu ei, continuă Telfer. Am vrut să repar situația pentru ei.

– Și de aceea ai furat lucrul ăsta?

Bărbatul se aplecă și trase rucsacul lui Telfer de sub măsuța de cafea. Telfer tresări ca și cum ar fi stat pe un fir electric

neizolat. Privi cu ochi intenși cum bărbatul scotoci prin rucsac și scoase un pachet lunguieț înfășurat în bandă adezivă neagră. Îl puse pe măsuță lângă el, apoi răsturnă rucsacul cu capul în jos și mai multe teancuri groase de bani căzură bufnind pe covor.

Telfer nu avea cuvinte. Pur și simplu stătea uitându-se la pachetul lipit. Banii nu erau de un interes imediat, deși erau aproximativ șase sute de mii de dolari. Nici bărbatul nu le acordă atenție. Atinse pachetul cu gura pistolului.

– Am senzația că știu ce este asta, zise el.

26

Casa lui Louise Blake era modestă în comparație cu altele din vecinătate, dar un palat, în comparație cu apartamentul în care John își abandonase soția și copiii în Manchester. Avea un singur nivel, cu o verandă și un garaj alăturat. Peluza și tufișurile erau bine întreținute. Un motan roșcat se curăța pe o treaptă a verandei.

Scena era simbolul seninătății suburbane.

Dar urma să fie spulberată.

Rink parcă mașina închiriată la o stradă distanță și ne grăbirăm către casă. Zorii de zi pot fi răcoroși în Arkansas în acest anotimp, dar nu de aceea purtam geci. Rink ținea un Mossberg într-un toc la subsuoară. Eu aveam pistolul SIG într-un harnașament pe umăr.

Harvey ne aștepta, stând în umbra unei magazii din curtea unui vecin. Fluieră și ne îndreptarăm spre el.

– Ce v-a trebuit atât de mult timp? șuieră el. Am crezut că voi fi nevoit să încep petrecerea fără voi.

– Care-i situația? am întrebat. Sunt încă înăuntru?

– Da. Doi. Făcu un semn din cap în susul străzii. Al treilea cretin e într-un Chevrolet parcat o stradă mai încolo.

– Aceiași tipi ca mai înainte?

– Da.

– Vreo mișcare? întrebă Rink.

Vederea noastră asupra casei lui Louise Blake era blocată parțial de un gard-viu tuns ca să semene cu o pasăre de pradă.

Printre aripile desfăcute ca de vultur ale unui tufiș, ferestrele bucătăriei ei reflectau răsăritul de soare. Locul unde eram nu ne oferea o vedere asupra părții din față a casei, dar, în timp ce ne apropiam, am observat că avea obloanele trase.

– N-am văzut nimic de când au intrat. Am auzit voci ridicate chiar înainte de a sosi voi, dar de-atunci a fost liniște. Harvey mă privi drept în ochi. Începea să aibă sudoare pe frunte. Intrăm sau ce facem?

– Intrăm, i-am răspuns.

– Bine, zise el. Își scoase un Glock din haina de piele și-l armă. Dac-au atins-o pe fată, o să le arăt leprelor ce înseamnă durerea.

– Nu știm în ce intrăm, l-am avertizat. S-ar putea să iasă urât.

– Crede-mă, Hunter. Dacă i-au făcut ceva rău, poți pune pariu pe ce vrei c-o să iasă urât.

– Atât timp cât știi că o să iasă cu scântei.

Îmi făcu cu ochiul.

– Nu te îngrijora. Sunt gata.

– OK.

Pregătirile se încheiaseră. Acum începea partea dificilă.

Ne-am răspândit. Fără nici un preambul – doar instinctul ne trimitea unde trebuia să mergem. Harvey se îndreptă spre curtea din spate a lui Louise, eu și Rink la ușa din față. Cea mai bună tactică? Intrăm rapid și cu zgomot, împușcăm orice nu poartă ruj de buze.

Motanul roșcat fu suficient de deștept să o șteargă.

Dinăuntru se auzi ceva prăbușindu-se la podea. Înainte să i se termine ecourile, am îmbrâncit ușa și am năvălit ca într-o scenă dintr-un film cu mafioți.

Era unul din momentele acelea când totul e atât de limpede imprimat pe retină, încât nu trebuie cu adevărat să te uiți ca să observi chiar și cel mai mic detaliu.

Era așa:

Louise Blake în genunchi, fusta înflorată încrețită sus pe coapse. Fața pătată de rimel. Pe buze, pete de sânge.

Primul bărbat latino îi ținea părul strâns și amândouă mâinile într-una de-a lui. Făcând-o să se întindă. Să-și expună coastele.

Al doilea bărbat latino ridica o carte de telefon rulată ca s-o plesnească încă o dată cu ea.

Indivizii ăștia nu erau din CIA sau FBI. Chiar și dac-ar fi fost, tot meritau să moară.

Am tras.

Zgomotul împușcăturii puse lumea din nou în mișcare.

Bărbatul cu instrumentul improvizat de tortură îmi primi glonțul de nouă milimetri în umăr. Cartea de telefoane îi zbură din mână și paginile fluturară în briza agoniei lui. Se împletici pe picioare și se ciocni de un dulap. Farfuriile stivuite înăuntru alunecară și explodară pe podea.

Următorul meu pas fu însoțit de o împușcătură. Toți avem scăpări; glonțul rată, făcând o gaură în peretele din spatele bărbatului.

Rink năvăli în cameră numai ură și venin. Pușca îi rămase tăcută. Al doilea bărbat fu suficient de inteligent să o plaseze pe Louise în calea atacului lui Rink. Folosindu-i trupul drept scut, se retrase cu spatele. Își luă de la șold o pușcă semiautomată care sclipi albăstrie în lumina soarelui ce trecea prin spațiul dintre perdele.

Am sărit și m-am rostogolit, punând un scaun între noi. Nu oferea deloc o protecție împotriva unor gloanțe de mare viteză, dar nu ăsta îmi era scopul. M-am aruncat în cameră ca să atrag atenția omului asupra mea. Să-l distrag de la Louise.

Și, într-adevăr, trase către mine. Am sărutat covorul și fâșii din tapițerie plutiră în jurul capului meu. Apoi m-am ridicat și mi-am continuat mișcarea. Tot așa și Rink. Individul fu prins de gât și nu avea decât o singură cale de scăpare. O învârti pe Louise în brațele lui Rink. Își ridică pistolul. Și pentru o clipă m-am temut că o va împușca în șira spinării. Reacția mea fu să trag.

Nemernicul norocos se feri exact în acelaşi moment, aşa că glonțul nu făcu decât să-i ciupească puțin urechea – în locul unei părți masive din craniu. Ticălosul alunecos se repezi de lângă mine și acum Louise și Rink erau între noi. Împovărat cu Louise, Rink nu putea să-și ridice pușca Mossberg să tragă.

Bărbatul făcu trei pași în alergare și apoi se avântă cu capul înainte prin fereastra cea mai apropiată. Perdelele se încâlcirăîn jurul lui și sticla se înfipse adânc în costumul lui albastru, dar trecu prin geam până afară, la soare. O luă la goană apoi printre tufișurile ornamentale după care ne ascunseserăm noi mai înainte. Costumul acela era distrus.

În timp ce gonea prin grădina vecinilor în direcția străzii, un Chevrolet albastru-deschis scrâșni din roți pe asfalt lângă el. L-am țintit. Am apăsat pe trăgaci. Costumul acela avea să fie și mai distrus.

Un glonț sfărâmă rama ferestrei de lângă capul meu. Aşchii de lemn mi se înfipseră în obraz. Automat am tresărit, acțiunea transferându-se degetului de pe trăgaci și glonțul îmi zbură aiurea.

Numai un singur om ar fi putut trage către mine. Individul pe care-l rănisem deja. „Mişcă-te, Hunter, sau o să mori", îmi urla creierul. M-am aruncat la pământ, rostogolindu-mă. Am început să-mi ridic pistolul, dar am fost din nou prins ca într-un cadru fotografic.

Rănitul venea spre mine. Avea gura larg deschisă într-o înjurătură neauzită. Gura pistolului său era o gaură neagră fără fund, care era pe punctul de a stoarce viața din mine. Chipul lui John îmi apăru în fața ochilor. Avea ochii triști.

Se auzi un singur trosnet.

Fără să vreau, am tresărit.

Deasupra mea omul se clătină. Fața schimonosită de furie, pleoapele fluturându-i pe ochi. Am văzut pata roșie de pe pieptul cămășii lui de mătase. Genunchii i se îndoiră și căzu spre mine. Când l-am împins la o parte, era moale. Dincolo de el, Harvey Lucas era ca un înger cu un Glock în mână.

– Bine ai venit la petrecere, i-am spus.

Harvey făcu un pas înainte. Îl apucă pe bărbat de umăr şi-l întoarse. Printre buzele bărbatului se auzi un şuierat. Un geamăt. O scânteiere îi rămăsese încă în ochi. Făcu un efort zadarnic să-şi ridice pistolul. Zadarnic, pentru că pantofii de mărimea patruzeci şi şase ai lui Harvey îi apăsară încheietura mâinii pe podea.

– Îţi place să răneşti fete? îl întrebă Harvey.

Apoi plasă un singur glonţ în gura deschisă a bărbatului.

Era o lovitură clasică. Unul în inimă, unul în cap. E singura metodă să te asiguri că duşmanul e mort.

Harvey îşi întinse o mână către mine. I-am luat-o şi m-a tras în picioare.

– Mersi, Harvey, i-am spus. Îţi rămân dator.

– N-ai pentru ce.

Privirea din ochii lui era o reflexie a celei dintr-ai mei. Ca soldat, Harvey fusese în acţiune. Dar nu de-aproape. Ne înţelegeam. Harvey aparţinea acum clubului exclusivist în care eu şi Rink eram membri de-o viaţă.

27

Nu era timp să curățăm urmele.

Trebuia să ne mișcăm rapid.

Prioritatea era să o scăpăm pe Louise de orice consecință a circului produs la ea acasaă. Harvey se putea ocupa de asta. O luă pe Louise cu el, cu instrucțiuni să se întâlnească iar cu noi într-o oră. Eu și Rink ne-am furișat afară din casă odată cu vaietul din ce în ce mai puternic al sirenelor ce se apropiau.

Un telefon din partea mea fu suficient să mă asigur că acțiunea poliției va fi în favoarea noastră. Walter are acest efect. Este influența unui director de subdiviziune a CIA.

Ne-am întâlnit la aceeași cafenea ca data trecută. Louise era îmbrăcată ca înainte. Tot frumoasă. Tot epuizată. Dar diferită. Era timorată, de parcă fiecare mușchi din corp o durea. Ochii îi erau bântuiți de frică.

O durea trupul, pentru că o bătuseră, și era speriată de moarte de ceea ce văzuse. Îmi părea rău pentru ea, dar nu de asta eram acolo. Oamenii care o torturaseră avuseseră un motiv. Știa mai multe decât recunoștea.

Deja băuse o ceașcă de cafea neagră și făcea semn să mai comande una când am intrat noi. Harvey, jucând rolul însoțitorului, stătea în fața ei în același separeu. Arăta la fel de elegant ca Samuel L. Jackson în filmul *Shaft*.

În contrast, eu mă simțeam și probabil arătam ca un om care dormise în hainele lui și se spălase într-o chiuvetă minusculă dintr-o baie micuță și înghesuită. Deși mă spălasem și mă

bărbierisem, mă simțeam murdar și la fel de șifonat ca și cămașa de pe mine. Așchiile de lemn din obraz mă iritau ca naiba.

M-am așezat pe banchetă fără nici un chef să pierd vremea.

– Deci ce ai să ne spui, Louise? am întrebat-o.

Louise ridică din umeri și-și întinse mâna după cafea. Mi-am pus palma peste ceașca ei și Louise își întoarse brusc fața către mine. I se citea frică pe chip și multă mânie. Bine. Era amestecul ideal.

– Nu ți-a venit nimic în minte ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe John? am întrebat-o.

– Nu, zise ea. N-am avut timp, nu crezi? Având în vedere că am fost ținută prizonieră toată dimineața.

– Ai văzut știrile?

După grimasa de pe chipul ei, mi-am dat seama că le văzuse.

– Ai vorbit cu cei de la FBI?

– Da. Au fost la mine aproape toată noaptea. Încă un motiv pentru care n-am avut timp să caut *indicii.*

– Deci ce le-ai spus?

– Exact ce ți-am spus și ție.

– Ceea ce e aproape nimic, i-am răspuns.

În voce mi se auzea clar sarcasmul, dar nu eram în starea în care să mă pot îngrijora de sentimentele ei. După estimarea mea, oricum nu era chiar așa de sensibilă.

– Nu știu nimic.

– Pe naiba! am zis, puțin prea tare.

Chelnerița de la tejghea îmi aruncă o privire îngrijorată. Mi-am ridicat o mână în semn de scuze. Chelnerița încuviință și-și văzu de treabă. Știa când să nu-și bage nasul în treburile altora.

– Bărbații care au fost la tine acasă, am zis. Ce le-ai spus?

– Nimic, zise ea.

Avea vocea stridentă. Își prinse poala bluzei și o ridică. Avea coastele roșii și umflate de la loviturile repetate cu volumul din Pagini Aurii.

– De ce crezi că mă loveau?

Avea dreptate.

Nu le spusese nimic. Dar asta nu însemna că nu era nimic de spus.

Avea mâinile reci ca gheața când i le-am prins între ale mele.

– Louise. O să o luăm acum de la început. De data asta, îmi spui ceea ce știi. OK? M-ai rugat să vin aici să te ajut să-l găsești pe John. Am zburat mai multe mii de kilometri ca să fac asta. Cel puțin ai putea să-mi spui afurisitul de adevăr.

Louise își trase mâinile dintr-ale mele, apoi rămase nemișcată, uitându-se la tăblia mesei. Mi s-a părut că zăresc o lacrimă la colțul unui ochi, dar poate mă înșelam. Își îndepărtă părul de pe față, probabil ștergându-și pe furiș și lacrima. Când se uită iar la mine, avea ochii limpezi și sfidători.

– John nu e un ucigaș, zise ea.

Avea vocea ca un vifor ce aduce promoroacă.

– Știu asta, i-am spus. Dar făcea ceva ilegal. Și tu știi exact ce.

Scutură din cap și o șuviță de păr îi flutură peste față.

– Dacă spun ceva, o să meargă la închisoare.

Am pufnit în râs.

– Dacă nu spui *nimic* o să meargă la închisoare pentru mult mai mult timp.

– Asta dacă nu merge la camera de gazare, adăugă Rink cu gravitate.

– N-a omorât pe nimeni, zise Louise. Era neînduplecată, dar alese să-și arate sentimentele zgâriind masa cu unghiile. A fost cu mine când au avut loc unele dintre crime. Pot jura asta!

– Însă trebuie s-o dovedești, i-am atras eu atenția. Cuvântul tău de onoare nu valorează nimic, Louise. Poți să-i oferi un alibi pentru celelalte morți?

– Asta e problema, zise ea. Aruncă o privire spre chelneriță, să se asigure că nu o aude. Se aplecă apoi spre mine și șopti: Dacă spun unde a fost de fapt, o să ajungă în închisoare oricum.

M-am uitat la Harvey, apoi la Rink, pentru sprijin. Amândoi stăteau încruntați. Era foarte folositor să am asemenea sfaturi înțelepte la dispoziție. Când am răspuns, nu mai aveam aceeași asprime în voce.

– Spune-mi ce-a făcut, Louise. Dacă vreau să-l ajut pe John, trebuie să știu.

Își mușcă buza de jos. În oricare alt moment, asta ar fi arătat extrem de erotic. Însă nu și acum. Acum arăta pur și simplu ca o femeie înspăimântată de moarte de consecințele următoarelor ei cuvinte.

– Slujba de livrare, zise ea.

– Oh, am răspuns.

Își scutură iar capul.

– Nu e ceea ce crezi.

– Nu *droguri?* am întrebat.

Louise arăta de parcă îi aruncasem sare în ochi.

– Nu. Nu droguri. Crezi că aș fi stat cu el dacă se apropia *măcar o dată* de astfel de porcării?

Am ridicat din umeri.

– Depinde cât de mult îl iubești.

Louise pufni și-mi aruncă o privire otrăvită.

– Scuze. Nu mă îndoiesc că îl iubești.

– N-au fost droguri, afirmă ea.

– Bine, am zis, ușurat. Atunci ce făcea?

Louise își ridică sfidătoare ceașca, o goli și o așeză la loc. O tragere de timp în care să-și aleagă frumos cuvintele.

– Făcea pe curierul.

– Și ce transporta?

– Nu contează atât de mult ce, cât pentru cine o făcea, zise ea și se uită iar în jur. Cum am spus, dacă află poliția, o să fie în rahat.

– Hai să-l găsim mai întâi pe John, am zis. Ne putem face griji din pricina poliției după aceea.

Louise dădu din cap a încuviințare.

– A furat ceva. Ceva mare.

Am clipit.

– Ceva mare?

– Asta-i tot ce știu. N-a vrut să-mi spună ce.

Mi-am trecut mâinile prin păr, peste față, și apoi mi-am rezemat coatele de masă.

– Îți bați joc de mine? am întrebat-o în cele din urmă.

Însă știam că nu era așa. John devenise foarte bun la păstrarea secretelor.

– Serios, zise ea. N-a vrut să-mi spună, și eu nu l-am întrebat. Orice-o fi fost, mi-a zis că o poate vinde, să ne facă viața mai bună tuturor.

Ca și cum asta ar face totul să fie bine. Am înjurat încet. Știam exact unde duceau toate astea acum, cine erau probabil falșii agenți CIA.

– Pentru cine lucra?

– Sigmund Petoskey, răspunse ea.

– Aha, am zis. Dar de la cine transporta?

– Nu știu sigur. Un gangster din nord. Henry-și-nu-mai-știu-cum.

– Hendrickson?

– Da. Așa.

– Oamenii care te băteau azi-dimineață, am zis. Lucrează pentru Hendrickson, nu-i așa?

– De ei fuge John, încuviință ea.

Se întoarse cu fața spre masă și începu să se joace cu ceașca goală.

– Au încercat să te facă să le spui unde e John? am întrebat. Înainte de azi-dimineață, vreau să spun.

Fără să răspundă, se rezemă de spătar, își ridică bluza. Am văzut un abdomen plat. Își trase fusta mai jos și deasupra liniei chiloților se vedeau clar trei urme de arsuri de țigară.

– Ți-aș arăta mai multe, zise ea. Dar nu te știu la fel de bine ca pe ginecologul meu.

Mi-am mușcat buza. De un lucru eram sigur acum: cei doi care ne scăpaseră în dimineața aceea vor da socoteală.

– De ce n-ai spus nimic, Louise? Am fi putut să-i oprim să-ți facă iar rău.

Pleoapele plecate îi tremurară.

– Încercam să-l apăr pe John.

M-am uitat la Harvey.

– Se aude ceva pe stradă despre cei doi care ne-au scăpat?

– Nimic, Hunter, răspunse el. Dacă mă întrebi pe mine, au auzit știrile și s-au dus în Mojave ca să încerce să-i ia urma lui John de-acolo. Ceea ce sugerez c-ar fi cea mai bună mișcare și pentru tine.

– Și eu mă gândeam la același lucru, îmi zise Rink.

Da, și eu. Dar mai erau niște întrebări fără răspuns cărora voiam să le dau de capăt. Când făcusem raidul în clădirea lui Petoskey, mă gândisem mereu că fusese prea dispus să vorbească. Mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva ascundea și altceva despre John. Mânia lui împotriva fratelui meu nu avusese legătură numai cu datoria la jocuri de noroc. Totul fusese în legătură cu acest *ceva mare* despre care vorbea Louise.

– Louise, ce legătură avea John cu Petoskey?

Își prinse părul în mâini.

– Petoskey îl plătea bine să meargă cu mașina prin țară. Nu știu unde mergea, dar era plecat cam trei zile de fiecare dată. Venea înapoi cu camioneta încărcată cu lăzi și le lăsa la un depozit de-al lui Petoskey. Asta era singura lui parte în toată afacerea.

– Ce se întâmpla cu lăzile după ce le descărca acolo?

– Nu știu, John nu mi-a spus.

– Și n-ai nici o idee ce era în ele?

– Nu.

– Ai auzit ceva despre ce face Petoskey, Harvey? întrebă Rink.

– Nu, zise Harvey. Petoskey probabil nu face decât pe intermediarul. E mult mai probabil că orice-o fi fost în lăzi să fi fost transportat în afara țării.

– Unde? am întrebat.

Harvey ridică din umeri.

– Habar n-am.

Eu aveam câteva bănuieli, dar le-am abandonat momentan.

– Ce părere ai? mă întrebă Rink. Petoskey, mafia rusească? Mambo Kings, cubanezi? Crezi că e vreo legătură comunistă? Știi despre ce vorbesc?

– S-ar putea. Dar nu e problema noastră pe moment. Sunt mai interesat să-l găsesc pe John înainte să-l găsească altcineva.

Rink răsuflă adânc.

– Vrei să aștept înainte să anunț chestia asta?

– Da, Rink. Ultimul lucru pe care-l dorim e o implicare și mai mare a guvernului. E destul de rău că a trebuit să chemăm o echipă de „curățat" azi-dimineață. După cât știe Walter, am terminat un ucigaș plătit. Asta-i tot.

Walter ne ajutase de data asta. Însă la cea mai mică aluzie de implicare străină, întreaga greutate a CIA s-ar prăbuși asupra noastră ca o avalanșă. În cel mai bun caz toate mișcările ne-ar fi grav împiedicate, în cel mai rău, am fi încuiați într-un loc mic și întunecat de teamă să nu le punem în pericol misiunea. Bănuielile noastre trebuiau să rămână doar bănuieli pe moment.

– Nu-ți face griji, Rink. Dacă o să fie așa cum bănuim, atunci Petoskey o să fie făcut să plătească în clipa când se termină toate astea, i-am spus.

Louise ne privi cu o groază evidentă. Era tot mai panicată și i-am aruncat o privire ca s-o fac să nu-și ridice vocea. Cu toate astea, tot spuse ceva, din fericire doar într-o șoaptă agitată.

– Vreți să spuneți că oamenii aceia de-acasă de la mine ar putea fi *teroriști?*

– Nu, n-am spus asta, i-am zis.

– Ar fi putut să mă omoare.

– Bineînțeles, i-am răspuns.

N-avea nici un sens să mint. Dacă n-ar fi obținut prin bătaie ceea ce voiau de la ea, cine știe ce i-ar fi făcut apoi? Fața lui Louise se crispă de disperare.

M-am simțit ca naiba. După toate cele prin care trecuse, nu mă arătam un tip prea înțelegător. Sigur, mințise... la început. Dar ce femeie n-ar face asta ca să-și protejeze iubitul? Era probabil momentul ideal să-i ofer puțină speranță.

– Acum că au o pistă de a-l găsi pe John, îți garantez că n-o să-i mai vezi, i-am spus.

– Dar dacă nu-l găsesc pe John? N-o să se întoarcă?

– Nu, i-am promis.

Nu și dacă îi opream eu primul.

Louise părea tot mai abătută. Își prinse o șuviță de păr în colțul gurii și începu s-o roadă.

– Cel puțin avem un punct de plecare, am spus. O să mergem în Los Angeles în după-amiaza asta, o să încercăm să-i luăm urma lui John de-acolo.

– De ce din Los Angeles? întrebă ea.

– E evident că John se îndrepta spre vest. Mașina i-a fost găsită abandonată la doar câteva ore de Los Angeles; pun pariu că e acolo acum.

– Sunt niște jucători majori pe Coasta de Vest, interveni și Rink. Crezi că John s-a dus acolo să caute un cumpărător?

– Da, am încuviințat.

Dacă John nu era ucigașul oamenilor acelora de la motel, atunci ceva devenise brusc foarte evident pentru mine. Adevăratul ucigaș și John își încrucișaseră pașii. Poate că John era deja mort, îngropat pe undeva în deșertul Mojave. Era foarte posibil ca ucigașul să aibă acum ceea ce furase John, ceea ce probabil însemna că acum căuta un cumpărător. Asta însemna că ucigașul era probabil în zona LA încercând să intre în legătură cu unul dintre acești jucători majori. Orice ar fi fost

acest *ceva mare* se dovedea un blestem; n-avea decât să-l păstreze. Dar, dacă îl omorâse pe John, atunci tocmai își făcuse un dușman foarte periculos.

28

– Ken Bianchi și Angelo Buono, șopti Cain pentru sine.

În comparație cu alți criminali în serie, numele lor nu erau ușor de reținut. Nu erau ca Bundy sau Gacy. Asta până când se aflase porecla sub care erau cunoscuți împreună: Strangulatorul din Hillside. Acesta e într-adevăr un nume familiar pentru oricare cetățean american trecut de vârsta pubertății.

Verii Bianchi și Buono terorizaseră statele de vest în anii 1970. Violând și ucigând la unison, n-au fost prinși decât după ce poftele lui Bianchi deveniseră prea puternice. Fără ajutorul partenerului său în crime, o dăduse în bară răpind două femei și astfel Strangulatorul din Hillside fusese prins.

Foarte rar ucigașii lucrează în tandem. După părerea lui Cain, ei erau singurii ucigași în serie care o făcuseră cu adevărat. Și de aceea se jucase cu ideea că ar fi vremea ca lumea să mai aibă o pereche teribilă.

Gândul însă nu-i plăcuse pentru mult timp. Din mai multe motive. John Telfer nu avea curajul să apese pe trăgaci dacă i se ivea ocazia. Nu era un ucigaș. Era un hoț care nu merita decât să fie pedepsit. Dar în primul rând: de ce naiba să-i împărtășească gloria *nenorocitul* de John Telfer?

Nu, orice gând să facă un parteneriat muri în fașă. Telfer trebuia să moară. Poate va fi capodopera lui Cain, anunțul său făcut lumii. Moartea care-l va face faimos.

Însă mai erau o sarcină sau două care trebuiau completate înainte de a-și putea permite satisfacția de a sfâșia carnea de

pe mâinile de hoț ale lui Telfer. Prima dată trebuia să vadă ce era ceea ce descoperise în rucsacul lui Telfer.

Deznodământul de noaptea trecută fusese o surpriză chiar și pentru el.

– Am senzația că știu ce este, zisese Cain.

Telfer oftă.

– Sunt plăci.

– Plăci litografice? Pentru tipărirea de bani falși?

Telfer oftă din nou.

Cain se aplecă încet și ridică unul din teancuri. Telfer îl privea atent, în timp ce scoase una dintre bancnote din teanc și o ridică în fața becului de deasupra capului. Avea filigran.

– Nu-i rău, zise Cain. Deși, dacă te uiți cu grijă, o să vezi un mic amestec al spiralelor de-a lungul marginii. N-ar trece de inspecția unui agent de la Trezorerie.

Studiase pierdut în gânduri bancnota, răsucind-o în mâini. Pistolul nu mai era îndreptat asupra lui Telfer și pentru o fracțiune de secundă Telfer avusese oportunitatea să sară la el. Chiar și cu mâinile legate, tot ar fi fost posibil să-i smulgă pistolul și să întoarcă situația în favoarea lui. Dar momentul trecuse.

– Stocul ăsta de hârtie. Cum l-ai obținut?

– Nu știu. N-am avut nimic de-a face cu tipărirea banilor. Eu n-am fost decât curierul.

Cain încuviință pentru sine.

– Se pare că hârtia e cel mai greu de obținut. E produsă la o fabrică din Massachusetts. Sub paza Departamentului Trezoreriei Statelor Unite. E un fel de amestec de mare calitate din bumbac și in, extrem de greu de reprodus. Și vezi liniuțele astea albastre și roșii – sunt fibre de vâscoză amestecate înăuntru ca să facă hârtia mai greu de falsificat. Majoritatea bancnotelor falsificate nu le au. Oh, stai, acum văd. Ținuse bancnota foarte aproape de față. Marcajele de securitate nu sunt de fapt în textura hârtiei. Au fost adăugate în etapa de tipărire. Totuși, e o copie foarte bună.

Telfer se uită la el ca și cum ar fi fost nebun – ceea ce de fapt probabil chiar era.

Cain râse pentru sine.

– Am un ochi bun pentru detalii, asta-i tot.

– Pari să știi despre ce vorbești.

Cain făcu un gest din mână la auzul acestei remarci.

– Mă pricep la chestii din astea. Râse sfios și deplin conștient de sine. Presupun c-ai putea spune că am citit mult. O mină de informații inutile, nu-i așa?

– Sau lucrezi pentru oamenii care sunt pe urmele mele? întrebă Telfer.

Spuse asta ca și cum ar fi glumit, dar era evident că ideea îi invadase mintea.

Cain făcu o grimasă.

– Nu. Lucrez singur.

După privirea din ochii lui, Telfer îl crezu. Dar asta nu făcea situația cu nimic mai puțin periculoasă.

Cain aruncă bancnota pe măsuța de cafea și luă plăcile litografice.

– Astea nu pot fi originale, ce zici?

– Nu cred că sunt, răspunse Telfer. Dar tot poți scoate bani frumoși de la cumpărătorul potrivit.

Cain zâmbi superficial.

– Încerci să mă mituiești, domnule Telfer?

– Dacă asta o să-mi salveze viața, da.

Zâmbetul lui Cain se transformă într-un rânjet autentic.

– În sfârșit! Acum suntem pe deplin sinceri. Așa îmi place. Trase banda de pe teancul de patru plăci litografice și ridică una dintre ele la lumină. Nu sunt plăcile adevărate. Au fost gravate după o copie după ce s-a scanat o bancnotă de o sută de dolari pe calculator. De aceea ornamentația nu e clară. Totuși, cum ai spus, poți scoate bani frumoși de la cumpărătorul potrivit.

Telfer rânji și el.

– Deci ce zici să facem un târg? Viața mea pentru plăci?

– Nu, zise Cain, aruncând placa pe masă. Nu e așa de simplu. De ce să te las să pleci când te pot omorî și să iau apoi plăcile?

Telfer își înclină bărbia.

– Pari să știi multe despre procesul de a face bani falși. Știi și cine e implicat în așa ceva? Cine ar fi dispus să cumpere plăcile?

Cain scutură din cap.

– Ei bine, trebuie să recunosc... M-ai blocat aici.

– Am aranjat deja un târg. Trebuie să mă întâlnesc mâine cu acest cumpărător.

Cain pufni.

– Ăsta e adevărul. De ce te-aș minți?

– Cu cine te întâlnești?

Telfer clătină din cap.

– Doamne, omule. Acordă-mi puțină încredere, da? Încerc să-mi salvez viața. Doar nu te aștepți să-ți spun cui am de gând să vând plăcile?

– Ți-aș putea tăia numele din gât, îi atrase atenția Cain.

– Da, ai putea. Dar nu ți-ar folosi la nimic. Cumpărătorul n-o să facă nici un târg cu altcineva în afară de mine. Îi e prea teamă că FBI-ul e pe urmele lui ca să facă afaceri cu cineva pe care nu-l cunoaște. Dacă nu apar la întâlnire, nu o să se arate.

– *Touché.*

– Deci asta înseamnă că trebuie să mă ții în viață sau nu mai ai nici un târg.

– Despre ce sumă discutăm?

Telfer expiră. Indică teancul de bani și spuse:

– Cam două sute de mii pentru ăștia. Făcu o pauză. Poate o jumătate de milion pentru plăci.

Cain ridică o sprânceană.

– Șapte sute de mii?

– Trei sute cincizeci de persoană.

Cain scutură din cap.

– Șapte sute pentru mine. Tu rămâi în viață.

Telfer se strâmbă.

– Ăsta-i târgul, zise Cain. Totul sau nimic.

– OK, zise Telfer după o pauză. Pentru prima dată de ore întregi, păru relaxat. Facem târgul.

Cain zâmbi și el, puse apoi în teanc plăcile litografice.

– Da, zise el.

Dar vocea lui avusese toate promisiunile unui șarpe.

Fusese o noapte lungă. Și se gândise mult.

Nu era un om lacom. Sigur, dacă voia ceva, pur și simplu îl lua. Își însușea posesiunile victimelor lui de parcă erau pradă de război. Nu i se păruse niciodată dificil să-și finanțeze stilul de viață înainte, dar trebuia să recunoască totuși că șapte sute de mii de dolari în mână sunau bine chiar și pentru el. Mai ales când erau pronunțați rar.

Șapte. Sute. De. Mii. De. Dolari.

Fără nici o îndoială, subiectul banilor era o distragere a atenției. Se gândise să ia pur și simplu ceea ce era clar disponibil și să se descurce singur, dar gândul că banii falși ar putea să-i asigure prăbușirea îl făcuse să se răzgândească. De ce să riște să fie prins folosind o bancnotă falsă la un nenorocit de McDonalds când putea face rost de toți banii adevărați de care ar putea avea nevoie?

Nu numai asta, dar ideea să-l joace pe Telfer ca pe un pion era atrăgătoare pentru vanitatea lui. Îi va permite lui Telfer să atingă banii, să-i țină în mâini, să adulmece mirosul averilor dincolo de cele mai înalte visuri ale lui, numai pentru a-i smulge apoi pe toți de sub nasul lui. Asta va fi o pedeapsă pentru tot deranjul prin care-l forțase pe Cain să treacă.

Și apoi, bineînțeles, va urma o călătorie plăcută în deșert pentru socoteala finală.

Da, subiectul banilor era doar o distragere a atenției. Dar tot așa era și ceea ce tocmai văzuse la televizorul motelului. Nu era genul de om care se uita la televizor. Nu fusese niciodată. Singurul motiv pentru care-l pornise era să izoleze conversația lor de urechile clienților din camerele alăturate din hotel.

Nu-i displăcea să-și vadă opera pe ecran. Dar exista o diferență majoră de data asta. Era pe jumătate hotărât să sune la afurisiții de agenți FBI și să le spună cum stătea treaba în legătură cu o chestie sau două, mai ales rolul jucat de Telfer în uciderea celor doi de la care furase Volkswagenul. De ce naiba să aibă Telfer toată gloria?

– Să nu-ți vină idei mărețe, zise el. Amândoi știm cine le-a omorât pe gunoaiele alea, și în curând *toată lumea* va ști adevărul. Cum ar putea cineva să creadă că tu ești responsabil e absolut năucitor.

Întoarse spatele televizorului ca să observe silueta legată bine care era culcată pe șezlong. Telfer nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Adormise, oboseala depășindu-i în cele din urmă frica și disconfortul. Cain ridică o sprânceană. Ascultă respirația lui Telfer. Nu se prefăcea deci? Era clar adormit.

Cain scoase un sunet adânc din gât, ca o bufniță curioasă. Stinse televizorul. Apoi se duse la șezlong și-l trezi pe Telfer atingându-l cu piciorul. Era rândul lui Telfer să scoată sunete ca de bufniță, dar una speriată și gata să-și ia zborul.

– Calmează-te, îi zise Cain. Nu o să-ți fac nimic.

Cu mișcări țepene, Telfer se ridică în poziție șezândă. Nu era o sarcină ușoară cu mâinile și picioarele legate.

– Ce se întâmplă?

– E aproape timpul să plecăm, îi zise Cain.

Telfer respiră adânc de câteva ori, expirând lung și zgomotos. Apoi se balansă în față ca să ajungă la marginea șezlongului. Făcu un gest din cap către legături.

– Ai de gând să mă cari de aici pe brațe?

– Nu, zise Cain. O să-ți dau voie să umbli. Dar amintește-ți că am un pistol. Dacă țipi sau încerci să fugi, te omor. Nu-mi pasă câți oameni sunt în jur, o să te împușc. Adevărul iese întotdeauna la iveală – cum se spune.

Telfer îi aruncă o privire curioasă. N-avea idee la ce se referea Cain. Cain zâmbi în sinea lui. Lasă-l să se întrebe. Lasă-l să se teamă.

Cain arătă spre picioarele lui Telfer.

– O să le dezleg imediat. Mâinile o să-ți rămână legate până vine vremea să plecăm.

– OK.

– Dacă vrei să folosești baia, o să te las.

– Ce drăguț din partea ta, bombăni Telfer.

– Nu vreau să te gândești că sunt un ticălos absolut.

– Gândul ăsta nici nu mi-a trecut prin minte, zise Telfer.

Se uită la Cain. O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui Cain.

– Ce ai în frigider? Ai ceva rece de băut? întrebă Cain.

– Nimic. Doar lapte, dacă-ți place.

Cain se strâmbă. Apoi cu speranță:

– Lapte cu ciocolată?

– Lapte de vacă.

Iar se strâmbă.

– Mai este și apa de la robinet, sugeră Telfer.

– Nu, mersi, zise Cain.

– Știi, cred că trebuie să merg la toaletă.

Cain scoase un sunet dezaprobator printre buze.

– Ar fi bine să fie treaba mică. Refuz să te șterg la fund.

– Ai putea să-mi dezlegi mâinile, sugeră Telfer cu un zâmbet.

– Mâinile îți rămân legate până sunt eu gata.

Telfer ridică din umeri.

– Vrei să-mi desfaci fermoarul?

– Las-o baltă, zise Cain cu vocea joasă. Poți să mergi înainte de a pleca.

Telfer îi făcu cu ochiul și-și scutură capul.

– De ce ești așa de afurisit de fericit acum? îl întrebă Cain.

– E bine să fii viu, zise Telfer.

– Mda, zise Cain. Păstrează-ți gândul ăsta în minte și o să fie bine. Aruncă o privire la ceas. OK, e vremea să te dezleg.

Și să nu încerci nimic în genul lui Bruce Lee. Dacă încerci să mă lovești, te împușc în picioare.

Dacă Telfer ar fi putut să-și ridice palmele, ar fi făcut acest lucru.

– Am crezut că am făcut un târg. N-o să încerc să evadez. Ți-am promis că o să fac târgul pentru plăcile litografice. Tu mi-ai promis c-o să mă lași în viață. Sunt mulțumit cu asta.

– Eu n-o să fiu mulțumit decât când mă voi descotorosi de tine, bombăni Cain.

– Ai putea să mă lași să plec chiar acum, sugeră Telfer.

Cain pufni. John Telfer avea ceva dezarmant care-i plăcea, care-l făcea să zâmbească. Poate era exagerat să-l omoare? Nu, era cinstit. Ochi pentru ochi. Telfer îi furase cuțitul Bowie și-l aruncase. Era corect ca tot un cuțit să-l pedepsească.

Cain îl făcu pe Telfer să-și întindă picioarele. Apoi, cu o mișcare rapidă care l-ar fi făcut de rușine pe orice pistolar, își scoase cuțitul pescăresc și reteză cu el în jos. Tăie coarda draperiei pe care o folosise să lege gleznele lui Telfer, și picioarele lui Telfer se desfăcură brusc la sunetul făcut. Înainte ca Telfer să apuce să-și controleze picioarele, cuțitul era înapoi la brâul lui Cain. Cain îi zâmbi încordat. Spectacolul cu scoaterea rapidă a cuțitului urmărise mai multe scopuri decât doar eliberarea picioarelor prizonierului; era o demonstrație a îndemânării de a mânui un cuțit. Un subiect de meditație pentru Telfer în timpul călătoriei lor împreună.

– Deci cum o să facem asta? întrebă Telfer.

– O să ieșim la mașina mea. Eu am pistolul. E foarte simplu.

– Pot să-mi pun înapoi pantofii?

– Evident, zise Cain.

– Dar rucsacul?

– O să-l port eu.

– Hainele mele de schimb?

– Lasă-le, zise Cain. Îi zâmbi din nou, dar de data asta cu răceală. Dacă dorești, poți să vii înapoi aici după ele.

Telfer se așeză iar, cu buzele strânse.

– Vrei să-mi dai pantofii sau mă duc să mi-i iau eu?

– Poftim, zise Cain, aruncându-i pantofii. Telfer își vârî cu forța picioarele în ei, nefiind în stare să-și desfacă șireturile. Gata?

Telfer se sili să zâmbească.

Cain se apropie de el. Avea pistolul în mâna stângă și își scoase din nou cuțitul cu mâna dreaptă. De data asta, mișcarea fu languroasă. Apăsă pistolul de fruntea lui Telfer.

– Ușurel, îl avertiză el.

Telfer își ridică încheieturile legate ale mâinilor. Cain tăie cablul electric. Telfer își coborî mâinile, dar continuă să-și miște încheieturile în cercuri mici, încercând să-și îmbunătățească circulația. Cain se trase înapoi.

– Acum, zise Cain. O să facem totul frumos și încet. Ieșim din cameră și coborâm pe scările din spate. Tu o să mergi în față. Când ajungi la parter, o iei la dreapta, ocolești hotelul până în parcare. Când ajungem acolo, o să-ți spun care e mașina mea. Ai înțeles?

– Perfect, confirmă Telfer.

– Și amintește-ți, dacă încerci să alertezi pe cineva...

– Mă împușți.

– Perfect, îl imită Cain.

Telfer se legănă în spate, folosind mișcarea de balans ca să se ridice în picioare. Când se sculă, mâna dreaptă rămase în spatele lui, ascunsă pe moment de Cain.

Cain era pregătit în caz că Telfer va încerca să se elibereze, dar nu în clipa aceea. Nu când remiza era încă prezentă. Nu când Cain ținea încă armele. Fu luat complet pe nepregătite când își repezi brațul către el, lama propriului său cuțit de vânătoare Bowie tăind aerul ca o seceră în fața lui.

– Uaa! strigă Cain, făcând un pas înapoi.

Reacția lui nu fu să-și ridice pistolul, ci să-și apuce cuțitul. Dacă Telfer ar fi vrut, ar fi putut să se apropie dintr-un salt și să-l înjunghie dintr-o singură mișcare. Dar, spre uimirea totală a lui Cain, Telfer nu-și continuă deloc mișcarea. În schimb,

cu un zâmbet pe față, răsuci în mână cuțitul și-i prezentă mânerul lui Cain.

– Ce naiba? întrebă Cain.

– Acesta e cuțitul pentru care erai atât de îngrijorat? zise Telfer.

Cain se holbă la Telfer timp de aproape un minut. Telfer îi întoarse privirea, uitându-i-se calm în ochi. În cele din urmă, Cain scutură puțin din cap, părând să-și revină dintr-o visare.

– Deci nu l-ai aruncat? L-ai avut la tine mereu?

– În spatele șezlongului, zise Telfer. Un truc pe care l-am învățat acasă. Nu știi niciodată când ai un vizitator care nu-ți vrea binele. Nu că am avut vreodată nevoie să scot un cuțit, dar am fost întotdeauna pregătit. Doar așa.

– Ai fi putut să mă omori. Ai fi putut scăpa, zise Cain, vag impresionat. De ce n-ai făcut-o?

– Nu sunt un ucigaș, zise Telfer.

Cain se holbă la el.

Telfer pufni.

– Hai să-i zicem o dovadă de încredere, bine?

Cain își ridică amândouă sprâncenele, uluit.

– Ți-am dat înapoi cuțitul, zise Telfer. Tot ce-ți cer e să-ți ții și tu cuvântul.

Cain dădu din cap că da. Își puse cuțitul pescăresc înapoi la brâu, apoi își întinse mâna șovăitor către mânerul cuțitului Bowie.

Îl apucă și-l trase încet din mâna lui Telfer.

– Te-am nedreptățit, se pare. Poate că ești mai periculos decât m-am gândit. Poate ar trebui să te omor acum și să trec peste asta, ce zici?

Ca răspuns, Telfer ridică din umeri.

– Dacă așa o să fie, atunci n-am ce să fac. Nu acum când ți-am dat înapoi cuțitul.

Înclinându-și capul într-o parte, Cain îi zâmbi larg.

– Știi ceva? Având în vedere că ești un hoț, cred că începe să-mi placă de tine, John. Poate o să te las totuși în viață, până la urmă.

– Numai poate?

Fu rândul lui Cain să ridice din umeri.

– Hai să nu încercăm să ne păcălim, John. Ne asemănăm în multe feluri. Un lucru e evident: amândoi suntem în stare să mințim convingător. Dacă ți-aș spune că îți promit să nu te omor, m-ai crede? Poate că e mai bine să-ți spun pur și simplu „poate". Cel puțin atunci nu poți fi sigur. Asta nu-ți dă o fărâmă de speranță?

Telfer clătină din cap nedumerit.

– Când vorbești așa, atunci poate că da. Pot să te întreb ceva înainte să plecăm?

Cain își ridică bărbia.

– Nu putem face asta în mod civilizat? Fără amenințarea unei arme îndreptate mereu către mine?

Cain încuviință.

– Ca o dovadă de încredere?

– Exact.

– Pornește, atunci, John. Știi drumul.

Telfer se întoarse către vestibul. Cain își puse pistolul în buzunarul de la pantaloni și-l urmă, ținându-și cuțitul Bowie ca pe un bebeluș în palme.

– Unde mergem, de fapt? întrebă Cain.

– Marina Del Rey, zise Telfer peste umăr.

Cain aruncă o privire la revista deschisă pe măsuța de cafea. Toate iahturile acelea frumoase. Pufni în râs.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

29

Am ieșit din aeroport în lumina strălucitoare a soarelui și-n aerul poluat.

– Bine ai venit în Los Angeles! zise Rink.

Mi-am stăpânit cu un efort impulsul de a strănuta. Rink râse.

– Te obișnuiești până la urmă, Hunter. Încearcă să nu respiri în următoarea săptămână sau cam așa ceva și o să fii bine.

Am făcut semn unui taxi și am pornit pe Route 405 către nord. La stânga noastră se întindea vastitatea Oceanului Pacific. N-am văzut decât petice de albastru, dar eram constant conștient de el: era ceva cu cerul deasupra apei, parcă plutea deasupra unei prăpăstii magnifice. De-a lungul autostrăzii indicatoarele spuneau Marina Del Rey, Venice Beach, Santa Monica, toate către ocean. Toate locurile pe care mi-aș fi dorit să le vizitez dacă aș fi avut șansa.

La dreapta noastră erau Hollywood și Beverly Hills, dar ne continuarăm drumul înspre nord, pe lângă Getty Center, până ajunserăm la autostrada 101, unde intrarăm în fluxul traficului ce se îndrepta spre est. Am trecut de Universal Studios și, ca aproape toată lumea, mi-am sucit și eu gâtul sperând să văd pe cineva faimos. Ne apropiam rapid de Pasadena, unde Rink ne rezervase un loc de cazare.

A trebuit să vorbim cu un administrator de casă, un fel de portar, care avea un apartament la parterul unui bloc de locuințe în care urma să stăm. Acesta îi dădu lui Rink un card-cheie și

ne indică apartamentul în care urma să locuim prin gesticulări cu sandviciul cu șuncă pe care-l ținea în mână.

Când am intrat în apartament, acesta se dovedi a fi mai mare decât te-ai fi așteptat pentru cât plătiserăm. Ne-am ales fiecare dormitorul și apoi ne-am întâlnit în camera de zi de la intrare. Era curat și spațios, și aerul condiționat era o binecuvântare după arșița înfiorătoare de pe drum. Cu toate astea, nici unul din noi nu voia să rămână închis acolo prea mult timp.

– Vrei să faci un duș, apoi să mergem să mâncăm ceva? sugeră Rink.

– Mi se pare un plan bun, i-am răspuns. Dar cred că dușul mai poate aștepta, stomacul meu se simte de parcă mi-ar fi tăiat cineva gâtul.

– Ce vrei? mă întrebă Rink. Mâncare gătită sau un burger și cartofi pai?

– Burger și cartofi pai până la capăt, frățioare, i-am răspuns.

– Știu exact locul potrivit, îmi zise Rink.

Mă duse la un local cu numele caraghios de Spicy Johnny's; și nu m-am putut abține să nu râd; numele îmi amintea de reclamele pe care le vezi pe automatele de prezervative din toaletele publice de bărbați din Anglia. Trebuie însă să recunosc că la Spicy Johnny făceau niște burgeri ca lumea, iar salata lor Caesar cu inele de ceapă și maioneză era incredibil de bună. Mi-am terminat masa cu niște cartofi pai picanți Cajun și cu un milkshake uriaș de banane.

Înapoi în apartament, am adormit aproape instantaneu. Chiar și îngrijorarea mea pentru John fu dată la o parte ca să lase loc nevoii mult mai urgente de odihnă. Am dormit aproape două ore, trezindu-mă când soarele era la zenit.

Eram leoarcă de sudoare și n-am mai putut amâna dușul. Ieșind de la duș și simțindu-mă aproape om din nou, l-am auzit pe Rink învârtindu-se în dormitorul lui. Am ieșit din baie, m-am dus în camera de zi, am deschis o sticlă de apă minerală pe care-am găsit-o în frigider și m-am așezat într-un

fotoliu confortabil în fața televizorului. Erau știrile, așa că le-am lăsat să meargă.

Când termină și Rink să se dichisească, mi se alătură în camera de zi. Deja discutaserăm cu cine ne vom întâlni și Rink trebuia să ne ducă la un polițist din Los Angeles, pe nume Cheryl Barker, ca să afle care era starea de spirit locală. Înainte de asta mai erau câteva lucruri rămase din Little Rock pe care voiam să le rezolv.

– Mă simt ca un dobitoc că l-am lăsat pe Harvey să facă ordine în urma noastră.

– Harvey o să fie bine, mă asigură Rink. Dacă nu l-am fi lăsat să facă măcar ceva pentru noi, s-ar fi supărat. E un băiat sensibil, știi.

Am râs. Dacă te uiți la el, Harvey pare invincibil. Poți să tocești un topor încercând să-i scrijelești capul lucios. Dar Rink avea dreptate; văzusem cât de vulnerabil fusese Harvey când trebuise să-l lăsăm deoparte ca să luăm cu asalt clădirea lui Sigmund Petoskey. Nu-i fusese deloc ușor să stea acasă în timp ce noi mergeam la luptă.

Și mai era și povestea cealaltă.

Felul mișto în care-l împușcase pe asasin în gură.

– O s-o ducă pe Louise Blake într-un loc sigur, continuă Rink. Nu-ți face griji pentru asta.

– Atât timp cât nu li se întâmplă nimic înainte să apuce s-o facă, i-am spus.

– Ce să li se întâmple? Dacă mă întrebi pe mine, băieții care au tăbăcit-o pe Louise au pornit deja încoace. Nu cred că Harvey are de ce să-și facă griji în privința asta.

– Crezi că FBI-ul o s-o lase pe Louise să plece? E o legătură directă cu John; o s-o urmărească în caz că el o va contacta.

– Harvey e bun. O s-o scoată în siguranță de-acolo. Fie că FBI-ul e de acord, fie că nu.

L-am crezut pe Rink pe cuvânt. Îl știa pe Harvey. Rink îmi spusese înainte să mă întâlnesc prima dată cu Harvey că era

un soldat bun. Acum îi văzusem abilitățile cu ochii mei și nu mă îndoiam că Rink știa despre ce vorbea.

– Deci ce părere ai de ce ne-a zis Petoskey? am întrebat.

Rink ridică din umeri și pleoscăi din limbă.

– Numai porcării.

– Mai ales ce-a zis despre agenții CIA?

– Porcării. Știa foarte bine cine erau tipii ăia. Ne-a servit nouă gogoși pentru că s-a gândit că eram agenți federali.

– Îți amintești numele pe care l-a strigat cineva când eram în clădire?

– Da. „Oamenii lui Hendrickson sunt aici." Strigau de parcă eram dintr-o bandă rivală.

– Da. O bandă *rivală*. Mă gândesc că Hendrickson i-a trimis să se joace cu Petoskey. Am senzația că Petoskey și Hendrickson nu se mai înțeleg prea bine. Ce naiba, ne-am dus acolo și i-am bumbăcit pe câțiva dintre băieții lui, am tras cu arma în clădirea lui, probabil i-am stricat seara. Dar n-a depus nici o plângere la poliție. Dacă ar fi crezut că suntem agenți ai guvernului, oare nu ne-ar fi dat în judecată deja?

– Numai dacă nu cumva știa că nu eram de fapt de la CIA și juca teatru doar pentru beneficiul oaspeților lui.

– Nu, e prea subțire. M-am mai gândit câteva clipe. S-ar putea să se fi gândit că am fost trimiși de Hendrickson și a menționat CIA ca să ne sperie pe noi. Știi, ca un fel de amenințare subtilă?

– Dacă nu cumva latinii ăia *erau* agenți ai guvernului?

– Nu sunt de la CIA. Walter mi-a confirmat.

– Putea să mintă.

– Nu, Rink. Nu mi-ar fi dat undă verde să împușc mortal dacă era vorba despre unul dintre oamenii lui.

– Și atunci care-i treaba cu toate gogoșile lui Petoskey despre CIA?

Iarăși de la capăt.

– Nu putem decât să așteptăm și să vedem, i-am spus.

30

Soarele era cald pe fața lui Cain. Deasupra lui, o copertină cu dungi galbene și albe, pătată de insecte flutura în briza lenește. Se simțea ca acasă într-o cafenea în aer liber de lângă promenada unui chei privat din Marina Del Rey. Se putea vedea trăind într-un loc exact ca acesta. Dar, la urma urmei, șapte sute de mii de dolari nu i-ar ajunge să-și cumpere nici măcar o magazie de unelte aici.

Dincolo de un zid de doi metri de beton era un iaht în valoare de peste cinci milioane de dolari. Asortându-se cu zona, nici măcar betonul nu era urât. Pe întreaga lui lungime, avea o frescă în culori vii de azur, smarald și alb pur, strălucitor. Dincolo de el se auzea clipocitul apei, geamătul și legănatul bărcilor susurând pe lângă pilonii docului. Pescărușii se învârteau deasupra catargelor care se legănau ca o pădure în briza blândă.

Deși nu era convins că făcuse bine, Cain îi permisese lui Telfer să intre singur în portul privat. Înainte să fie de acord, mai întâi se asigurase că singura ieșire – în afară de ocean – era prin poarta de fier forjat de la treizeci de metri în dreapta lui. Era desigur singurul fel în care se putea face târgul. Telfer argumentase că, dacă vedea un străin venind cu el pe navă, cumpărătorul lui va intra în panică. Ar putea crede că Telfer îi pregătise o înscenare și unul din două lucruri se va întâmpla. Va refuza să negocieze. Sau, mai rău, îi va azvârli și pe Telfer, și pe Cain pe fundul oceanului la următoarea maree.

Cain trebuise să accepte. Deși nu era bucuros să elibereze sacul cu bunătăți sau pe Telfer însuși, dacă ar fi urcat la bordul iahtului cu un pistol ațintit asupra lui Telfer, ar fi putut să spună adio bogățiilor promise și răzbunării pe care i-o plănuia încă hoțului.

O chelneriță îi aduse o cafea espresso într-o ceașcă un pic mai mare ca un degetar. O goli dintr-o sorbitură și mai comandă una. Femeia se uită la el cu o expresie înăcrită – Cain îi răspunse la fel – apoi se duse să-i aducă o altă cafea.

– Una dublă, strigă Cain după ea, de parcă era la o cârciumă din Vestul Sălbatic și comanda un whisky.

Când se întoarse, chelnerița așeză ceașca – semănând mai mult cu o ceașcă de ceai de data asta – pe masă și dispăru înainte ca bărbatul să-i consume și mai mult din timpul prețios. Se pare că servirea plebei care venea să se holbeze la iahturile bogătanilor nu era obligatorie.

Trecură cincisprezece minute fără nici o activitate. Cain era sigur că Telfer nu reușise să evadeze neobservat, decât dacă nu cumva scăpase pe sub apă într-un costum de scufundător.

Totuși, începea să devină irascibil.

Cincisprezece minute nu era un timp îndelungat pentru a face un târg de șapte sute de mii, dar tot erau cincisprezece minute prea lungi pentru Cain. În minte, începură să-i joace diverse scenarii și știa că nu va mai rezista încă cinci minute. Pesimismul său cronic nu-i dădea pace.

Dar dacă Telfer făcuse târgul și apoi îi rugase pe partenerii lui de afaceri să-l ajute să evadeze? Dar dacă sunaseră deja poliția, spunându-le că un om care mărturisise că era ucigaș aștepta afară, sorbind cafea amară în port? Dar dacă tocmai acum, detectivi în haine civile se furișau către el, deghizați în indivizi bogați în costume Armani?

Verifică pe furiș trotuarul. Se putea să fie polițiști deghizați în turiști care, ca și el, se prefăceau interesați de iahturile elegante? Se apropie chiar acum de mine? se întrebă el.

Era de-ajuns să-l facă să se foiască neliniștit în scaun. Lui Cain nu-i plăcea să se agite. El era cel care-i făcea pe alții să se foiască neliniștiți.

Gata, își zise el.

Telfer avea prea mult de pierdut dacă poliția se implica. Cât va trăi va depinde din nou de el însuși și probabil va câștiga el banii, dar erau multe șanse ca poliția să se țină ca râia de el și de partenerii lui de afaceri.

Știind cum funcționa mintea unui hoț, Cain credea că Telfer va face târgul și apoi se va întoarce la el cu speranța că va scăpa și îl va ușura de bani de îndată ce ar apărea o oportunitate. Dacă ar fi fost în locul lui, exact asta ar face el. Așa că nu putea decât să aștepte, să nu se grăbească și să preia din nou controlul când se întorcea Telfer cu banii.

Ar putea tot așa de bine să savureze soarele. Și cafeaua.

Atunci îi văzu pe cei doi bărbați.

Amândoi erau bruneți, cu păr ondulat și mustăți subțiri. Amândoi purtau costume de mătase și pantofi de piele – fără șosete. Semănau așa de mult că puteau fi frați. Singurul lucru care-i diferența era că cel mai scund din ei avea un pansament peste o ureche. Bandajul era primul lucru care sărea în ochi.

Și încă un lucru: aveau arme. Nu la vedere, ci în spate, la betelia pantalonilor. Le văzu umflăturile de neconfundat când trecură pe lângă el. Nu-și dădu seama ce spuneau; nu numai că vorbeau încet, ci și în spaniolă sau portugheză. Cain vorbea cinci limbi, dar din nefericire nici una dintre ele nu era de origine mediteraneeană.

În mod obișnuit, prezența celor doi nu l-ar fi alarmat. Nu era ciudat ca oameni înarmați din securitate să se plimbe prin port. Dar acești doi bărbați aveau ceva care-i declanșă toate alarmele interne. Atât apropierea lor furișă de poartă era nepotrivită, cât și felul cum se uitară în sus la pânzele iahtului în care urcase Telfer și cum își făcură semne unul altuia. Apoi mai era felul cum mergeau uitându-se peste umăr la fiecare

câțiva pași. Încercau în mod atât de evident să treacă neobservați, încât prezența lor nu putea fi ignorată.

Cain pufni. Nu mai putea sta de pomană. Aruncă o mână de monede pe masă și se ridică în picioare, sorbind rapid ce-i mai rămăsese din cafea. Apoi, după ce se întinse puțin, plecă după cei doi bărbați. Spre deosebire de ei însă, rămase aproape de intrările în cafenelele și buticurile înșirate de-a lungul portului, folosindu-se de acoperirea lui ca turist. Nedetectat, ajunse la cinci metri de ei.

Discutau încă în șoaptă, dar un cuvânt îi atrase clar atenția. Îl auzi menționat de două ori. Un nume: Telfer. Și își dădu seama că oamenii de care fugea Telfer îi dăduseră în sfârșit de urmă.

Oh, ce dilemă! Dar și ce provocare. Cain își zâmbi în sinea lui, își vârî mâinile în buzunare și-și mângâie trofeele. Foarte curând, se hotărî el, și alte oase se vor alătura colecției lui.

Încântat de acest gând, se uită cum cei doi se apropiară de poartă și-l chemară pe agentul de securitate care stătea într-o gheretă de cealaltă parte. Gardianul se apropie de ei, arătând ridicol într-o cămașă de un albastru-deschis, pantaloni scurți până la genunchi și pantofi subțiri de vară, cu un chipiu așezat șmecherește pe frunte și fața bronzată.

Unul din bărbați îi arătă agentului ceva pentru o clipă. O privire extrem de rapidă, dar Cain avu impresia unei insigne între coperte de piele. Gardianul păru impresionat și foarte entuziasmat. Dădu viguros din cap și se aplecă să deschidă poarta. Nu mai lipsea decât să-și mângâie sfios cârlionții.

Zâmbetul lui Cain păli. Orice persoană descurcăreață putea face rost de niște acte false; gardianul merita un șut în fund pentru că nu studiase mai atent insigna individului. Probabil era un tip frustrat, care ar fi vrut să se facă polițist și acum nu se putea abține să nu-i aduleze pe cei care aveau o insignă cu adevărat. Lingușeala lui era aproape scârboasă.

Celor doi li se permise să intre în complexul închis. Unul din ei îl recompensă pe gardian cu o bătaie ușoară pe umăr,

iar acesta păru gata să-l salute milităreşte. Stătea încă lângă poarta deschisă, uitându-se după cei doi care mergeau de-a lungul cheiului către navele amarate, când Cain veni imediat în spatele lui.

– Scuzaţi-mă, zise Cain, şi gardianul se întoarse către el cu lumina încântării strălucindu-i încă pe faţă.

– Da, domnule, cu ce vă pot ajuta?

– Sunt agentul special Kennedy. FBI. Primul lucru, vorbiţi mai încet, zise Cain.

Folosise un ton confidenţial, de parcă voia să-i împărtăşească un mesaj de extremă importanţă. Prins în capcană, gardianul îl privi întrebător. Cain se apropie mai mult şi şopti:

– Este o chestiune extrem de discretă. Cain îl conduse pe gardian înapoi către gheretă. Putem vorbi înăuntru?

Prins în misterul momentului, gardianul pur şi simplu îi deschise uşa şi-i permise lui Cain să intre în gheretă împreună cu el. Spaţiul închis duhnea a sudoare.

Gardianul era înghesuit lângă singurul scaun din mica încăpere, aproape trebuind să-şi îndoaie genunchii. Nu obiectă însă, acceptând parcă această invazie a spaţiului personal ca pe un factor al clandestinităţii.

– Cei doi bărbaţi care tocmai au intrat, întrebă Cain. Ce v-au spus?

– Au zis că sunt agenţi guvernamentali, răspunse rapid gardianul. Agenţii Ramos şi Esquerra. Voiau să ştie unde e nava domnului Carson. De ce mă întrebaţi, domnule?

– Pentru că eu sunt un agent guvernamental adevărat şi aceia doi nu sunt, zise Cain.

Făcu un semn din cap către nava lui Carson.

– Vreţi să spuneţi că insignele alea erau false? Oh, la naiba!

– Tot aşa de false ca sânii Pamelei Anderson, îi spuse Cain.

Gardianul păru stupefiat de cuvintele lui Cain.

– N-am ştiut, zise el în cele din urmă, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

Cain nu-și dădu seama dacă se referea la insignele indivizilor sau la principalele atuuri ale lui Pammy, dar lăsă gândul la o parte fără să zâmbească.

– Sunt niște traficanți internaționali de droguri, zise el. Și eu sunt pe punctul de a-i prinde.

– Dumneavoastră? Singur? Nu aveți întăriri sau altceva?

Cain clătină din cap cu remușcare prefăcută.

– Eu și partenerul meu am fost separați. Nici măcar n-am nenorocitul de radio la mine să iau legătura cu el. Tipii ăștia sunt foarte buni. Suntem pe urmele lor de mai multe luni. Când i-am zărit, n-am avut de ales și a trebuit să-i urmăresc.

Gardianul dădea din cap la fiecare fărâmă nouă de informație pe care i-o servea Cain.

– Vreți să dau un telefon să chem ajutoare?

– Ți-aș fi foarte recunoscător, spuse Cain.

– Nici o problemă, zise gardianul și se întoarse să se așeze în scaun.

Ridică receptorul și-l duse la ureche, și Cain se bucură că gardianul avea atenția distrasă suficient. În plus, stând în scaun, nu era vizibil pentru trecători. Prefăcându-se că-i spionează pe fereastră pe bărbații care se îndepărtau, Cain se aplecă deasupra lui. Își scoase cuțitul pescăresc.

– Unde să sun? întrebă gardianul. La FBI?

– La 911 e de-ajuns, îi spuse Cain. Poate ar fi mai bine să suni după o ambulanță.

Gardianul nu detectă schimbarea tonului, nici fraza încărcată de înțeles. De fapt, nu detectă nimic mai mult decât apăsarea mâinii lui Cain pe umăr. Își ridică privirea către el și, în timp ce făcea asta, Cain îi trecu lama cuțitului peste gâtul expus. Din reflex gardianul lăsă receptorul, își duse mâinile la gât, dar deja își pierduse controlul extremităților și palmele îi fluturară inutile peste piept. Sângele țâșnea din arterele tăiate. Cain îl ținea, o presiune stabilă pe umeri, ca să nu-l lase să se ridice din scaun. Picioarele gardianului loviră

aerul și alunecară în sângele ce se aduna într-o băltoacă sub el.

Nu dură mult.

Era mort înainte ca bărbații hispanici să ajungă la iahtul lui Carson.

– Un mare nătărău, îi zise Cain gardianului care nu-l mai auzea. Nu-i de mirare că n-ai fost acceptat în poliție.

Nu era vreme să ia vreun suvenir, nu se opri decât să tragă în jos jaluzelele care blocau vizibilitatea în interiorul gheretei. Verifică buzunarul gardianului și găsi o legătură de chei, cu care încuie ușa în urma lui.

Cei doi agenți falși erau la baza unei pasarele ce oferea acces pe iahtul lui Carson. Un al treilea om era pe navă și avea un radio la ureche. Când Cain se îndreptă spre ei, îl văzu pe al treilea bărbat dând din cap și cei doi hispanici începură să urce rampa.

– Ce se întâmplă aici? se întrebă Cain cu voce tare.

Se gândi, după câte îi explicase Telfer, că omul de la care furase plăcile îi angajase pe oamenii care-l urmăreau. Individul de pe iaht, domnul Carson, era rivalul șefului lor. Deci cum se face că celor doi li se permisese accesul pe navă fără nici o problemă?

O singură concluzie: o trădare. Nu putea fi nimic altceva. Telfer era victima unei înscenări. Și, prin asociere, și Cain. Și asta îl înfurie. Începu să meargă mai repede, și pantofii îi scârțâiau pe scânduri. Își vârî mâna la spate, la brâu, și își luă pistolul. Cu cealaltă mână își scoase cuțitul Bowie.

La doar douăzeci de metri distanță auzi strigăte și începu să se grăbească.

La zece metri de iaht auzi un râs aspru și apoi:

– Crezi că o să încep un război cu Hendrickson pentru tine, cretin nenorocit?

Apoi vocea lui Telfer:

– Ești un ticălos, Carson. Am avut încredere în tine.

– Păcat, zise Carson. Să fie o lecție pentru tine. Banii vorbesc și rahatul se duce la plimbare, amice.

– Tică...

– Liniște! lătră o voce. Unul din cei doi hispanici. Vii cu noi, Telfer. Mort sau viu, chiar nu-mi pasă.

Cain ajunse la baza pasarelei. Fără să se oprească, o urcă din două salturi. Urcând pe punte, îl văzu pe bărbatul cu radioul. Stătea de pază, își dădu seama Cain. Probabil era unul dintre mai mulți alți oameni de pază pe iaht. Sosirea lui Cain îl făcu pe bărbat să se întoarcă. Înainte ca surpriza să i se citească măcar pe chip, Cain era în fața lui. Bărbatul gemu, se uită în jos și văzu mânerul cuțitului Bowie ieșind de sub stern.

– În liniște, îi șopti Cain, trăgând în jos de mâner.

După legile fizicii, vârful cuțitului urcă. Douăzeci de centimetri de oțel călit găsiră ușor camerele inimii bărbatului. Muri înainte să apuce să mai scoată un sunet. Cain îi sprijini greutatea și-l așeză pe punte, apoi trase de cuțit, șterse lama de pantalonii bărbatului și se întoarse spre cabină.

Iahtul era imens și camera de zi era la fel de luxoasă ca una de la un hotel de cinci stele. Uși glisante mari duceau în zona mobilată extrem de elegant. Totul era numai sticlă și piele somptuoasă. Chiar și candelabre. Un televizor masiv cu plasmă domina peretele cel mai apropiat. Înăuntru se aflau șase bărbați.

John Telfer stătea pe un scaun la o masă de sticlă, față în față cu un bărbat mai în vârstă cu o cămașă descheiată la gât și pantaloni bej. Părul și smocurile de păr de pe piept erau albe, în contrast strident cu pielea bronzată puternic. Acesta trebuia să fie Carson se gândi Cain.

Pe masă era rucsacul lui Telfer, deschis și arătând comoara contrafăcută dinăuntru, și o valiză închisă. În ea, ghici Cain, erau cele șapte sute de mii. Cei doi latino erau cu spatele la Cain. Observă că încă nu-și scoseseră armele, dar ceilalți doi bărbați din cameră aveau pistoale în mâini. Aceștia erau paz-

nici, la fel ca bărbatul pe care Cain tocmai îl înjunghiase. Bărbații cu chipuri dure care îl flancau pe Telfer îi priveau prudent pe cei doi hispanici.

Cain detectă o mișcare deasupra lui. Aruncă o privire în sus, gata să-și ridice pistolul, și văzu o tânără în bikini îndepărtându-se în grabă.

Acum se va întâmpla una din două. Târfa va avea bunul-simț să plece naibii de pe navă sau va provoca un scandal ca să-și alerteze amantul din cabină. Cain nu putea risca să fie a doua alternativă. Trebuia să acționeze acum, cât timp avea încă surpriza de partea lui. Odată cu decizia veni și acțiunea. Nu avea decât șase gloanțe și trebuia să le folosească eficient. Deci prima dată paznicii.

Cain se apropie de intrare. Una dintre ușile glisante era deschisă. Intră. Era la doar trei metri de primul paznic când își ridică pistolul și trase. Capul individului explodă în fragmente de un roșu asemănător cireșelor.

Apoi totul se transformă în haos.

Haosul îi convenea lui Cain. El exista în vârtejul haosului.

Telfer își ridică ochii șocat, dar și ușurat. Cei doi hispanici se răsuceau, amândoi încercând să-și scoată pistoalele, al doilea paznic deja țintindu-l pe Cain. Numai Carson avu destul bun-simț să se arunce la podea și să încerce să scape sub o masă apropiată.

Cain pufni și-l împușcă pe al doilea paznic. Îl nimeri în brațul drept și glonțul trecu prin el și se înfipse în carnea pieptului său gros. Bărbatul se prăbuși la pământ, dar Cain își dădu imediat seama că nu murise. Nu conta, își scăpase arma și văzu că Telfer avu prezența de spirit să o înșface imediat.

Cei doi hispanici urmară la rând. Cain îl împușcă pe cel cu urechea mutilată, nimerindu-l în coapsă când bărbatul sări să evite împușcătura. Glonțul îl făcu să se învârtă pe loc și individul se prăbuși la picioarele prietenului său. Al doilea his-

panic își ridica deja pistolul să tragă și Cain își dădu seama că era timpul să se miște. Dar, în loc să se ascundă, se repezi în cameră, strigând:

– Mișcă-ți fundul, Telfer!

Al doilea hispanic trase. Nu către el – cum sperase Cain –, ci către Telfer. Glonțul nimeri spătarul scaunului lui Telfer, exact unde-i fusese cu o clipă înainte capul. Telfer era deja aplecat peste masa de sticlă, întinzându-se după servietă. Al doilea latino încerca să mai tragă o dată în Telfer și Cain îl împușcă. De două ori, o dată în burtă, apoi mai sus, la nivelul fălcii. Bărbatul se prăbuși pe spate, lăsând o dâră lucioasă de sânge în lumina pâlpâitoare a candelabrului.

Cain se întoarse spre Telfer.

– Mișcă odată, ce naiba!

Telfer strânse servieta la piept și se ridică în cele din urmă în picioare. Cain se apropie de el, cu pistolul îndreptat asupra lui.

– Dă-mi pistolul!

Telfer scutură din cap. Își ridică propria armă și o îndreptă spre Cain.

– N-avem timp de asta acum, îl avertiză Cain.

– Nu, zise Telfer. N-avem.

Se uitară unul la celălalt peste țevile pistoalelor.

– Hai să ne cărăm naibii de-aici și vom vedea ce se va întâmpla mai târziu, sugeră Cain.

Înainte ca Telfer să poată accepta sau refuza invitația, o ușă se deschise cu brutalitate în partea din față a cabinei și un alt bărbat năvăli cu un pistol compact, semiautomat Uzi în mână. Studie rapid zona. Spre meritul lui, scena haotică nu păru să-l intimideze prea mult. Își ridică arma și trase o rafală de gloanțe alergând către Carson. În aceeași clipă, bărbatul hispanic rănit se rostogoli pe podea și-și luă pistolul pe care-l scăpase înainte. Două ținte, un glonț, mai mulți inamici care veneau; Cain se hotărî că cel mai bine ar fi să iasă de-acolo cât mai repede posibil.

În timp ce gloanțele ciuruiau decorul în spatele lui, se aruncă printr-un geam lateral, trecând prin sticlă și căzând pe punte. Din interiorul cabinei se auziră țipete și apoi Telfer aterizează pe punte lângă el scăpând servieta din mâini. Pe cămașa lui Telfer se vedea sânge și când se ridică în genunchi gemu. Cain îl apucă, verificându-i mâinile.

– Ce naiba faci? întrebă Telfer.

– Unde ți-e pistolul? se răsti Cain.

– L-am aruncat în maniacul cu Uzi-ul, zise Telfer.

– L-ai aruncat? se miră Cain fără să-i vină să creadă.

– N-am putut să-l împușc!

– Doamne Sfinte, zise Cain. Îl plesni pe Telfer pe umăr. Ia servieta. Plecăm de-aici.

Telfer se lăsă în patru labe și apucă servieta Samsonite. Se reîntoarse spre Cain, cu servieta lipită de piept.

– Ăia sper că sunt banii *adevărați,* zise Cain.

– Bineînțeles că sunt. Doar nu sunt cretin.

Cain dădu din cap și indică partea din față a navei.

– Pe-acolo. Acum!

Amândoi se ridicară rapid când al patrulea paznic apăru la geamul prin care tocmai trecuseră. Acesta strigă furios, răsucindu-se ca să poată trage. În acest timp, Cain se năpusti asupra lui. Cu mâna stângă îl lovi cu cuțitul Bowie. Înainte ca individul să apuce să apese pe trăgaci, cuțitul îi tăie degetul mare. Bărbatul țipă, arma alunecă într-o parte, gloanțele sfâșiind puntea de lemn lângă Telfer. Cain mai lovi o dată cu cuțitul, de data asta adânc în încheietura omului, și acesta își trase brațul grav rănit înapoi.

Telfer se ridicase în picioare și fugea. Cain aruncă o privire spre el, apoi jos la punte. Se opri din fugă ca să ia degetul tăiat, vârându-l în buzunar împreună cu celelalte trofee.

Paznicul era din nou la fereastră, dar numai pentru a urla îngrozit, încercând să-și susțină mâna rănită. Cain îi zâmbi și apoi o luă la goană după Telfer.

Îl ajunse din urmă la cârma iahtului. Telfer se uita cu ochii mari la abisul aparent fără fund de sub ei. Apa avea lucirea turcoaz specifică porturilor, de la stratul subțire de ulei de motor de la suprafață.

– Sari! îi zise Cain.

– Nu, zise Telfer, cu servieta încleștată la piept.

– Sari, Telfer!

– Nici vorbă. Nu știu să înot.

– Iisuse Hristoase, ce mama dracului! Nu știi să înoți?

Telfer scutură din nou din cap.

– Nu pot să cred, zise Cain. Îl prinse de braț și-l împinse spre balustradă. Sari naibii peste ea. Dacă tu crezi că m-am chinuit atâta cu tine, ca acum să te las să te înec...

Telfer rezistă, dar știa că era singura lui șansă de supraviețuire. În timp ce șovăia, auzea deja pași din interiorul cabinei.

– Unul din hispanici e încă viu, se răsti Cain. Tot așa doi paznici și Carson. În orice clipă pot apărea aici să ne omoare. Pricepi?

Telfer încuviință, dar tot nu sări.

– Oh, Doamne! zise Cain și-l apucă brutal, aruncându-l peste bord.

Telfer lovi apa ca o piatră și se scufundă imediat. Cain își ridică un picior pe balustradă, exact când paznicul pe care-l împușcase în braț ieși pe punte. Sângele îi pătase pieptul, dar era încă în joc. Își ținea pistolul automat în mâini și deja căuta o țintă.

Cain ridică pistolul și trase.

Nu în bărbat, ci în rezervoarele de oxigen pentru scuba-diving stivuite ordonat lângă peretele cabinei. Era o împușcătură disperată, una pe care nu avusese destul timp s-o calculeze, dar, în timp ce se scufunda cu capul înainte în apa mării, simți forța exploziei trimițând valuri de șoc prin apa din jurul lui. Cain înotă mai adânc, urechile îi țiuiau de la explozie, până

când găsi cu mâna încleștată ca o gheară cămașa lui Telfer. Acesta se răsucea și se zvârcolea, cuprins de panică.

Cain înjură și la suprafața apei apărură bule de aer. Nu putea să-l apuce pe Telfer din cauza mânerului de la cuțitul Bowie. După cât efort depusese să-și recapete cuțitul, acum asta? Lăsă cuțitul din mână și îl privi cum se scufundă cu o expresie melancolică, până se pierdu în adâncurile tulburi. Apoi îl înșfăcă furios pe Telfer de haine și lovi apa ca să urce la suprafață.

Ajunseră la suprafață, Cain în spatele lui Telfer cu un braț pe după gâtul lui. Telfer tuși, scuipă și trase aer adânc în piept, ținând în continuare servieta la sân ca pe un bebeluș. Cain ghici că felul disperat în care strângea servieta nu avea nimic de-a face cu conținutul ei, cât mai degrabă cu faptul că ținea loc de un colac de salvare.

La mică distanță de ei, iahtul era în flăcări. Când explodaseră rezervoarele de oxigen, îl spulberaseră nu numai pe paznic, ci și o mare parte din punte și cabină. Cain zări o siluetă îmbrăcată în bikini sărind de pe vas în apă. O altă siluetă coborî șchiopătând treptele până în port, cu un petic alb pe o parte a capului. Chiar și de la distanță, se vedea că era bărbatul latino care supraviețuise.

Celălalt paznic și Carson nu e vedeau nicăieri. Poate că hispanicul le venise de hac înainte să fugă? Nu, chiar în timp ce se întreba asta, Carson apăru împleticindu-se pe picioare la balustradă și trase cu un pistol către hispanicul care șchiopăta. Nu ținti bine deloc și bărbatul se ascunse după o barcă. Hispanicul se dovedi un țintaș mai bun, trăgând de trei ori rapid. Carson se îndoi de spate, se rostogoli peste balustradă și căzu cu fața în jos pe chei. Nu părea că se va mai ridica vreodată.

Cain nu le mai acordă nici o atenție. Înotă împingând cu forță din picioare, târându-l pe Telfer și încărcătura lui prețioasă după el. Tocmai ajungeau la scara ce ducea la al doilea iaht amarat în port când aerul se făcu fierbinte ca o forjă în

jurul lor. Cain îl ținu pe Telfer jos, lăsându-se și el sub apă, căci iahtul lui Carson explodă într-o minge de foc ce împrăștie bucăți fumegânde de metal și lemn prin port.

31

– Îți bați joc de mine, ce mama dracului?

Rink stătea cu încheieturile degetelor pe capota mașinii de poliție a lui Cheryl Barker. Capul lui plecat îi punea în evidență atât lățimea umerilor, cât și supărarea.

Nici eu nu mă simțeam mult mai bine. Mă gândeam la același lucru ca și el.

Amândoi văzuserăm știrile la televizor mai înainte.

Un bărbat cu o expresie amărâtă relata dezastrul care lovise un club exclusivist de yachting cu doar câteva minute mai devreme. Imaginea se mută din studio la un reporter la fața locului care stătea în mijlocul unei mulțimi de spectatori uluiți în timp ce un nor imens de fum negru se înălța la cer în spatele lor. M-am strâmbat spre ecran. Lumea era plină de nenoroc și nefericire. Chiar și un loc de joacă elitist pentru bogătași, cum era Marina Del Rey.

Nu mă interesa, așa că am schimbat canalul. Apoi venisem aici ca să ne întâlnim cu Cheryl Barker.

Opriserăm pe creasta unui deal de marnă, și la picioarele noastre se întindea o vale pe fundul căreia se zăreau acoperișuri de case răspândite prin verdeața luxuriantă. Domneau palmierii și copacii de piper. Păsări ciripeau și țipau, fluturând din aripi deasupra noastră.

Cheryl alesese acest loc pentru întâlnirea noastră, pur și simplu pentru că era la mijlocul distanței dintre noi. Auzeam frânturi de conversație și țipete de copii și am ghicit că era un

loc de joacă într-un parc ascuns pe undeva între copaci. Era un moment suprarealist, noi vorbeam de moarte și distrugere, în timp ce zeci de copii râdeau și țopăiau încântați imediat lângă noi.

Barker era o femeie cu pistrui, cu păr roșcat scurt și rebel. Scutură din cap.

– Nu eu îmi bat joc de tine, Jared. Tocmai am auzit la radio. Explozia de la Marina Del Rey e pusă pe seama amicului tău, John Telfer.

Rink îmi aruncă o privire, iar eu am ridicat din umeri fără să mă pronunț. De la tâmpeniile pe care le citisem pe calculatorul lui Harvey, ca să nu mai vorbim de știrile pe care le prinseserăm după aceea la televizor și la radioul mașinii noastre închiriate, nu mă mai surprindea faptul că și această nouă atrocitate era pusă pe seama lui John. Se părea că John îl înlocuise pe Osama bin Laden ca fiind cel mai notoriu nelegiuit din emisfera vestică.

Barker era aproape la fel de înaltă ca Rink, dar avea o fragilitate care o făcea să pară micuță pe lângă silueta masivă a prietenului meu. Stătea cu degetele mari vârâte la centură ca un pistolar din Vestul Sălbatic: Annie Oakley în persoană.

Rink se răsuci și nu se mai rezema de mașina cu însemnele poliției din Los Angeles. O privi pe Barker de sus până jos. Studie uniforma imaculată a polițistei.

– Încă nu te-au făcut detectivă?

– Nu.

– O să-i vină cuiva mintea la cap, zise Rink.

– Să-ți spun adevărul, nu mă grăbesc chiar așa de tare. Sunt tot atât de bucuroasă să mă plimb prin oraș în mașina poliției cât să stau la un birou în secție. Dacă sunt promovată, foarte bine. Dacă nu, mă simt bine amenințându-i pe huligani și scriind rapoarte despre cucoane care conduc pe autostradă pe contrasens. Barker aruncă o privire în jos și scutură puțin praf imaginar de pe cămașa neagră. Oricum, îmi place

uniforma asta. Nu văd de ce se face așa mare tevatură cu reintroducerea hainelor civile.

Rink îi zâmbi cu buzele strânse.

– Și-n plus poți să conduci o mașină ca lumea, nu-i așa?

– Da, e de o mie de ori mai ca lumea decât rablele în care trebuie să se târască detectivii. Și are și un motor mult mai puternic.

– O să ai nevoie de el când o să le urmărești pe nelegiuitele alea de bunicuțe în mașinuțe de golf. Terminând astfel amabilitățile, Rink întrebă: Ție ți se pare credibil?

– Ce? Focul? Fără nici o îndoială, Jared. Martori oculari l-au văzut pe băiatul vostru la locul faptei.

– Sunt siguri c-a fost John Telfer? am întrebat eu, intervenind în discuția lor.

Barker se întoarse spre mine și mă privi cu ochii îngustați.

– Joe Hunter, m-am prezentat eu. I-am întins mâna și Barker o acceptă, strângând-o cu moleșeală. John e fratele meu.

Barker se strâmbă. Se uită la Rink, care spuse:

– Totul e în regulă, Cheryl.

Cuvântul lui Rink era de-ajuns pentru Barker.

– Băiatul ăsta a apărut la fiecare canal de televiziune și în fiecare ziar din țară. Martorii se jură că Telfer a fost cel care a pornit iadul ăla pe iaht.

Tot nu eram convins. Evident că mi se citea asta pe față.

– Înainte ca iahtul acela să se facă supernova, o martoră a reușit să coboare nevătămată. A spus că John Telfer a adus cu siguranță bomba la bord. Avea la el un rucsac când a sosit. Barker trae aer printre dinți. Oricum, nu dăm prea mare crezare chestiei cu bomba. Mult mai probabil a explodat ceva de pe iaht. Se pare că au fost multe focuri de armă înainte de explozie.

– Asta nu prea sună a John, am zis eu, gândind cu voce tare.

Barker ridică din nou din umerii ei osoși.

– Eu nu spun decât ce se zice.

– S-a menționat cumva de ce a fost John pe iaht?

– Martora nu vrea să recunoască nimic.

– Cine e martora?

– O frumușică pe care a cules-o Rhet Carson de undeva de pe Insula Catalina. Știi cum sunt bătrânii ăștia bogați. Le place să aibă un ornament frumos rezemat de balustrada iahtului când trag în port. Le dă, cum se spune? Respect?

– Vrei să spui că martora ta e o târfă?

– Târfele au și ele ochi ca toată lumea, răspunse Barker. A spus că Telfer n-a fost singurul care a venit la bord. Au mai fost și doi tipi în costume scumpe. Apoi încă un tip. Pare să creadă că ultimul tip era cu Telfer. Imediat după ce a sosit el, au început împușcăturile.

Eu și Rink ne-am uitat unul la celălalt.

– A dat o descriere a celor trei care au apărut după John? Cei doi tipi în costume, de exemplu?

– Stai să văd. Barker își scoase un carnet din buzunarul cămășii și răsfoi în el până la o pagină marcată cu o bandă elastică. Mă îndoiam că avea nevoie de ea. Da, aici. S-a emis un ordin de punere sub urmărire pentru ei. Amândoi aveau treizeci și ceva de ani, constituție medie, părul negru. Destul de negricioși la față. Îmbrăcați în costume de firmă, după cât se pare.

– Mambo Kings, am zis către Rink.

Barker își ridică un colț al gurii auzindu-mă.

– Îi știți pe ăștia doi?

– Nu personal, am zis. Dar intenționez.

Barker se uită în zare.

– Orice intenții ai avea, poți să-l ștergi pe unul dintre ei de pe listă. Am fost anunțată acum nici zece minute că unul din ei a fost găsit mort între rămășițele arse. Pesemne celălalt e pe fundul apei, din câte știm noi. Chiar acum au trimis scufundători să-l caute.

– Dar al treilea om? Cel despre care a crezut ea că era cu John?

Barker își verifică din nou carnetul. Scoase un sunet exasperat.

– Bărbat alb. Între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. Ochi reci. Asta-i tot.

– Nimic despre hainele lui? Despre culoarea părului?

– Nu. Martora a spus că n-a apucat să se uite decât o clipă la el. Ceva la felul cum arăta a făcut-o să fugă să se ascundă. Era evident că lui Barker nu-i plăcea ceea ce citea. Ca să nu mai vorbim de faptul că individul tocmai îl înjunghiase pe unul dintre oamenii lui Carson cu un cuțit.

Fu rândul meu să mă strâmb. M-am uitat la Rink și l-am văzut că-mi întoarce privirea. M-am întors iar spre Barker.

– A mai zis martora ceva despre el sau John? Au reușit să scape de pe navă înainte să explodeze?

– A zis că au sărit în apă chiar înainte să explodeze iahtul. Nu i-a mai văzut după aceea. Șansele să fi supraviețuit unei asemenea explozii nu sunt prea grozave.

– John nu știe să înoate, am spus.

O senzație de groază mă pătrunse până la oase. Ars sau înecat, nici una din variante nu era plăcută. Pentru o clipă, mi-am imaginat fața umflată de apă a lui John privindu-mă dintr-un abis infinit de adânc. Nu fu ușor să mă descotorosesc de viziunea aceasta tulburătoare, dar trebuia să rămân optimist. Nu eram gata să mă declar înfrânt încă. Nici nu aveam de gând să mă dau bătut până când poliția nu avea să-i găsească trupul neînsuflețit.

– Ar fi putut scăpa, zise Rink. Iahturile sunt de obicei amarate în apropiere unele de altele. E foarte probabil să fi ajuns pe altă barcă.

– Sper, am zis.

– Chestia ciudată, zise Barker. Celălalt tip, cel care a venit cu Telfer. Se pare că a făcut ceva extrem de bizar când era pe iaht.

– În afară de faptul că a înjunghiat un om cu cuțitul? am întrebat.

– Da. Unul dintre oamenii lui Carson a supraviețuit exploziei. Era într-o stare foarte proastă și nu prea vorbea logic.

Aproape își pierduse mințile de durere și sângerare, dar îi tot dădea mereu cu „Mi-a furat degetul".

M-am uitat brusc la Barker, care-mi răspunse cu un zâmbet strâmb.

– În afară de arsurile de pe aproape tot corpul, avea o tăietură mare la încheietura mâinii și-i lipsea degetul mare. Bineînțeles, putea să-și fi căpătat rănile de la șrapnelul din explozie. Însă insista mereu că omul ăsta misterios i-a cules degetul de pe punte.

– Sfântă Fecioară! zise Rink și nu puteam decât să fiu de acord cu el.

Teoria mea că drumurile lui John se încrucișaseră cu cele ale acestui Secerător începea să fie tot mai adevărată. Singurul lucru pe care nu-l puteam pricepe era ce însemna întâlnirea asta pentru ei? Ce făcea John în compania unui ucigaș? Acționau ca aliați, într-un măcel nebunesc prin țară în care lucrau împreună? Sau era John obligat să lucreze cu bestia asta? Nu puteam decât spera că era a doua variantă. Pentru binele tuturor.

Nu-mi dădusem seama că rămăsesem tăcut de-o bună bucată de vreme, cufundat în gândurile mele, până când Rink mă înghionti ușor.

– Ai auzit, Hunter?

– Ăă? Ce să aud?

– Rhet Carson? Proprietarul iahtului?

M-am uitat întrebător la Rink.

– Am știut eu că te-am pierdut pentru o clipă, zise Rink.

– Scuze, i-am răspuns. Mă gândeam.

– Da, zise Rink. Am auzit rotițele învârtindu-se de la distanță.

Mi-am scuturat capul și am revenit în prezent.

– Deci, ce-am pierdut?

– Rhet Carson e un jucător major. Șeful uneia dintre organizațiile de aici.

– Ce? Mafia?

Barker scoase un mic chicotit.

– Mafia nu mai face mare brânză în zilele astea. Nu dacă te gândești la un tip de modă veche, gen Nașul. Dar poți spune că era un personaj-cheie în lumea interlopă locală. În zilele astea, infractorii cu cel mai mare succes nu mai aplică metodele vechi ale Cosa Nostra. Carson e un director executiv de succes. Își conduce afacerile dintr-un centru comercial din buricul târgului, își face reclamă chiar și la televiziunile locale.

– Și ce afaceri are? am întrebat.

– Bănci, zise Barker. Dar mai ales împrumuturi de bani.

– Vrei să spui că spăla bani, am zis eu. Ce-ar fi mai bine decât să-și folosească propria bancă?

Barker pocni din degete.

– Ai ghicit-o din prima, amice. Au avut loc mai multe investigații aprofundate ale afacerilor lui, multe supoziții, dar nimic nu s-a putut dovedi. A existat și un zvon că spăla bani falși de la nu știu ce organizație de undeva de pe Coasta de Est, dar cercetările nu au început de fapt niciodată. A stat cuminte în ultimii ani, curat, și-a petrecut aproape tot timpul pe iahtul lui. Mă gândesc că poate Carson era gata să intre iar în afaceri.

Avusesem mai multe bănuieli de la ultima noastră discuție cu Louise Blake. Ce anume ar putea fi acel *ceva mare* la care se referise ea.

Banii falși nu fuseseră niciodată o problemă prea mare în Statele Unite, deoarece obținerea de hârtie potrivită era aproape imposibilă. Dar știam și că unele grupuri teroriste încercau să inunde țara cu bani falși, cu scopul de a destabiliza valoarea dolarului, năruind astfel mărețul Vis American. Ceea ce nu puteau realiza cu bombe compensau în bani Mickey Mouse. Petoskey și Hendrickson făceau probabil niște bani grozavi vânzând bancnote false dușmanilor SUA.

Rhet Carson voise să-și bage și el nasul în afacere.

Am întrebat-o pe Cheryl Barker:

– Dar fără dezavantajul de a fi intermediarul de data asta?

– E o presupunere logică, zise Barker.

– Organizația asta cu care lucra, știi cumva cine o conduce?

– Nu personal, zise Barker. Presupun că pot afla.

– Aș putea să-ți dau eu câteva nume.

– Aveți deja bănuieli?

– Da. Câteva. S-ar putea să fie un tip pe nume Sigmund Petoskey. Își are baza în Little Rock, Arkansas.

Barker clătină din cap auzind asta.

– Nu. Organizația la care mă refer eu se vorbește că e undeva în Virginia, poate Georgia, nu-mi aduc aminte precis.

– Dar Hendrickson? am întrebat.

– Cum am spus, nu știu numele personal. Hendrickson? Mi se pare familiar. O să aflu.

Rink îi dădu lui Barker numărul telefonului lui mobil.

Barker își atinse borul unei pălării de cowboy imaginare în semn de salut.

– Ar trebui să plec, acum. Am zăbovit prea mult. Colegii mei se întreabă deja probabil dacă nu cumva am fost împușcată și trebuie să trimită pe cineva să mă caute.

Am dat mâna cu Barker, întrebându-mă dacă ne vom mai întâlni vreodată. Probabil că nu. Apoi Barker și Rink se îmbrățișară de parcă ar fi fost cândva intimi. Barker se întoarse la mașina ei și se așeză la volan, făcându-ne șmecherește cu ochiul.

– O să ținem legătura.

Am privit-o îndepărtându-se, vehiculul aproape ascuns de norul de praf de pe drum ridicat de roți. După ce a dispărut, ne-am pregătit și noi de plecare.

– Deci, care e planul de acțiune? mă întrebă în cele din urmă Rink.

– Marina Del Rey e un loc la fel de bun ca oricare altul pentru început, am sugerat.

32

John Telfer sângera. În mod obișnuit asta ar fi fost bine. Dar nu și în această situație. Nu când sângeratul nu avea nici o legătură cu planurile lui Cain. Nu când putea alerta un observator băgăcios și atent la problemele lui Telfer. Oricine cu o fărâmă de minte ar face imediat legătura între un om care sângera și evenimentele recente petrecute în portul cel mai apropiat.

– Trebuie să facem ceva cu rana ta, zise Cain.

Culcat pe fundul șalupei, Telfer făcu o grimasă. Cain stătea în partea din spate, ghidând motorul cu o mână. Cu cealaltă, ținea pistolul acum gol în direcția lui Telfer. Marea era vălurită, determinând mica barcă gonflabilă să se zdruncine în față, săltând peste fiecare val.

– Îți vine să vomiți? întrebă Cain.

– Ce-ți pasă? bombăni Telfer.

– Îmi pasă. Nu e de-ajuns?

Telfer se strâmbă.

– Singurul lucru de care-ți pasă e să pui mâna pe bani.

– Nu-i adevărat. Îmi pasă și de starea ta.

– Da, sigur că da.

Cain ridică din umeri.

– N-ai decât să crezi ce vrei, zise el.

Studie din nou orizontul. Peste umărul lui drept zări în depărtare Insula Catalina, învăluită în ceața oceanului. Vedea feribotul ce se deplasa spre țărm și alte nave: câteva iahturi, o

barcă cu motor și vreo șase vaporașe închiriate încărcate cu oameni care mergeau la locurile favorite de pescuit. Din fericire, nici una dintre aceste ambarcațiuni nu părea să aparțină Gărzii de Coastă sau Poliției Los Angeles. La fel de bine era că nici una nu era destul de aproape astfel încât cineva să-l vadă pe Telfer culcat pe fundul bărcii.

– Ai fost împușcat? întrebă Cain.

Telfer își trecu o mână peste piept. Era nesigur, așteptându-se la ce e mai rău. În cele din urmă, clătină din cap că nu.

– Cred c-a fost mai degrabă un ricoșeu. Din fericire, orice m-a nimerit n-a intrat cu totul în carne, m-a zgâriat numai la suprafață. Dar mă doare ca naiba.

Cain încuviință solemn. În sinea lui era ușurat. Nu voia ca Telfer să moară înainte să fie gata. Totuși, nu voia nici ca acesta să știe asta. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca hoțul să înceapă să facă scandal acolo, pe apă. Dacă trebuia să-l omoare, ar atrage prea multă atenție. Și nu avea chef să încerce să fugă de Garda de Coastă într-o barcă amărâtă.

– De îndată ce ajungem pe uscat, o să mă uit să văd cât de grav ești de rănit, se oferi Cain. Știu că n-au trecut decât vreo două ore, dar n-ar trebui să mai sângereze.

Telfer își roti umerii.

– O să fie bine. Cred că mi-am deschis din nou rana când m-am târât aici.

– Poate, dar n-are ce rău să-i facă dacă mă uit și eu.

Telfer oftă.

– De ce te obosești?

– De ce mă obosesc? Pentru că e important pentru mine.

Telfer clătină din cap.

– Nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de mine. Știu că n-ai de gând să te ții de cuvânt.

– Poți să crezi orice vrei. Întreabă-te un singur lucru. Dacă aveam intenția să te omor, de ce m-aș obosi să te salvez când aș fi putut foarte bine să te las pe iahtul ăla?

– Simplu. Ai avut nevoie de mine să car banii.

– Dar după ce ai ajuns în apă? Aș fi putut să te las să te înec. Mi-ar fi fost mai ușor să iau servieta decât să-ți scot fundul din apă.

Telfer se gândi la asta. În cele din urmă, nu avu nici un răspuns. Întrebă în schimb:

– Deci ce anume ai de gând să faci cu mine?

– Să începem cu începutul, bine? Prima dată, trebuie să ajungem pe uscat. Te curățăm. Apoi hotărâm ce se întâmplă de-atunci încolo.

– Dar asta?

Telfer își duse mâna în spatele lui și atinse servieta pe care o folosea pe post de pernă destul de inconfortabilă.

Cain îi zâmbi.

– O să te despovărez de ea. Ești rănit. N-ar fi cinstit din partea mea să mă aștept să o cari după tine.

– Mai am un braț bun. N-o să fie nici o problemă, serios.

Cain râse.

– Îmi place că ai simțul umorului, John.

– Nu glumesc.

– Nu contează. Tot ești un om amuzant.

La colțurile gurii lui Telfer apăru un zâmbet. Chiar și în această situație, se simțea ciudat de mulțumit de sine.

– Ar trebui să mă vezi când sunt fericit; sunt sufletul oricărei petreceri.

Cain clătină din cap, ca la bufoneriile amuzante ale unui copilaș. Ajustă cârma, ca să se îndrepte spre țărm. Aici era o întindere de țărm auriu, cu case de plajă profilându-se pe linia orizontului. Dincolo de ele se întrezăreau blocuri înalte învăluite în ceață, unde întinderea urbană a părții de sud a orașului Los Angeles se furișa pe lângă Redondo Beach către Long Beach. Alese la întâmplare una dintre casele de pe plajă și se îndreptă către un debarcader de lemn ce se ițea dintre valuri.

Dincolo de debarcader era o casă de vară; un loc de joacă pentru oameni nu foarte bogați, având în vedere vopseaua care se scorojea pe ramele ferestrelor. Nu era decât o singură

mașină, un Dodge amărât lângă veranda de pe partea sudică a casei și nici o ambarcațiune motorizată la dana de acostare. Casa avea un aer pe jumătate părăginit, de parcă era folosită rar și întreținută chiar și mai puțin. Nu erau leagăne pentru copii sau jucării aruncate de-a lungul plajei, nici un semn de folosire recentă a grătarului cu suport de piatră ce nu avea decât cenușă și un miros vag de burgeri vechi. Dacă era cineva acasă, nu putea fi decât o persoană, maximum două.

Manevră cu abilitate barca până la piloni și cu o mișcare de lasou prinse un laț de un stâlp de susținere. Folosi amenințarea armei ca să-l motiveze pe Telfer.

– Ia servieta! porunci el. O s-o iau de la tine când ajungem înăuntru.

– Dar dacă sunt oameni în casă? întrebă Telfer.

– Atunci ne bazăm pe generozitatea lor ca să-ți tratăm rana.

– Asta-i tot?

– Ce altceva?

Chinuindu-se să stea pe vine, Telfer studie geamurile goale.

– N-o să le faci rău?

Cain păru îndurerat.

– Am crezut că începi să mă înțelegi deja.

– Da, zise Telfer. Și apoi încet: Tocmai asta-i problema.

– Te-am auzit, zise Cain cu voce cântată.

– Asta am și vrut.

Într-o clipită expresia lui Cain deveni din sumbră senină.

– Presupun că până la urmă totul depinde de cât de săritori vor fi. Nu-mi plac deloc oamenii egoiști. Dar ție, John?

– Presupun că n-au prea mult de ales când le pui un pistol sub nas.

Cain ridică din umeri.

– Dar dacă sunt copii? imploră Telfer.

– N-am omorât nici un copil în ultima vreme, zise Cain.

Telfer nu răspunse, concentrându-se să treacă pe lângă Cain cu pași târșâiți, ca să-și ascundă dezgustul. Cain îl lăsă în față. Aruncă o privire la pistolul gol, se gândi cât de util era ca

unealtă și hotărî că atât timp cât nimeni nu bănuia că nu era încărcat, merita efortul să-l ia cu el.

Telfer merse cu pași târșâiți de-a lungul debarcaderului, cu servieta la subsuoară. În spatele lui, Cain zâmbi în sinea lui; Telfer îi reamintea de mersul târșâit al unei mumii din filmele vechi de groază în timp ce urca scările către curtea casei. Casa de vară semăna cu un craniu descărnat, având orbitele goale și întunecate ca ferestre și o falcă rânjitoare cu gardul pe post de dinți. Era o imagine care-i plăcea lui Cain, dar care aparent nu făcea decât să amplifice anxietatea lui Telfer. Acesta se întoarse și-i aruncă lui Cain o privire imploratoare.

– Tot înainte, John. N-ai nici un motiv să te îngrijorezi.

Telfer clătină din cap. Își îndreptă umerii, fără să se resemneze la gândul unor noi violențe. Cain îl îmbrânci ușor din spate, dar Telfer nu se urni.

– Nu trebuie să omori pe nimeni, se milogi el.

– Nu, încuviință Cain. Nu trebuie.

Telfer tot refuza să o ia din loc.

Cain tuși.

– Aș putea pur și simplu să încep aici și acum dacă nu-ți miști fundul.

Fața lui Telfer se îmbujoră de furie. Se răsuci încet și se uită la Cain. Acesta se încruntă. Timpul rămase suspendat așa preț de câteva bătăi de inimă. În cele din urmă, Telfer vorbi:

– Știi, cu cât amenințăi mai mult pe cineva, cu atât mai puțin înseamnă amenințările alea.

Cain pufni, dar de data asta amuzat.

– Ar trebui să știi deja că nu fac amenințări în zadar, John.

– Sunt perfect conștient de asta. Tot ce spun e că poate ar trebui să ai grijă pe cine amenințăi. Mai devreme sau mai târziu, o să trebuiască să faci ceva în privința asta.

– Acum cine face amenințări?

– Nu. Nu e o amenințare. Poți să-i spui un sfat prietenesc.

Cain îi făcu cu ochiul.

– OK, John, te înțeleg. Acum fă-mi onoarea și ridică-te în picioare înainte să trebuiască să te găuresc și să te trag de urechi.

– O altă amenințare.

Cain ridică din umeri.

– Poți să-mi spui domnul Previzibil.

Telfer se urni din loc, iar Cain aruncă o privire în jos și văzu urme întunecate pe scândurile de lemn. Telfer sângera mai rău decât crezuse el la început. Probabil acesta era motivul bravadei: o încercare de ultim moment de a demonstra că avea totuși coloană vertebrală. Urmărind dâra de sânge, se uită încă o dată la silueta lui Telfer. Poate că încercarea de a-i acorda ajutor era un efort inutil; poate ar trebui pur și simplu să termine totul acum. Mort, n-ar mai fi un impediment. Și ar fi mai ușor de vârât în portbagajul mașinii Dodge decât în față, pe scaunul pasagerului. Dar asta ar însemna să schimbe planurile pe care și le făcuse de ceva vreme. Să-l omoare acum, aici, fără fițe, sau mai târziu, la locul pregătit, cu toată pompa și ceremonia pretinse de ocazie? Nu era o alegere prea dificilă. Îl urmă, cu hotărârea luată.

Deși casa părea neîngrijită, mica grădină era cu totul altă poveste. Bougainvillea în ghivece mari de teracotă ofereau o imagine plăcută chiar în fața ușii de la intrare. Strâmbă din buze. Florile stricau ambianța generală. Tot așa și sunetul cristalin de muzică de pian ce se auzea de dincolo de ușă.

Cain pufni la gândul ambientului domestic și se grăbi să ajungă la intrare exact când Telfer ridică o mână să bată în ușă. Era pe punctul de a-l opri pe Telfer, dar sunetul unor pași pe pietriș i-o luă înainte. Se întoarseră ca sincronizați ca să-l întâmpine pe bărbatul care venea de partea cealaltă a casei. Apoi aruncară amândoi o privire la câinele Rottweiler ce încorda lesa pe care bărbatul o ținea în mână. Telfer se uită la Cain cu o umbră de zâmbet ironic.

– Vă pot ajuta, domnilor? întrebă bărbatul.

Părea să aibă în jur de șaizeci de ani, era ars de soare și burtos. Un pensionar într-o scurtă vacanță. Cain ar fi putut să

parieze pe testiculul său drept că bărbatul acesta ar fi preferat să meargă în vacanță într-o rulotă. Câinele masiv continua să tragă de lesă, cu limba atârnându-i.

Printr-o mișcare de prestidigitație, Cain își vârî pistolul la brâu și-și puse mâna strâns pe umărul lui Telfer ca să oprească orice mișcare greșită.

– Sper să poți, frate, zise Cain, trecând în fața lui Telfer. Prietenul meu e rănit. Ți-aș fi recunoscător dacă ai suna la 911 pentru noi.

– Aveți nevoie de o ambulanță? întrebă bărbatul, încercând să vadă pe după Cain, ca să-și dea seama de gravitatea rănilor lui Telfer.

Cain se mută încet pe celălalt picior. Sângele de pe cămașa lui Telfer era ca o reclamă luminoasă pentru bărbat. Cu ochii mari, se repezi înainte, ajutat de smuceala câinelui greu.

– Dumnezeule, bolborosi el. Sângerezi!

Cain își ridică o mână.

– Nu te îngrijora, frate. Pare mai rău decât este. Dar ți-am fi recunoscători pentru ajutor, totuși.

– Da, da, zise bărbatul, venind către ei în fugă.

Câinele alergă și el către ei, fără să mai tragă de lesă. Cain studie câinele pentru o nanosecundă, apoi se prefăcu alarmat și se trase înapoi. Bărbatul văzu mișcarea și scutură din cap.

– Oh, nu vă temeți de Popeye. Arată el fioros, dar de fapt e un drăgălaș. Mai degrabă o să te lingă decât să te muște.

– Oh. Ce ușurare, zise Cain.

Uitându-se la Telfer, ridică o sprânceană și zâmbi strâmb. Telfer tuși scurt, dar Cain se lăsa deja într-un genunchi de parcă voia să salute câinele.

Când câinele trecu pe lângă el, Cain strecură mâna pe sub botul lui. O mângâiere aparent inocentă pe pieptul lat al câinelui. Abia doi pași mai încolo, câinele se prăbuși la pământ, fără măcar să apuce să scheaune o clipă înainte să moară. Uluit, bărbatul se holbă la câine. Cu ochii mari, buimăciți, se întoarse iar către Cain care se ridica în picioare.

– Nu-mi plac câinii, zise Cain.

Privirea bărbatului traversă lungimea brațului lui Cain și se opri fix asupra capătului. Cuțitul pescăresc era aproape fără sânge, atât de repede și de ușor trecuse prin carnea câinelui.

– Sunt rivali, zise Cain. Pentru oasele tale.

– Oh, zise bărbatul, și genunchii îi cedară în aceeași clipă.

33

Ultima dată când am fost pe o barcă cu motor era noapte și mă aflam pe o plajă pustie în Oceanul Indian. Am făcut parte dintr-o echipă de opt oameni trimisă să extrădeze suspecți de terorism care se ascundeau acolo după ce atacaseră într-o noapte un sat plin de femei și copii.

Cu acea ocazie, nu dădusem mare importanță la ceea ce se afla în jurul meu. Era o misiune de intrare și ieșire rapidă, spargi și înșfaci, și nu mai ai timp să stai să admiri peisajul.

Acum, de la prora ambarcațiunii, m-am delectat pe îndelete savurând stropii oceanului pe față, mirosul mării în nări și senzația brizei în păr. Barca cu motor Bailey plutea pe ocean, înălțându-se maiestuos cu fiecare val, coborând apoi lin. Stăteam cu picioarele depărtate ca să-mi păstrez echilibrul, dar nu mă țineam de balustradă.

– Dacă-ți închizi ochii și-ți ții mâinile întinse, ți se pare că zbori, îmi zise Rink.

Am pufnit în râs, imaginându-mi scena.

– Dacă începi să cânți ca Céline Dion, te arunc peste bord, i-am promis.

Rink scoase un sunet amuzat și veni lângă mine. Își rezemă brațele groase de balustradă.

– Ce te face să crezi că s-au îndreptat spre sud?

– O intuiție, i-am răspuns.

– O intuiție? Ce? Ca un al șaselea simț?

Rink nu glumea. Ca majoritatea soldaților știe că există o forță imposibil de descris. Viețile multor soldați au fost salvate de ceva care se apropie de supranatural. Ceva care-l avertizează de existența minei ascunse sau a lunetistului care așteaptă într-o ambuscadă. Unii sunt de părere că nu e decât o supraabundență de adrenalină și ochiul bine antrenat, dar eu cred că e mai mult decât atât. E mai mult decât o senzație sinistră că ești privit de ochi nevăzuți. Dar intuiția la care mă refeream nu avea nimic de-a face cu asta sau cu orice altă putere. Pur și simplu era rezultatul unei deducții.

– Nu, mă gândesc doar că dac-aș fi în locul lor și eu m-aș îndrepta spre sud.

– Dac-au supraviețuit.

– Nu mă îndoiesc de asta deloc, Rink. Oricine o fi individul ăsta cu care e John se pricepe. Numai un om antrenat se duce pe un iaht plin de oameni înarmați și ajunge să-l arunce în aer cu toți cei de la bord.

– În afară de cazul în care are alte ingrediente importante: e mai nebun decât un sac cu nevăstuici, are mai multe boașe decât creier și e cel mai norocos dobitoc de pe fața pământului.

Rink își ridică sprâncenele stufoase, provocându-mă să-l contrazic.

Am ridicat din umeri, apropiindu-mă și eu de balustradă, unde era el. Prova strălucea fosforescent pe fundalul bleumarin-închis al oceanului.

– Poate le are pe amândouă, i-am zis. Antrenament și celelalte ingrediente. A avut un plan de ieșire. Poți pune pariu pe orice.

– Deci, e logic să iasă pe mare ca să evite cordonul de mașini albastre de poliție care înconjoară portul, încuviință Rink.

– Garda de Coastă își are baza la nord. Eu asta aș fi făcut, i-am spus, și Rink încuviință din nou.

– Deci, cine e tipul ăsta? Chiar crezi că e Secerătorul ăsta de care tot vorbește presa?

– Trebuie să fie, i-am spus. Asta ar explica de ce amprentele lui John au apărut în cazul cuplului ucis la motel. Cumva, John a intrat într-o belea din care n-a mai fost în stare să iasă. Singurul lucru pe care nu-l pricep încă e ce rol joacă el în toate astea. Nu pot să cred că a participat de bunăvoie la crimă.

Rink trase aer printre dinți.

– Poate că nu-l cunoști pe John pe cât de bine crezi.

– Tot repeți chestia asta. Poate ai dreptate, Rink, dar, până nu se dovedește că mă înșel, prefer să-i acord prezumția de nevinovăție.

– Corect, zise Rink. Dar dacă s-a schimbat, Hunter? Dar dacă fratele tău a prins gust pentru sânge? Dar dacă participă de bunăvoie la nenorocirea asta?

Câteva momente am rămas tăcut, fixând cu privirea linia orizontului. Ca și punctul unde cerul și oceanul se întâlneau, întreaga mea motivație se amesteca într-o ceață nimicitoare. În cele din urmă, m-am întors către Rink și am văzut că mă studia cu luare-aminte. Am clipit încet, spulberând momentul.

– Dacă așa s-a întâmplat, atunci se schimbă cu totul scopul pentru care-l caut.

Rink dădu încet din cap, își ridică o mână și mi-o puse pe umăr.

– Să sperăm că nu se ajunge la asta, nu-i așa?

Un strigăt din spatele nostru îmi întrerupse momentul de reflecție și m-am întors ca să mă uit la căpitanul aflat la cârma bărcii.

Acesta arăta cu entuziasm către țărm. La mai puțin de cinci sute de metri distanță, am văzut ce anume îi atrăsese atenția. Mie nu mi se părea nimic altceva decât o barcă obișnuită legată la un debarcader de scânduri.

Împreună cu Rink m-am dus la cabina căpitanului. Acesta zâmbea.

– Barca de-acolo, zise el cu un gest exagerat din cap. E de la *Morning Star.*

– *Morning Star* e unul dintre iahturile amarate în port? am întrebat.

Căpitanul pocni din degete și apoi întinse un arătător noduros către mine.

– Te-ai prins din prima.

– Cum poți să fii sigur? întrebă Rink.

Sprâncenele căpitanului făcură un mic dans.

– Am trăit printre bărci toată viața. Știu de unde provin bărcile de salvare și ale cui sunt. Nu numai asta, dar, dacă te uiți la vopseaua de pe ea, poți vedea că e o stea cu cinci colțuri ridicându-se deasupra mării, nu soarele, cum te-ai aștepta.

M-am uitat cu ochii mijiți peste valuri. Abia vedeam motorul șalupei, darmite ce desen era pe ea. M-am uitat înapoi la căpitan, și acesta zâmbi din nou.

– Am încredere în vederea dumitale mai bună, i-am spus. Dar n-ar putea exista un motiv obișnuit pentru ca o barcă de pe *Morning Star* să ajungă acolo?

– Nici unul pe care să mi-l pot imagina, răspunse căpitanul.

– Ah, presupun că nu. M-am uitat iar la barcă. Ne poți duce mai aproape de dană?

– Mareea e cam mică pentru barca mea. O să mă apropii cât pot, dar va trebui să înotați până la țărm.

– OK. M-am întors spre Rink. Ești pregătit pentru asta?

Rink își atinse arma ce-i umfla haina la subsuoară.

– Pregătit, dornic și capabil.

Îndreptându-mi iar atenția asupra căpitanului, am indicat casa de vacanță aflată la mică distanță de debarcaderul de lemn.

– Știi a cui e casa aceea?

Clătină din cap că nu.

– Eu mă pricep la bărci, n-am idee de case.

Am ridicat din umeri.

– OK. Poți contacta serviciile de urgență prin radio?

– Da. Bineînțeles.

– Bine, am încuviințat. De îndată ce ne lași la țărm, cheamă ajutor, spune-le polițiștilor să ajungă aici cât de repede pot.

Căpitanul nu era un bătrân naiv și prostănac; știa că închiriasem barca lui pentru a urmări pe cineva care fugise de la locul exploziei de la Marina Del Rey. Ceea ce nu știa era pe cine anume urmăream. Și de ce.

– Te aștepți să aveți probleme, fiule? mă întrebă.

– Poate cele mai rele probleme, i-am răspuns.

– Atunci de ce nu aștepți să ajungă poliția aici înainte să te duci la țărm? mă întrebă.

Pentru prima dată am văzut o nuanță diferită în exuberanța lui obișnuită.

– Ar putea fi un caz de luare de ostatici. Nu pot aștepta până vine poliția și în acest timp să fie răniți oameni nevinovați. Prima dată m-am adresat bătrânului; apoi m-am întors spre Rink. Dacă oamenii pe care-i urmărim au fost deja aici și au plecat, presimt că o să fie ceva curățenie de făcut. E mai bine să lăsăm asta pe seama autorităților de data asta.

Rink încuviință, iar căpitanul se uită la țărm cu ochii mijiți. Nu ceru nici o altă explicație și nu i-am oferit nici una. Căpitanul cârmi către debarcader și, după cum prezisese, eram la mai mult de cinci metri de scândurile de lemn când am simțit atingerea nisipului sub noi. Căpitanul întoarse barca, până am ajuns în apa destul de adâncă. De la proră, i-am făcut semn cu mâna și el mi-a răspuns cu un gest din cap.

– Vreți să vă aștept? ne întrebă el din cabină.

Am scuturat din cap în huruitul motorului. Oricare va fi rezultatul, nu credeam că mă voi mai urca prea curând la bordul unei ambarcațiuni.

– Poate că cel mai bine ar fi să te îndepărtezi de linia țărmului. S-ar putea să zboare gloanțe pe-aici în curând.

– Îți mulțumesc de avertizare, fiule, dar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Am luptat în două rânduri în Vietnam, așa că niște gloanțe nu înseamnă mare lucru pentru mine.

– Foarte bine, dar tot nu vreau să te am pe conștiință.

Căpitanul îmi făcu cu ochiul, trăgându-și chipiul mai pe frunte.

– E misiunea ta, băiete. Ai grijă. Și spune-i și amicului tău voinic să aibă grijă.

– Așa o să fac, i-am răspuns, aruncând o privire spre Rink.

Rink stătea la proră, studiind plaja, căutând orice mișcare. Umerii îi zvâcneau, adrenalina căutând o scăpare. Îndreptându-mă către el, mi-am pus mâna la subsuoară și am simțit umflătura consolatoare a ultimului SIG Sauer furnizat cu doar o oră mai devreme de către Cheryl Barker. Era un model mai vechi, Swiss P230, fără piedică manuală de siguranță, așa că putea fi acționat extrem de rapid. Acest detaliu mă făcu să-mi amintesc zilele când trăgeam regulat la țintă.

Am trecut peste bord împreună, înotând în spumă până la brâu. Nisipul îmi umplu imediat pantofii și pantalonii mi se lipiră de piele. Îndreptându-mă însă spre barcă, am uitat de disconfort.

– Sânge, observă Rink când ne apropiarăm.

Era mânjit pe marginea cea mai apropiată a debarcaderului de parcă un trup inert fusese târât pe scânduri. M-am dus lângă barcă. Pe fundul ei era și mai mult sânge înspumat. M-am uitat la Rink, amândoi cu o expresie tulburată. Atât de mult sânge nu era un semn bun că-l vom găsi pe John în viață, dar însemna că bănuiala mea era corectă totuși. Nu era posibil să existe o explicație mai bună pentru prezența bărcii aici decât dacă transportase niște oameni care scăpaseră din măcelul din Marina Del Rey.

Mi-am scos pistolul SIG din toc și l-am armat. Am auzit un zgomot metalic asemănător de la Rink, care-și armase și el Mossberg-ul. Am traversat debarcaderul până pe plajă. Rink se îndreptă spre stânga. În fața noastră era o casă de lemn cu o grădină bine îngrijită. Un Dodge prăfuit era parcat lângă casă. Nu era loc pentru un alt vehicul așa că am bănuit că John – dacă mai trăia – se afla înăuntru. Într-un fel, asta nu-mi prea convenea, căci nu făcea decât să se adauge temerii că o eventuală posibilă luare de ostatici putea să-mi scape cu totul de sub control.

Rink era cu mult înaintea mea acum, grăbindu-se spre casă. Am tras aer adânc în piept și m-am îndreptat spre poteca de pietriș ce ducea la ușa casei.

Picăturile de sânge de pe prag îmi confirmară temerile. Am auzit zgomotul unui motor și m-am întors către mare, unde căpitanul îmi asculta sfatul. M-am întrebat dacă sunase deja ca să ceară întăriri, m-am uitat în sus dacă era vreun elicopter repezindu-se către noi.

Nimic.

Numai o barcă cu motor la aproximativ jumătate de kilometru la nord, deplasându-se cu mare viteză. Și de la distanța aceea, îmi puteam da seama că era privată, așa că nu i-am acordat nici o atenție. Chiar dacă autoritățile fuseseră chemate, tot avea să mai dureze până să își facă apariția. Asta însemna că nu aveam timp de pierdut: dacă John era înăuntru, mai ales însoțit de Secerător, trebuia să iau măsuri decisive înainte ca alți nevinovați să fie răniți.

Dac-aș fi avut posibilitatea, aș fi verificat locul și mi-aș fi făcut o idee mai clară despre ceea ce ne aștepta. Împreună cu Rink aș fi făcut un plan de atac, dar, ca întotdeauna, Legile lui Murphy aveau întâietate. Nu puteam decât spera că legea haosului ne va favoriza pe noi, așa cum o făcuse de nenumărate ori în trecut.

Cu gândul acesta în minte, nu aveam de ales decât să mă reped către ușă, să-mi ridic un picior și să izbesc în ea, trecând prin ea; năvălind astfel în orice furtună diavolească ne aștepta dincolo de ea.

Și exact asta am făcut.

34

Instantaneu.

La prima privire, era o casă frumoasă.

Îmi amintea de casa de vară a bunicilor mei.

Gândindu-mă mai bine, amintirea casei lor îmi confirmă toate lucrurile de care mă temeam.

Exista un cancer în inima acestei case.

Ca să folosească la maximum lumina soarelui, toate aceste case de plajă fuseseră construite în așa fel încât partea din față să fie îndreptată spre ocean. Prin urmare, dincolo de ușa pe care o spărsesem când intrasem era un vestibul ce ducea direct într-o zonă de locuit deschisă pe o parte și un dormitor pe cealaltă. În spate trebuiau să fie bucătăria și probabil o cămară, dar în momentul acela nu mă interesau.

Să înceapă acțiunea!

M-am mișcat.

Întreaga mea atenție era îndreptată spre stânga când am intrat în zona de locuit. Spun zonă de locuit, dar vedeam deja cadavrul unui câine masiv culcat lângă cel al stăpânului său, care se holba cu ochii goi spre tavan. Bărbatul era indiscutabil mort, judecând după halul în care-i era gâtul și lucirea sticloasă a ochilor. Gura îi atârna deschisă de șoc și pe buzele contorsionate avea o spumă rozalie. În acea nanosecundă de oroare am mai observat încă un lucru: mâna lui stângă lipsea, retezată din încheietură. Secerătorul își îndeplinise încă unul din vechile lui ritualuri.

Cu excepția cadavrelor, încăperea era la fel de banală ca una din oricare altă casă a unor proprietari cu venit modest. Erau televizorul obligatoriu, canapeaua și mobila, ornamentele ieftine și fotografiile înrămate. Singurul lucru de luat în seamă era pianul mare ce ocupa aproape în întregime o jumătate a încăperii. Trei oameni stăteau în jurul lui.

Poate „stăteau în jurul lui" nu e felul cel mai potrivit de a descrie scena.

O femeie în vârstă era ajutată să se ridice de pe scaunul pianului de un bărbat al cărui braț era înfășurat în jurul gâtului ei. Când se urni cu o mișcare greoaie și spasmodică, degetele i se agățară de clapele pianului și o notă profundă se luptă pentru dominanță cu una la fel de aspră. Bărbatul care o trăgea se uită la mine peste umărul femeii, cu buzele desfăcute într-un rânjet de fiară.

Mi-am ridicat pistolul. În mod normal aș fi tras, dar bărbatul puse gura unui pistol la tâmpla femeii și m-am oprit. Privirea îmi zbură de cealaltă parte a pianului. L-am văzut imediat pe fratele meu.

În clipa aceea, nu pot să spun cu sinceritate că m-am bucurat să-l văd. În adâncul sufletului cred că sperasem că John murise, ca să elimin posibilitatea ca el să fi devenit un monstru să fi fost îndepărtată.

John se întoarse cu fața la mine și șocul îi schimbă expresia goală. Apoi îi apăru pe chip speranță. Expresia aceea de speranță era tot ce-mi trebuia ca să-mi confirme că John nu juca de bunăvoie acest joc. Atenția îmi reveni imediat la bărbatul care ținea femeia.

– Aruncă pistolul, i-am strigat.

Rânjetul bărbatului se lărgi și i-am văzut privirea rece ca gheața din ochii lui de un verde palid. Folosindu-se de femeie ca de un scut, îi puse pistolul sub falcă.

– Cred că ar fi mai bine să-l arunci tu pe-al tău, zise el.

Pistolul meu SIG nu tremură. Am mai făcut un pas. Apăsarea degetului crescu pe trăgaci. Mai calm, am repetat:

– Aruncă arma.

Drept răspuns, trase cu degetul de piedică.

– Crezi că mă poți nimeri înainte s-o omor pe cățeaua asta bătrână?

– Da, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi.

Scutură din cap.

– Nu cred că ești chiar atât de sigur pe cât vrei să pari. Dac-ai fi putut, ai fi făcut-o deja.

– Mai ai cinci secunde, i-am spus.

Bărbatul râse. Femeia gemu de groază. Genunchii ei artritici amenințau să cedeze și numai brațul care o ținea de după gât n-o lăsa să se prăbușească pe podea. Nu era slabă, dar bărbatul nu părea să depună prea mare efort s-o controleze. Brațul de după gâtul ei era gros și vânjos, evident puternic.

– Unu, am numărat.

– Oh, termină cu teatrul, îmi zise el.

Se retrase până ajunse în colțul camerei. Nu era o încercare de a găsi o ieșire, ci de a se asigura că nu putea fi luat prin surprindere. Cu spatele la colț, îndepărtă orice posibilitate ca Rink să-l atace din spate. Am aruncat o privire la stânga și l-am văzut pe Rink stând afară, în fața ferestrei deschise, cu pușca ațintită asupra lui. Prietenul meu scutură discret din cap. Nu avea linie de tragere.

– Ești încercuit, i-am spus bărbatului. Las-o pe femeie să plece și te lăsăm în viață. Dacă-i faci ceva, te împușcăm ca pe un câine turbat.

– Nu. O să vă puneți armele jos. Eu o să plec cu femeia. Aruncă o privire către servieta pe care abia acum o zărisem pe capacul pianului. Și cu asta.

– Nici vorbă. Lasă femeia prima dată.

– Nu. Poate o s-o împușc în cap și după-aia să-mi încerc norocul, ce zici de asta?

Își apăsă țeava pistolului de ochiul ei stâng, făcând-o pe femeie să țipe. Din nou, mi-am strâns degetul pe trăgaci, dar n-am apăsat.

Gândiți-vă la cenușă umedă: așa era fața lui John când se întoarse spre mine. Se sprijinea de pian cu trupul zguduit de durere, slăbit.

– Nu minte, Hunter. O s-o facă.

Mi-am îndreptat privirea către nebun. Un zâmbet îi flutură în colțul gurii; o încordare a ochilor. Îmi recunoscuse numele? N-ar trebui, mi-am spus, doar nu sunt James Bond.

– Vino aici, în spatele meu, John, i-am spus.

– Vă cunoașteți? zise ucigașul încet.

Nici unul nu răspunse, dar tăcerea era palpabilă.

– Stai o clipă. Hunter? Bărbatul îmi cercetă fața. La colțurile ochilor îi apărură riduri, ca și cum își dăduse brusc seama de ceva foarte amuzant. Nu cumva Joe Hunter?

Fără să vreau am făcut o grimasă. Mă dureau dinții, așa de tare mi-am încordat maxilarul. Poate ar fi trebuit să lucrez folosind un nume de cod, până la urmă.

– Măi să fie! Cine s-ar fi gândit că te-au pus pe *tine* pe urmele mele?

N-am răspuns nici acum, și bărbatul își întoarse atenția asupra lui John.

– Stai puțin... Acum văd. Asemănare de familie. Ești plin de surprize, John. Nu mi-ai spus că ești înrudit cu un asasin atât de notoriu ca Joe Hunter... Se uită cu ochii îngustați la Rink, care rămăsese nemișcat ca o statuie în dreptul geamului deschis. Și, nu-mi spune... nu cumva Jared Rington, de asemenea?

John se încruntă. Nu cred să-i fi trecut vreodată prin minte cine sau ce era în realitate fratele lui mai mare. Știa că slujba mea era de a vâna teroriști, dar nu cred că se gândise vreodată cu adevărat ce însemna asta de fapt. Pentru el, eram doar un soldat care ucidea alți soldați. Acum se întreba: „Nu asasinii sunt tipii cei răi?"

Nu-mi place cuvântul asasin, dar până la urmă presupun că nu e decât o chestiune de perspectivă: eu și Rink eram ori sfinți, ori păcătoși. În momentul acela, mă vedeam ca pe un

sfânt; bărbatul cu pistolul vârât în ochiul bătrânei îmi confirma lucrul acesta.

– Las-o să plece, am comandat din nou.

Nu mă luă în seamă. Identitatea mea părea să-l fascineze într-un fel ce mi se părea foarte îngrijorător. Următoarele cuvinte îi explicară într-o oarecare măsură aparenta plăcere.

– Presupun că ar trebui să mă simt onorat. Asta înseamnă că în sfârșit mi se acordă nivelul de notorietate pe care-l merit? Hm? Presupun că asta înseamnă că acum știți cine sunt?

– Nu-mi pasă cine ești sau ce motiv dement ai să omori oameni nevinovați. Nu vreau decât să arunci pistolul înainte să-ți trag un glonț în cap.

Ca să-l asigur de intențiile mele am făcut o jumătate de pas înainte.

Chicoti.

– Dacă o să mor, o iau și pe ea cu mine, zise el. Poate și pe unul sau doi dintre voi.

M-am tras înapoi. Am înjurat în sinea mea. Tocmai făcusem greșeala să-i arăt că nu controlam situația. Unu zero pentru *adevăratul* tip rău. Mută țeava pistolului, astfel că ajunse sub urechea femeii. Încă o dată, femeia țipă de frică. Își roti ochii spre mine, implorându-mă. Trebuia să fac ceva ca să echilibrez situația.

– John, m-am răstit de data asta. Treci aici!

John veni cu pași împleticiți, cu un braț la piept, unde cămașa îmbibată îi era lipită de piele la fel cum mie erau lipiți pantalonii. Singura diferență era sângele. M-am dat mai spre dreapta, făcându-i loc în pragul ușii. Când ajunse lângă mine, John se opri brusc. Ceva mi se păru în neregulă.

Fără să mă gândesc, m-am învârtit pe piciorul drept, izbindu-mă de peretele cel mai apropiat, cu ochii tot pe ucigașul din dreapta mea, dar căutând să aflu ce anume îl oprise pe John. Am văzut ochii ucigașului mărindu-se, l-am văzut tresărind și mi-am dat seama că mai exista un pericol în casă. Pericol pentru noi amândoi. Eram prins între doi dușmani la

fel de temut și am avut o fracțiune de secundă să mă hotărăsc cum să reacționez. În timp ce mă răsuceam către stânga, m-am rugat ca Rink să nu-l scape din ochi pe ucigaș. Mi-am rotit pistolul în aer și am tras fără pauză.

Chiar în clipa când intra în camera de zi, primul meu glonț îl nimeri pe omul lui Hendrickson în umărul drept, făcându-l să scape dintre degete arma îndreptată spre capul lui John. Îl mai văzusem pe omul ăsta înainte, dovadă era rana de la urechea lui. Chiar dacă nu l-aș fi văzut niciodată până atunci, mi-aș fi dat seama imediat că era un ucigaș cu sânge-rece. Mai mult încă, avea bune aptitudini de urmăritor și se folosise de mine și de Rink ca să ajungă la John. Mi-am amintit de barca cu motor care se apropiase de noi în viteză după ce coborâserăm lângă debarcader.

Rănit, bărbatul hispanic se lăsă la pământ, căutând cu mâna stângă o a doua armă ascunsă într-un toc de la gleznă. Pistolul meu bubui din nou, dar chiar în timp ce trăgeam am îndreptat țeava în sus, așa că glonțul trecu pe deasupra capului său, spulberând pragul de sus al ușii. Nu-l nimerisem, dar era foarte bine. Asta însemna că nu-l nimerisem nici pe John, care alesese exact acel moment să intre în linia mea de tragere.

Situația se înrăutățea cu mare viteză.

L-am dat la o parte pe John, exact în clipa când omul lui Hendrickson se ridică. Trase. Instinctiv, m-am răsucit, dar glonțul m-a nimerit în coaste. Am simțit că îmi pierd suflul, dar nu m-am dat bătut.

Înainte să poată trage din nou, am izbit mâna în care ținea pistolul cu țeava pistolului meu, făcându-l să rateze. Glonțul lui atinse câteva clape ale pianului într-o hărmălaie discordantă. Fără să ezit, mi-am strecurat pistolul pe sub antebrațul lui, ca și cum ar fi fost un pumnal, și mi-am lipit brațul de spatele lui.

Ne-am încăierat. L-am împins la perete, pistoalele noastre zgâriind tapetul. Pistolul lui s-a descărcat, marcând astfel și mai mult peretele. Cu mâna liberă, m-a apucat de testicule. Mi-am vârât degetele cu putere în ochii lui, l-am tras violent de

urechea rănită și, în clipa aceea, a uitat cu totul de boașele mele. M-a lovit în schimb cu pumnul în gură. Nemernic ordinar. Na-ți-o înapoi, jigodie, am gândit, și i-am zdrobit nasul într-o nouă poziție pe față.

Era agil, deși fusese împușcat în trei locuri diferite – avea o coapsă rănită, lucru de care abia acum îmi dădeam seama, plus cele două gloanțe pe care i le oferisem eu. Avea nasul rupt și sângera, dar fluxul de endorfine, alimentat de adrenalină, îi dădea puterea disperării.

Se zbătu, încercă să mă lovească în cap cu capul, dar nimeri cotul meu, pe care i l-am izbit de obraz. Își dădu ochii peste cap. Înainte să-și revină din șoc, i-am tras în jos capul, direct în calea genunchiului meu, pe care-l ridicasem în același timp.

A fost ca și cum aș fi lovit cu ciocanul un pepene.

S-a prăbușit la pământ, iar în clipa când a atins podeaua, i-am tras două gloanțe în cap.

– Asta este pentru Louise Blake, i-am șuierat printre dinți. Apoi l-am mai împușcat o dată între omoplați. Mi-am atins coastele și am adăugat: Iar asta-i pentru mine.

Căpitanul Fairbairn, cândva faimos, scrisese că lupta armată obișnuită se termină în secunde, că literalmente e o chestiune de *rapid și mort*. Acționasem instinctiv, mă bazasem pe viteză și pe extensia pistolului din mâna mea. Și acum individul era mort. Încă o dată, fantoma mentorului meu vorbea în locul meu. Dar nu se terminase.

Pe durata celor câteva secunde în care mă descotorosisem de omul lui Hendrickson, nu se auzise nici o altă împușcătură. Puteam să mă bazez pe faptul că Rink îl făcuse pe Secerător să nu tragă. Lăsându-l pe hispanic să zacă în propriul sânge, m-am mișcat din nou, aplecându-mă și trăgându-l pe John de pe podea, în timp ce-mi roteam pistolul să găsesc următoarea țintă.

În timp ce-l susțineam pe John de subsuoară, i-am întâlnit privirea scăpărând de ură a ucigașului. O ținea încă pe bătrână

ca pe un scut, dar o parte din forța cu care apăsase pistolul dispăruse.

– Nici eu n-aș fi putut face o treabă mai bună, zise el.

– Nu mă interesează ce crezi tu, m-am răstit către el.

– Totuși, rămân impresionat. Dacă n-aș avea mâinile ocupate, te-aș aplauda. Acum plec. Iau femeia cu mine ca asigurare. Dacă rămâneți pe loc, vă promit că o să fie eliberată nevătămată. Dacă mă urmăriți, o să moară.

Târgul acesta nu era o opțiune. Știam că singurul fel în care femeia ne va fi înapoiată va fi fără anumite porțiuni semnificative ale corpului ei. Am clătinat încet din cap. Am atins cu piciorul mortul de la picioarele mele.

– Știi ce pot face, am spus. Ai văzut cu ochii tăi.

– Nu mă îndoiesc că ești bun. Dar chiar ești gata s-o pui în pericol pe bătrânica asta simpatică? Zâmbi ca Antihristul. Chiar dacă mă împuști acum, ești sigur că n-am să apuc să apăs pe trăgaci? Ești dispus să-ți asumi riscul?

Nedorind să-i dau un avantaj, am spus:

– Va trebui să vedem.

Bătrâna gemu din nou și o durere profundă mă străbătu la gândul că trebuia s-o supun unei asemenea groaze. Din nefericire, n-aveam de ales. Nici nu se punea problema să-i permit Secerătorului s-o ia cu el. Dacă nu murea acum, era clar că va muri mai târziu. Și nu repede și fără dureri ca în cazul unui glonț în cap.

Punând lucrurile în perspectivă, dacă femeia trebuia să moară, atunci era mai bine dacă ucigașul murea împreună cu ea. Ar fi o risipă supremă de viață, dar sacrificiul ei însemna diferența dintre viață și o moarte înfiorătoare pentru atâția alții, dacă nemernicului acestuia i se permitea să trăiască.

În mod surprinzător, John îmi veni în ajutor.

Cum îl țineam de braț, l-am simțit mișcându-se; s-a prins de cămașa mea cu degetele ca niște gheare, vrând parcă să se ridice în picioare. Pentru o clipă, îmi blocă vederea Secerătorului, și a trebuit să-mi sprijin mâna cu pistolul peste

umărul lui ca să evit pierderea liniei de tragere. John s-a prins iar de cămașa mea și atunci am înțeles.

– Lasă-mă să plec cu el, zise John.

Avea vocea răvășită și slăbită. Am clătinat din cap în semn că nu.

– Trebuie să mă lași să plec, Joe, zise el. I-am simțit din nou mâna pe cămașă, agățându-se cu degetele de material. Cain, lasă femeia în pace și o să fiu eu ostaticul tău.

Secerătorul se încruntă.

– John? am zis eu, înșfăcându-l de guler.

John însă se trase de lângă mine. Făcu un pas șovăitor către ucigaș, cu mâinile înfășurate în jurul brâului, într-un efort să-și țină sub control durerea care evident îl tortura.

– Las-o pe femeie să plece, Cain. Ia-mă pe mine în schimb.

Ucigașul se uită dincolo de John, direct în ochii mei. Nu m-am mișcat. Încruntându-mă cu ură la el, am încuviințat, oferindu-i acest aranjament ca o cale de scăpare. În spatele calmului său aparent se ghicea o furtună de emoții.

John mai făcu un pas și spuse:

– Avem încă treburi neterminate, Cain. Amândoi știm asta. Dac-o lași pe femeie să plece, sunt gata să merg cu tine. Mă voi sacrifica pentru ea.

– Ce zici, Cain? am întrebat. Facem târgul sau începem să ne împușcăm?

Cain îmi oferi un zâmbet de șarpe.

– Adu servieta, John.

Cain îndepărtă pistolul de lângă capul femeii și-mi făcu mie semn cu el.

– Dă-te înapoi, Hunter. Du-te acolo la fereastră, lângă prietenul tău.

Rink clătină subtil din cap, nemișcând nici o secundă pușca ațintită asupra lui Cain. Avea trăsăturile turnate în bronz.

– Cred că putem să-l terminăm pe jegul ăsta, mârâi el.

– Nu, Rink. Oprește-te, i-am spus.

Fără să-mi cobor pistolul, m-am dus cu spatele până la fereastră, blocându-i lui Rink linia de tragere.

– Ce faci? îmi șopti cu asprime Rink. Îl pot nimeri pe dobitoc.

– Lasă-l, Rink, i-am șoptit. Pentru moment.

În spatele meu, înjurăturile lui Rink erau curate blasfemii, indiferent care-ți era religia.

– Hunter? mă rugă el, dar eu deja îmi îndreptasem din nou atenția asupra lui Cain.

John ținea servieta la piept și se apropia de el. În acest timp, femeia fu îmbrâncită fără menajamente la pământ, apoi Cain îl prinse pe John de umăr și-l răsuci pe loc. Numaidecât, îl folosi ca scut și se îndepărtă cu el. La ușă, Cain ne aruncă o ultimă avertizare.

– Nu încercați să ne urmăriți prea curând. Dacă faceți asta, John o să moară în chinuri mai mari decât îți poți închipui.

Am rămas pe loc. Rink era agitat ca un câine cu purici și, fără să-mi iau ochii de pe Cain, i-am șoptit:

– Așteaptă.

Din spatele meu am auzit răspunsul care-mi indică faptul că Rink mă înțelesese.

– Aștept.

Cain nu auzi schimbul șoptit de cuvinte. Era nebun ca o ceată de maimuțe drogate, dar nu era prost. Se opri pentru o clipă.

– Bănuiesc că nu e ultima dată când ne vedem?

– Te poți baza pe asta, l-am asigurat.

– Nu te îngrijora, așa voi face, îmi răspunse Cain. De fapt, de-abia aștept. O să dea bine în biografia mea să am un trofeu așa de grozav ca Joe Hunter.

Cain îmi susținu privirea pentru încă o clipă, apoi, cu un gest la care ar fi trebuit să mă aștept de la o minte atât de bolnavă, îmi făcu semn cu mâna de la revedere. Însă nu-și folosi propria mână. Era suvenirul pe care-l luase de la soțul bătrânei.

Cain și John plecară apoi.

Înainte să apuc să mă mișc, bătrâna începu să plângă și înaintă rapid pe podea în patru labe. Destinația îi era corpul nemișcat al soțului ei. Se văită amarnic.

Moartea cuiva apropiat e o tortură cumplită, mai ales când e atât de recentă. Poate face o persoană să fie indiferentă la ceea ce se întâmplă în jurul ei, surdă la orice consolare. Cuvintele rostite cu blândețe de către mine nu aveau nici o noimă pentru ea în momentele acelea.

În timp ce se văita, am studiat-o rapid. Nu avea nici o rană gravă, niște vânătăi la gât, un cot lovit. Verificând dacă n-avea oase rupte, mi-am trecut vârfurile degetelor peste bluza de pe ea. Corpul îi era intact, dar bluza era puțin ruptă. Am studiat materialul sfâșiat, observând că un petic de aproximativ două degete lățime lipsea, și m-am întrebat ce naiba voia să însemne asta.

Mi-am alungat gândul din minte când Rink năvăli în cameră.

– Au luat mașina bătrânei.

Am dat din cap ca răspuns.

– Atunci de ce stăm aici de pomană? Hai să mergem după nemernic, zise Rink.

– Nu e nici o grabă, i-am răspuns.

Rink înclină din cap.

– Ce se întâmplă?

– Cum am spus, nu trebuie decât să așteptăm.

Rink nu știa că John lăsase o urmă pentru noi.

– Când John s-a prins de mine, mi-a luat telefonul mobil din buzunarul cămășii, i-am explicat.

– Nu prea văd cum va avea șansa să sune să ne spună unde e, zise Rink.

– Nu e nevoie, i-am răspuns.

– Nu. Sigur că nu. Putem urmări semnalul telefonului. O să ne ducă direct la el.

– Presupun că ai pe cineva în telecomunicații care ne poate face serviciul ăsta? am întrebat.

– S-ar putea să știu o femeie care are pe cineva.

– Cheryl Barker? Nu-i nimic, Rink, mi-a venit altă idee.

Se auziră sirenele.

Trecură doar câteva minute, iar eu și Rink îngenuncheam cu mâinile la ceafă în timp ce eram percheziționați de orice posibile arme ascunse.

– Sună-l pe Walter Conrad pentru mine, i-am spus unui agent special cu chipul sever din echipa de salvare a ostaticilor a FBI-ului. E director de subdiviziune la CIA.

Gândindu-mă mai bine, nu eram într-o situație în care să emit pretenții, dar, dacă putea cineva urmări telefonul pe care-l avea John la el, atunci Walter era acela.

Spre surprinderea mea, agentul îmi spuse:

– Nu te îngrijora, domnule Hunter. Șeful dumitale e deja pe drum încoace.

35

„*Șeful* dumitale e deja pe drum."

Walter Hayes Conrad IV nu călătorește prea des în interes de serviciu. Fiind coordonatorul agenților sub acoperire, dintre care majoritatea sunt extrem de ocupați cu misiunile de eliminare, trebuie să-și păstreze un anumit grad de anonimat, să se distanțeze de faptele murdare înfăptuite de guvernul său în numele securității naționale. Cu această ocazie însă fusese necesar să zboare în acest loc situat la nord de Long Beach. Avea ordine să minimalizeze o situație care escalada rapid într-un scandal masiv atât pentru el, cât și pentru comunitatea serviciilor de informații în general.

Intră în dormitorul în care fusesem închis în ultimele douăzeci de minute. Tot ce lipsea era zgomotul sacadat al trompetelor care să-i anunțe sosirea.

Walter mă salută cu un zâmbet subțire și cu un trabuc neaprins între degete. Fără nici un preambul, îi alungă pe cei doi agenți FBI din echipa de eliberare a ostaticilor, care jucaseră cu reticență rolul de gardieni ai mei. În mod ciudat, agenții FBI se supuseră autorității lui.

– Walter, i-am răspuns cu un semn din cap.

M-am ridicat de pe patul pe care stătusem, netezind cu un gest scurt plapuma șifonată.

Walter își mută trabucul în cealaltă mână. Strângându-l de parcă era o frânghie de salvare, îmi întinse cealaltă palmă

jilavă. Am dat mâna cu el, privindu-l cu solemnitate. Nu zise nimic.

– Se pare că ai venit aici în mare viteză, Walter, i-am spus. Având în vedere că n-a trecut nici o jumătate de oră de când a fost făcut apelul.

Walter își strâmbă obrajii cărnoși în ceea ce se dorea a fi un zâmbet.

– Am un simț profetic special.

– Mie-mi spui, i-am răspuns. Dar nu se prinse de banc. Când nu răspunse, am adăugat: Nici măcar un avion nu te-ar fi ajutat să străbați toată țara în atât de puțin timp.

– E un avion foarte rapid, îmi zise Walter, și acum îmi zâmbi cu adevărat. Nu, am ajuns în Los Angeles dimineață devreme.

– Pot să te întreb de ce?

– Sigur că nu, zise el.

Era un joc. Jocul lui; cel pe care Walter adora să-l joace.

I-am expus deducția mea, ca să văd cu ce minciuni îmi va răspunde.

– Când am vorbit la telefon, ți-am atras interesul. Te-am făcut să te gândești?

– Pură speculație.

– Deci spune-mi, Walter, cine e acest Secerător?

– Ce te face să crezi că știu eu asta?

– Nu te juca acum cu mine, Walter. N-ai traversat toată țara degeaba. Ești aici pentru că știi cine e. Ești într-o misiune de prevenire și reținere.

Walter își vârî între dinți trabucul neaprins.

– Am renunțat la fumat acum opt ani, zise el. Tot mai port un trabuc cu mine pentru momente ca astea.

– Să înțeleg că nu te referi la un moment de celebrare?

– Nu, mă refer la o amintire a cât de mult am dat-o în bară în trecut. Pentru prima dată l-am crezut cu adevărat. E mult adevăr în vorba asta, Hunter. Că trecutul te prinde întotdeauna din urmă.

– Da, am încuviințat.

Cuvintele lui erau ecoul propriilor mele gânduri. Se așeză pe patul de pe care tocmai mă ridicasem eu, încleștându-și pumnii pe coapsele late.

– Secerătorul m-a recunoscut, i-am zis. L-a recunoscut și pe Rink. Ceea ce mă face să cred că trebuie să fie un membru al comunității noastre.

Walter dădu din cap, dar nu zise nimic.

– E unul de-al tău, Walter?

Walter clătină din cap că nu.

– Nu e din CIA.

– Serviciul Secret?

Scutură dintr-un deget gros, satisfăcut de elevul lui premiat.

– Deci cum se face că ești implicat? l-am întrebat. Ultima dată când am verificat, CIA și Serviciul Secret erau entități separate.

– Cum ai spus și tu, Hunter. M-ai făcut să mă gândesc, să leg niște fire. A fost o decizie comună a agenției să vin aici ca SAC.

– SAC – Agent Special la Comandă? Ai profitat de rangul tău?

– Bineînțeles, zâmbi el.

– Sigur că da, i-am răspuns. Deci ce s-a întâmplat? Ce-a făcut un bodyguard să se transforme într-un ucigaș?

– E vreo diferență, Hunter? Nu e țelul unui bodyguard să ucidă sau să fie ucis? Aici e vorba de chestiuni importante, nu aiurelile alea etice din filme.

– E o diferență enormă, Walter, i-am reamintit. Un bodyguard protejează caracterul sacru al vieții; nu-și ia trofee să le expună pe peretele din camera de zi.

– Nu în stilul clasic, zise el. Dar tot ia trofee. Nu trebuie decât să vorbești cu orice agent care a activat multă vreme și-o să vezi că-și poartă trofeele pe mânecă. Vorbind metaforic.

Am scuturat din cap. M-am așezat pe pat lângă el.

– Deci ai de gând să-mi spui? am insistat.

– Situația e destul de delicată, Hunter, zise Walter.

Se foi jenat pe pat și acesta scârțâi ca protest.

– Orice atingi tu e delicat. Ce e așa de diferit de data asta?

– Îți poți imagina ce scandal ar ieși dacă s-ar afla că un fost agent al Serviciului Secret e responsabil de uciderea a peste douăzeci de oameni? Își întoarse capul mare spre mine și i-am văzut privirea îndurerată. Doamne, Hunter, ar fi de zece ori mai rău decât toate urletele alea despre campania din Irak! O să le dea apă la moară tuturor celor care spun că guvernul nostru permite uciderea de nevinovați ca să justifice invazia. La naiba, dacă se află că Secerătorul umblă liber de mai mult de patru ani, crezi o clipă că o să considere cineva că n-a făcut ce-a făcut cu binecuvântarea guvernului? După aceea o să vezi că nebunii o să jure că și acum e pe statele noastre de plată și că i-a eliminat pe oamenii care știau adevărul despre asasinarea lui JFK.

– Vrei să spui că știați de el de patru ani? Și că nu s-a făcut nimic ca să-l prindeți pe dementul ăsta nemernic? Asta mă face pe *mine* să mă întreb dacă nu e în continuare pe statele de plată.

– Nu a intrat decât de curând în atenția noastră, zise Walter. FBI-ul ancheta un număr de crime răspândite pe întreaga suprafață a țării. N-a fost o treabă ușoară, pur și simplu pentru că majoritatea cadavrelor n-au fost niciodată găsite. Mai mulți oameni au fost dați dispăruți, presupuși morți. Alții, ei bine, știi și tu titlurile din ziare, au fost găsiți cu părți lipsă din corp. În afară de modul de operare, nimic n-a putut lega crimele unele de altele.

– Poftim? Nici o dovadă fizică? Mi se pare greu de crezut.

Frustrarea mă făcu să mă ridic brusc în picioare și să traversez cu pași mari dormitorul. O masă de toaletă care n-ar fi arătat anacronică în anii 1970 deveni locul meu de odihnă. Cu mâinile pe masă, m-am uitat la imaginea mea în oglindă. Nu era o față pe care s-o recunosc. Sau care să-mi placă.

– Astea-s toate minciuni, Walter!

Walter se uită la mine enervat.

– Ăsta e adevărul, Hunter.

M-am întors ca să-l privesc în ochi.

– Walter, tu n-ai recunoaşte adevărul nici dacă ar veni la tine şi te-ar muşca de fund.

– Îţi spun adevărul, insistă el.

M-am întors la pat şi m-am aşezat pe el cu irascibilitatea unui adolescent plictisit. Am preluat poziţia cu pumnii strânşi pe coapse a bărbatului de lângă mine.

– Deci până la urmă ce v-a alertat în legătură cu identitatea Secerătorului? Având în vedere că n-aţi găsit nici o urmă. A început să vă trimită scrisori provocatoare ca să vă întărâte să-l prindeţi?

Walter scoase un sunet din gât.

– Nu e nevoie să fii sarcastic. Şi, oricum, n-am spus că n-a existat nici o urmă. Tu ai spus asta.

De data asta nu m-am lăsat păcălit.

– Însă urmele fizice descoperite nu au intrat decât recent în atenţia *noastră,* continuă Walter. FBI-ul nu are acces la arhiva de ADN a USSS-ului. Noi avem. Ne-am dat seama de identitatea Secerătorului după uciderea cuplului de la motelul din deşert.

– Vrei să spui crimele de care e învinuit fratele meu?

– Exact.

– Da, dar ştii că n-a fost John, am spus eu.

– Sigur. Dar ne-a fost de folos să facem publică povestea asta.

– V-a fost de folos, ce naiba? Walter, ştii că te iubesc, dar uneori eşti de-a dreptul abject!

L-am privit fix în ochi, sfidător, aşteptând să mă contrazică. Dar singura lui reacţie fu să ridice din umeri.

– Ţine de fişa postului, zise el.

Da, probabil că aşa era. Fu rândul meu să ridic din umeri. Ce altceva puteam face?

– Deci tu ai anunţat presa despre John? De ce? Ca să-l scoţi la suprafaţă pe adevăratul criminal? Te-ai gândit că

e prea vanitos și își va face apariția ca să se bucure de glorie? Sau a fost un truc ca să ascundeți identitatea adevărată a Secerătorului?

– Puțin din amândouă, presupun, zise Walter.

– Doamne, Walter! Chiar și când îmi spui adevărul, tot nu pot primi un răspuns cinstit din partea ta.

– OK, Hunter. Stai să-ți explic. Atunci vei ști tot ce știu și eu și poate mă vei crede o dată în viață.

Se ridică de pe pat cu un icnet și se îndepărtă de mine, ducându-și trabucul la buze. Ca un predicator evanghelic, își ridică un deget grăsuț ca să arate că predica începuse.

– Cunoști cartea Genezei?

– Am citit-o, nu înseamnă neapărat că o și cred, i-am răspuns.

– Nu e necesar să o crezi, numai să ai idee ce conține.

– Îmi amintesc că erau o grămadă de oameni cu nume ciudate care se zămisleau unii pe alții. Orice altceva am învățat din filmele cu Charlton Heston.

Walter îmi ignoră sarcasmul.

– Ai auzit povestea lui Cain și Abel?

– Cine n-a auzit-o?

Aceasta fu ultima mea replică sarcastică. Mi-am amintit că John îi spusese Secerătorului Cain.

– Nu e nimic nou ca un dement să-și ia numele de Cain, zise Walter. De fapt, psihologia ucigașului e denumită în mod frecvent complexul Cain. Ucigașii îl consideră deseori pe bunicuțul tuturor ucigașilor ca un fel de zeitate în sine. Se gândesc că-i continuă opera pe pământ și alte asemenea aiureli.

– Și cretinul ăsta psihopat nu e o excepție? am întrebat eu.

– Nu, nu, nu. Nu *acel* Cain.

– Cine atunci?

– O să ajung la asta imediat. Prima dată vreau să-ți spun ceva despre omul nostru.

I-am făcut semn să înceapă, dar nu era gata. Își căută o brichetă în buzunare. Când nu găsi nici una, se uită la mine întrebător.

– Nu te pot ajuta, i-am spus.

Enervat, mestecă sulul de frunze de tutun dintre dinți. Nu pentru prima oară, mi-a amintit de Edward G. Robinson într-unul din filmele acelea cu gangsteri din anii 1930. În cele din urmă, își vârî trabucul în buzunarul de la piept.

– Îl cheamă Martin Maxwell.

– Nu-mi sună deloc cunoscut.

– Nici n-are de ce. N-a folosit numele ăsta când a fost agent activ. Și-a spus Dean Crow. I s-a părut că sună mai dur decât Marty Maxwell. Mai potrivit unui agent al Serviciului Secret al Statelor Unite.

– Pare a fi un dobitoc notoriu, am zis eu. Dar trebuie să recunosc, îmi amintesc ceva de el. Un scandal minor implicând soția unui candidat prezidențial, nu-i așa?

– A fost eliberat din funcție după ce a fost descoperit, se pare, prădând garderoba doamnei pentru ceea ce în interogatoriu a numit „un simbol al abilității lui".

– E un afurisit de mirositor de chiloței? am întrebat eu.

Walter clătină din cap.

– Nimic atât de grosolan. A tăiat o bucată dintr-o bluză a ei, asta-i tot.

M-am încruntat, amintindu-mi de peticul lipsă de material din bluza bătrânei după ce fusese ținută ostatică în camera învecinată. Eram pe punctul de a-i spune asta lui Walter, când el adăugă:

– Trebuie să spun că se pare că doamna purta bluza în momentul respectiv. Marty a zis că a luat peticul ca să-i demonstreze cât de vulnerabilă era, cât de mult se putea baza pe el în orice moment.

– Ce cretin dement!

– Da. Absolut dement.

– Și atunci cum a ajuns în sistem? Testele psihologice ar fi trebuit să-l detecteze cu mult înainte să ajungă agent, nu-i așa?

– Unii psihopați se pricep să-și ascundă adevărata identitate. Până în punctul acela Marty Maxwell a fost foarte respectat și avea și vechime. A fost o adevărată surpriză că unul dintre cei mai capabili oameni ai lor era nebun de legat.

– Și tot ce s-a întâmplat a fost c-a fost eliberat din serviciu, am bombănit eu. De ce nu l-a ținut nimeni sub observație? E clar că existau semne că era capabil să scape cu totul de sub control.

– Serviciul Secret a stat cu ochii pe el cât de bine a putut. Problema e că – nebun sau nu – nu e prost. Știa că va rămâne sub supraveghere pe viitor. Nu era dispus să lase să se întâmple asta.

– S-a dat la fund?

– Mai mult decât atât, Hunter. Și-a înscenat moartea. Chipurile, de rușine, s-a omorât. La fel și pe ceilalți membri ai familiei lui. Soția și cei doi copii.

– Oh, Doamne...

– I-a împușcat în cap în paturile lor, a întors pistolul asupra sa, și l-a vârât sub bărbie și și-a zburat capul. A aranjat un dispozitiv incendiar ca să-i ardă pe toți. N-a lăsat decât niște cadavre carbonizate între ruinele incendiate ale casei lor. Walter își plecă de rușine capul, dar bănuiam că nu în amintirea soției și copiilor lui Maxwell. Identitatea lor n-a fost controversată. Asta a fost tot. Au făcut o greșeală, Hunter.

– Mie-mi spui. Evident nu s-a verificat ADN-ul sau și-ar fi dat seama de mult că nemernicul e încă liber.

– Nu înțeleg întru totul știința. Au fost satisfăcuți că era Marty Maxwell. Având în vedere că-și zburase jumătate din cap, n-au avut dinți pentru o comparație dentară, și amprentele îi arseseră până la os. Cu atât de multe șanse că era el, tu pe ce-ai fi pariat?

– Având în vedere pregătirea pe care o avea, ceea ce știa, m-aș fi gândit la posibilitatea că mai era ceva la moartea asta

care scăpa la prima vedere. Cine era al patrulea mort? Dacă nu Marty Maxwell? Taică-său? Un frate?

– Din dosarul lui Marty reiese că era fiu unic. Părinții muriseră cu mulți ani în urmă. Mama, în urma unor complicații la naștere, tatăl, de o boală cardiacă congenitală. Și să nu uităm că până atunci încă nu comisese nici o crimă. S-a considerat o crimă urmată de sinucidere. Au crezut că Maxwell era mort și cu asta basta. Caz închis.

– Dar evident avea un frate? am întrebat eu.

– Se pare că avea un frate vitreg, numit Robert Swan. Tăticul Maxwell a fost un băiat neastâmpărat în timpul logodnei și și-a lăsat o fostă iubită gravidă. Era secretul cel mai bine păzit al tăticuțului Maxwell. Noi n-am descoperit asta decât după aceea, când mama fratelui a observat că dispăruse, pentru că nu-i mai veneau cecurile de la el. E o bețivă, trăiește singură cu chirie undeva în Bronx; se pare că fiul îi trimitea bani când putea. Băiat bun. Avea grijă de maică-sa, cum trebuie să facă un fiu bun.

– Dar Maxwell a aflat despre fratele lui? Am crezut c-ai zis că era secret.

Walter făcu o grimasă.

– Precis că tăticul Maxwell și-a recunoscut toate păcatele la sfârșit. Poate pe patul de moarte. Nevastă-sa era deja pe lumea cealaltă; presupun că voia să-și spele păcatele înainte de a se întâlni cu ea. Din câte am reușit să aflăm, Maxwell și-a căutat fratele, dar i-a păstrat identitatea secretă față de oricine altcineva. Aproape că te întrebi dacă nu cumva s-a gândit de la bun început să-l folosească pe fratele lui.

M-am gândit la povestea lui Walter; m-am întrebat cât de nebun trebuie să fii nu numai să-ți omori familia, ci să plănuiești asta numai Dumnezeu știe cu cât timp înainte.

– Dacă Maxwell ar fi fost suficient de precaut să o ucidă și pe mama fratelui său, probabil c-am sta acum aici întrebându-ne cum naiba un om mort s-a sculat din mormânt, zise Walter.

– Deci ce-are a face referirea la Cain atunci? am întrebat eu. În afară de faptul că dementului îi place să-și ia un nume fals?

– Fratele lui era muzician, zise Walter ca și cum asta ar trebui să-mi explice totul. M-am uitat la el fără expresie. Geneza. Cum ai zis, toată lumea zămislea pe cineva.

– Tot nu înțeleg ce vrei să spui.

Walter își ridică iar degetul gros în aer. Partea a doua din predică.

– Ei bine, dacă ai citit Biblia, atunci știi că a fost un orb bătrân acolo, pe care-l chema Lameh.

– Cred c-am sărit peste chestia asta.

– Lameh a avut doi fii. Iubal și Tubal.

– Da, am zis eu. Acum îmi amintesc. Iubal și Tubal Cain.

– Iubal a fost inventatorul muzicii, începu Walter.

– Și Tubal făurea cuțite și săbii, am completat eu. La naiba, acum văd legătura. Dacă fratele, un muzician, e sinonim cu Iubal, asta-l face pe Secerător Tubal Cain.

– A fost nevoie de o duzină de psihologi FBI ca să le vină ideea asta.

– Și de aici se trage dragostea lui Maxwell pentru cuțite?

– Da.

– Și oasele?

– Unii psihologi sunt de părere că și-a stabilit un fel de misiune, că ia oasele de la victimele lui pentru un scop anume.

– Care? am întrebat eu. În afară de faptul că e un psihopat mizerabil.

– Mă crezi sau nu, ei consideră că are mustrări de conștiință pentru că și-a omorât fratele, că încearcă într-un fel să ofere compensații.

– De ce fratele lui? De ce nu soția și copiii?

Walter ridică din umeri.

– E doar o teorie.

– Ar fi logic, presupun. Dacă are noțiunea că sunt Iubal și Tubal Cain renăscuți, atunci e corect să încerce să ofere com-

pensații. Crezi că aceste crime sunt simbolice, legate de Biblie?

– Nicăieri în Cartea Sfântă nu se pomenește de aducerea de ofrande constând în părți dintr-un corp omenesc, zise Walter.

Eram nedumerit.

– Și atunci ce crezi că face?

– Habar n-am. Din câte știu eu, poate-și face provizii pentru supă.

– John a zis că au un aranjament, că el era dispus să meargă până la capăt. Că se va sacrifica pe el însuși pentru bătrână. Crezi că vorbea *literalmente* despre sacrificiu?

– Hmm, zise Walter. Sacrificiul e ceva ce apare în Vechiul Testament. Poate că e ceva ce i-ar plăcea lui Maxwell.

M-am ridicat de pe pat într-o clipită.

– Nu mai putem rămâne aici, i-am spus. Unde e Rink?

– Așteaptă nerăbdător în camera cealaltă, zise Walter. Când m-am îndreptat spre ușă, îmi spuse: Stai un pic, Hunter.

M-am întors spre el, încordat.

– Nu poți să mă oprești, Walter.

– Nu am intenția să te opresc. Nu de aceea am venit aici; vreau să-ți dau binecuvântarea mea. Și să-ți cer o favoare.

M-am foit nerăbdător.

– O favoare?

– O favoare. După ce-l omori pe nemernic, nu-i spune numele nimănui. Niciodată.

M-am încruntat către el. Apoi am încuviințat încet.

– Ajută-mă, Walter. Dă-mi resursele să-l găsesc pe ticălos și-ți promit că Marty Maxwell sau Tubal Cain, sau cum naiba l-o fi chemând va fi îngropat fără urmă.

– Am știut că pot conta pe tine, Hunter.

36

Din nou pe drum.

Am știut atunci, în timp ce ne îndepărtam în viteză într-un SUV al guvernului, că această călătorie era destinată să se sfârșească într-o baie de sânge. Singurul lucru care mă înviora era gândul că nu voi fi singurul care va sângera. Secerătorul avea și el mult sânge de vărsat. După încruntarea mohorâtă de pe chipul lui Rink, mi-am dat seama că aceleași gânduri îl frământau și pe el. Cain își făcuse doi dușmani implacabili în noi doi; aproape că îmi era milă de dobitoc. Aproape.

Rink conducea. Eu țineam receptorul GPS oferit de Walter. Pe ecran un cursor roșu clipea peste o hartă a zonei golfului Los Angeles. În mod periodic cursorul se muta pe hartă, arătând nu numai că Tubal Cain era în mișcare, ci și că nu-și dăduse încă seama că John era în posesia telefonului mobil.

Nu era decât o chestiune de timp până când Cain va descoperi înșelăciunea lui John sau până când dispozitivul improvizat de urmărire va deveni inutil când John va fi îngropat într-o ladă de gunoi sau aruncat pe fundul unui râu.

Aveam ca avantaje faptul că Secerătorul aplica tactici de diversiune ca să scape de urmărire. Ghicind că va fi urmărit prin metode mai convenționale, mergea pe străzi lăturalnice și alei înguste prin orașul imens. Deși avea un avans de mai bine de o oră față de noi, am reușit să recuperăm mare parte din diferență circulând pe o rută directă. Și încă un lucru care deveni curând evident – deși deseori se deplasa înapoi sau

mergea paralel cu ținta aleasă, Cain se îndrepta spre autostrada interstatală 10, principala rută spre est din Los Angeles.

Inițial i-am luat urma pe autostrada 405, am gonit spre nord pe lângă Redondo Beach către aeroport, ne-am dus spre est pe autostrada 105, apoi din nou spre nord pe 110, sperând să-i tăiem lui Cain calea unde se uneau cele două rute majore în apropiere de centru lângă Los Angeles Convention Center. Era clar că nu va fi chiar așa de ușor când Cain făcu o întoarcere evazivă către nord-est, ocolind centrul orașului pe la marginea sa de nord, în timp ce noi ne-am continuat drumul spre est către magistrala interstatală 5 și ne-am împotmolit în trafic.

Am urmărit cursorul sărind peste hartă, alegând autostrada interstatală 10 și continuând pe lângă Rose Bowl, în timp ce Rink înjura și apăsa pe claxon, încercând să-și croiască drum prin trafic.

După douăzeci de minute în care am înaintat foarte puțin, traficul începu să se degajeze în fața noastră și Rink apăsă pe accelerație fără să-i pese de limitele de viteză. Deplasându-se în slalom pe benzi, ajunse pe drum deschis și apăsă cu nădejde pe accelerație.

Intrând pe autostrada interstatală 5, am făcut un drum scurt spre nord, până am dat iar de autostrada interstatală 10, și am început urmărirea vânatului nostru care era acum la mai mult de treizeci de minute în fața noastră.

– Tot îi putem ajunge, i-am zis lui Rink. Nemernicul e sigur că nu e urmărit. Nu pare să meargă cu mult peste nouăzeci de kilometri pe oră. Am aruncat o privire la vitezometru. Rink forța SUV-ul la aproape două sute de kilometri pe oră. Dacă poți menține viteza asta, îi ajungem imediat.

– Poți pune pariu pe ce vrei că pot s-o țin tot așa. Dacă nenorociții ăștia ieșiți la plimbare se dau naibii din calea mea.

Ca să-și respecte promisiunea, Rink își puse mâna pe claxon, făcând vehiculele din față să se dea brusc din calea noastră, să ne lase să trecem.

Era înviorător. Dacă nu m-aș fi temut că am putea ajunge prea târziu să-l salvăm pe John, cred că aș fi chiuit și zbierat ca un copil la trenulețele din parcurile de distracții. Așa că am rămas tăcut, mohorât, cu privirea ațintită pe ecranul GPS. Nu era necesar să fiu atât de atent. Cain ieșise deja din hățișul urban și se îndrepta spre vastitatea teritoriului american.

Chiar și la viteza noastră nesăbuită, tot ne-a luat aproape o oră până am zărit mașina Dodge furată de la casa din Long Beach. Am fost tentați să continuăm cu aceeași viteză, să încercăm să prindem și apoi să forțăm mașina Dodge afară de pe drum. Deși nu voiam să cred că John era mort, acum, cel puțin, puteam opri domnia Secerătorului. Bineînțeles, oprirea lui aici ar provoca și alte complicații.

Concluzia? Era mai prudent să-l urmărim la o distanță sigură și apoi să acționăm când nu exista nici o posibilitate ca un trecător nevinovat să fie prins între focuri.

Cain nu era prost. Era un nemernic dement și ucigaș, dar era, de asemenea, șiret. În plus de asta, fusese instruit ca agent guvernamental și, fără îndoială, era un șofer expert, versat în toate măsurile de contraurmărire și condus de reacție. Ne-am postat în urma mașinii, lăsând mai mult de patru sute de metri și cel puțin patru vehicule care să ne separe. Deși era un efort fără noimă.

– Știe că suntem aici, zise Rink.

M-am uitat la el. Iar îmi citea gândurile.

– Știe că suntem aici și ne întărâtă, adăugă Rink.

– Probabil, am încuviințat eu.

– În casa aceea, aproape te provoca să-l găsești. Mă face să mă întreb de ce a stat atât de mult timp în oraș; ca să te lase să-l prinzi din urmă.

Mi-am dat seama că Rink avea dreptate.

– Da, și-a asumat un mare risc mergând prin centrul Los Angelesului când știa că era probabil dat în urmărire. Ar fi putut foarte ușor să schimbe și vehiculele. Se pare că vrea să-l urmărim.

– Vrei să mă apropii mai mult? Să-l presez puțin pe nemernic?

– Nu. Rămâi aici, în spate, unde suntem. Să vedem unde vrea să ne ducă.

– După părerea mea, într-un loc izolat. Vrea să provoace o confruntare. Și vrea să nu se bage nimeni peste el.

– Dacă o confruntare vrea, o confruntare o să capete.

Am schimbat o privire cu Rink.

– A devenit deja o treabă personală, nu-i așa? întrebă Rink.

– A devenit personală când l-a luat pe John prizonier, i-am atras eu atenția.

– Poate, zise Rink. Dar eu mă refer la voi doi. Când a descoperit cine ești, am văzut-o pe fața lui; era aproape excitat. De parcă și-a găsit un adversar pe măsura lui, știi? Crezi că vrea să moară, Hunter? Am auzit că unora dintre acești psihopați le place să provoace un final glorios. Se pare că e ultimul fenomen: sinucidere cu ajutorul unui om al legii. Crezi că vrea să-l omori tu?

– Fie că vrea, fie că nu, asta o să se întâmple, i-am promis.

– Da, zise Rink. Dar fii prudent, omule. Chiar și dacă vrea să moară, probabil intenționează să te ia și pe tine cu el. Dacă vrea să devină faimos, cine altul ar fi mai potrivit să fie trecut pe lista lui, dacă nu tu? Rink mă privi din nou. În afară de mine, bineînțeles.

Chiar și în acele momente, Rink își păstrase simțul umorului. M-a făcut să zâmbesc.

– Bineînțeles.

– Nu, băiete. Vorbesc serios. Dobitocul ăsta încearcă să devină faimos.

Am clătinat din cap.

– Chiar crezi că va ști vreodată cineva adevărul despre el?

Rink zâmbi.

– Nu și dacă lași totul în grija lui Walter.

– Condiția lui – ca să ne permită să-l terminăm noi pe Secerător – a fost ca numele lui să nu fie niciodată menționat.

Ce șanse sunt ca numele meu să ajungă la știri dacă nenorocitul ăsta reușește să mă omoare?

– Nu prea multe, presupun. Dar, pe de altă parte, ce zici de ai tăi, de-acasă? Nu crezi că o să vrea răspunsuri, că o să facă scandal dacă ți se întâmplă ceva?

– Diane știe ce înseamnă meseria mea. O să primească un telefon de la biroul lui Walter. O să i se spună să tacă. Diane vrea o viață liniștită, așa că o să se supună.

Rink scoase un sunet dezaprobator.

– Și eu care credeam că tu o înțelegi cu adevărat pe fosta ta soție.

M-am uitat la el cu ochii mijiți, iar el se uită la mine de parcă aș fi fost un mare idiot.

– Hunter, băiete. Nu mai ești în jocul ăla. De câte ori trebuie să-ți amintesc? Mai sunt și mama, și tatăl tău. Jennifer. Și tu chiar crezi că Diane n-o să meargă până în pânzele albe dacă ți se întâmplă ceva? Crezi c-o să dea o ceapă degerată pe nu știu ce gogoși va încerca să-i servească Walter despre faptul că identitatea Secerătorului e jenantă pentru guvernul Statelor Unite?

Am respirat adânc. Avea dreptate din nou. Bineînțeles că Diane va vrea – nu, va cere – răspunsuri. Era jignitor să sugerez altceva. Am dat din cap a încuviințare.

– Nu numai asta, continuă Rink. Dar tu crezi că eu n-o să deschid subiectul? Nu-i datorez lui Walter absolut nimic, ce naiba! Eu n-am promis niciodată că o să ascund identitatea oii lui negre.

– Nu, Rink. Eu am făcut promisiunea asta pentru amândoi. Când ai venit aici împreună cu mine, ai intrat și tu în înțelegerea asta. Trebuie să respecți și tu cuvântul dat de mine.

Rink se strâmbă, dar încuviință.

Am mai mers așa încă o oră și un sfert. Mai mulți kilometri, în mașină domni o tăcere meditativă.

– Ți se pare familiar? mă întrebă brusc Rink.

Am aruncat o privire către un loc de popas la stânga noastră, pe marginea autostrăzii. Era o zonă de odihnă și de luat

cina, și dincolo de ele era o alee înfundată cu cabane cu un singur etaj. Am clătinat din cap.

– Aici a fost omorâtă perechea aceea. Bărbatul și femeia care l-au luat pe John în mașina lor.

– Vrei să spui perechea care l-a luat cu mașina pe Martin Maxwell sau Tubal Cain sau cum și-o fi spunând? E evident, nu, că asta s-a întâmplat de fapt?

– Vrei să spui că Secerătorul a ajuns cumva cu mașina lui John – cea pe care a furat-o de la Petoskey – și că pe el, nu pe John, l-au văzut martorii?

– Da. Exact.

– Și atunci cum îți explici faptul că John și Secerătorul s-au unit iar? Adică... e cam subțire, nu?

– Nu și dacă s-a întâmplat ceva între John și Cain. Ceva care l-a făcut pe Cain să-l vâneze pe John.

Rink ridică din umeri.

– Cine știe? Poate că au acționat împreună cu mult timp înainte să se întâmple toate astea.

– Nu. Nu cred așa ceva. Au ajuns împreună din întâmplare. Cred că John a devenit fără voie marioneta acestui om. Toate dovezile sunt aici. Amintește-ți că John a salvat-o pe bătrână, că John ne-a oferit instrumentul prin care să-l vânăm pe Cain. A fost hotărârea lui să-mi ia mobilul. Chiar crezi c-ar fi făcut asta dac-ar lucra cu Cain?

– Nu. Și nici nu cred că s-ar fi oferit să se sacrifice. Nu fac decât să joc rolul avocatului diavolului, Hunter. Presupun că nu vom ști niciodată adevărata poveste.

– Singurul mod de a descoperi adevărul e să-l salvăm pe John, am spus. Dacă e după mine, Cain n-o să mai trăiască suficient ca să poată da explicații.

Acolo, la marginile deșertului Mojave, cerul căpătase o nuanță suprarealistă odată cu amurgul. În spatele nostru, deasupra Oceanului Pacific, ultima încercare a soarelui de a menține domnia zilei transformase cerul într-un drapel sidefiu. Pe lângă șosea, copacii aruncau umbre alungite ca niște

degete acuzatoare, arătându-ne drumul către confruntarea care ne aștepta.

Cu patru vehicule în față, Cain își aprinse farurile, ceea ce ne ajuta în urmărirea noastră pe măsură ce noaptea își lăsa mantia peste deșert.

În timp ce conducea, Rink bău apă minerală oferită prin generozitatea guvernului. Îmi oferi și mie din ea. Păcat că sticla nu conținea ceva mai tare. Oricum, am acceptat-o și am băut cu recunoștință.

De fapt, ar fi trebuit să-mi fie mai sete decât îmi era, ar fi trebuit să-mi fie și foame. Nici unul din noi nu mâncase nimic de dimineață. Însă fluxul continuu de adrenalină mă împiedica să doresc măcar să înghit ceva. Stomacul meu nu ar fi tolerat nimic mai solid decât apă de izvor.

Se lăsa noaptea și Rink continuă să conducă în viteză. Una dintre mașinile dintre noi intră pe o stradă laterală și Rink ajunse în golul lăsat de ea.

Cain ne conduse așa timp de două ore, apoi – de parcă îngrijorat că s-ar putea să ratăm faptul că ieșea de pe drumul principal – porni indicatoarele, încetini dramatic și se apropie de intersecție cu viteza melcului.

Două dintre vehiculele din fața noastră îl depășiră înainte să ajungă la intersecție. Când Cain o luă la dreapta, mașina care rămăsese continuă să meargă către est, și am văzut luminile de frână ale lui Cain de mai multe ori, parcă asigurându-se că nu-l pierdem.

– Ce ticălos politicos, murmură Rink.

Apoi Cain ajunse la pasajul superior, traversă magistrala, îndreptându-se spre nord. Pe pod încetini iar la viteza melcului, se uită cum intrăm și noi pe rampa de ieșire și apoi acceleră și se îndepărtă cu Dodge-ul în viteză.

– Bănuiesc că ne apropiem acum și vrea timp să se pregătească, am zis.

Dispozitivul GPS era practic inutil de câteva ore. Pe întreg parcursul îl ținusem în palmă, dacă nu din alt motiv, atunci

pur și simplu ca să mă împiedice să tot umblu la pistol. Cu puțin noroc sau poate anticipând evenimentele, m-am uitat la ecran. Cursorul ce indica ultima locație a mobilului se oprise în sfârșit. Nici nu m-am obosit să mă încrunt. Cain ne descoperise înșelătoria. Poate că descoperise că John avea la el mobilul de îndată ce plecaseră de la casa din Long Beach; poate mult mai târziu. Oricum. Când încetini, nu fu ca să ne întărâte pe noi, ci ca să arunce telefonul.

Era clar că voia să fim aproape. Și mai clar era că avea nevoie să câștige puțin timp înainte să ajungem și noi la locul ales de el pentru înfruntare.

– Apasă pe accelerație, Rink.

– Încă-i văd luminile, zise Rink. N-o să-l pierd.

– N-o să te lase să-l pierzi, i-am zis. O să se asigure că știm exact unde e. Dar o să fie pregătit pentru sosirea noastră, și nu vreau să-i permit acest avantaj.

37

– Nu arăți prea bine.

Cain își studie pasagerul.

Își dădu seama că nu era adevărat decât pe jumătate.

John era întins pe bancheta din spate a mașinii ca niște ambalaje de fast-food: reci, murdare și unsuroase. Sângele de la rana pe care o căpătase în împușcăturile de pe iaht îi pătase hainele până la brâu, unde fusese iar rănit. Mâinile îi erau roșii cu dungi maronii și avea pete și pe frunte. Picături mari de sudoare țâșneau din el ca apa dintr-un boiler stricat.

– Am spus că nu arăți prea bine, John, zise Cain, văzând pleoapele lui John fluturând în oglinda retrovizoare.

– Stinge lumina, murmură incoerent John.

– Trebuie să verific că ești bine, zise Cain, dar își întinse mâna în sus și stinse luminile interioare.

– De ce? O să mă omori, zise John, cu vocea sunându-i ca niște bile rostogolite pe staniol. Sau ai uitat?

– Tot repeți asta. Poate m-am răzgândit.

– Da, sigur că da.

John se forță să se ridice în capul oaselor.

– Culcă-te la loc.

– Sunt bine.

– Drumul va deveni destul de accidentat mai încolo. Ar fi mai bine dacă te-ai culca. Sunt mai puține șanse să ți se deschidă iar rana.

– Rana mea e bine.

Cain izbucni în râs, fără amuzament.

– Fă ce vrei.

– Mai bine decât să fac ce vrei tu, zise John cu prea puțină convingere.

Cain bătu darabana cu degetele pe volan.

– Știi, nu sunt sigur că rabla asta ne va duce până unde trebuie să ajungem. Nu rămânând întreagă.

– Nu contează, îi zise John. N-o să ai nevoie de ea pentru drumul de întoarcere. Pe tine o să te ia mașina medicului legist.

– Nu mai spune!

– Serios. Te iei de frate-meu, poți să-ți rezervi un sac mortuar.

– Dă-i înainte și crezi asta, John. Ai nevoie de optimism ca să rămâi în viață.

– Eu nu scap din chestia asta în viață. Știu asta. Am știut-o încă de la început. Singura mea speranță e să te văd pe tine murind primul.

– Dacă moare cineva, acela o să fie grozavul de frate-tău. Și sunt șanse să-l termin și pe Jared Rington.

– Ești așa de plin de tine că tu chiar crezi tâmpenia asta?

– Vrei să spui că încrederea în propriile mele abilități e un lucru rău? Să-ți fie rușine, John. Ce chestie urâtă din partea ta; să încerci să-mi strici stima de sine.

– Nimic din ce zic eu nu te-ar putea face să te simți rău. Ești un nenorocit de psihopat.

– Cuvinte goale, John. Cuvinte goale.

– Nu mai fi așa de arogant. La naiba, de ce nu spui adevărul? Ai avut intenția să mă omori încă de la început, nu-i așa? La naiba, nu-mi vine să cred că m-ai salvat de la înec numai ca să mă omori tu. E așa o nebunie, că nimeni n-ar crede.

– Nu contează, John, zise Cain. Ești aici acum. Nu are nici o importanță dacă mă crezi sau nu. Adevărul e... că nu contează.

– Adevărul e, se răsti John, că o să-ți primești căpățâna pe un platou. Fratele meu nu e ca mine; Joe *te va omorî.*

– Nu, nu cred că se va întâmpla așa.

John tuşi dezgustat şi se mişcă pe banchetă. Fie îl lăsaseră puterile, fie se hotărâse că n-avea nici un rost să mai vorbească. Nu că avea vreo importanţă; dacă Tubal Cain voia să vorbească, atunci va vorbi.

– Ei, acum, unde e Joe Hunter cel mare şi viteaz?

Cain se uită în oglindă, pe care o ajustă. La o anumită distanţă în urmă zărise farurile SUV-ului care-i urmărea. Ca răspuns stinse farurile de la Dodge.

– Nu vrem să le fie chiar aşa de uşor, nu-i aşa?

– Am crezut că vrei să te urmărească.

– Da, dar nu de prea aproape.

– Ai putea pur şi simplu să te dai bătut. Joe n-o să înceapă să-ţi citească drepturile şi apoi să-ţi pună cătuşe. De îndată ce te vede, o să-ţi tragă un glonţ între ochi.

– Atunci va trebui să mă asigur că nu mă vede, nu-i aşa?

Cain zâmbi în întuneric.

Şoseaua devenise un drum de ţară, cu făgaşe şi tufişuri de lăstari de pelin pe mijloc, unde se adunase nisipul de deşert. Luna suspendată deasupra orizontului oferea puţină lumină, cât să desluşească drumul în faţă. Nu că avea nevoie să se concentreze; cunoştea drumul ăsta la fel de bine pe cât îşi ştia dorinţele întunecate ale inimii. În ciuda îndoielilor lui despre capacităţile acestui Dodge, reuşi să-l facă să meargă cu viteză mai mare, zâmbind la fiecare hurducătură şi la geamătul de durere pe care-l provoca pasagerului mohorât din spate.

– Pun pariu că-ţi doreşti să nu fi făcut şmecheria cu telefonul, ce zici? întrebă el.

John nu răspunse.

– În momentul acesta, te gândeşti că ţi-ai semnat nu numai condamnarea ta la moarte, ci şi pe a fratelui tău. În adâncul sufletului tău, o fărâmă rătăcită de onoare creşte ca un cancer, infectându-ţi măruntaiele. Te gândeşti: „Ar fi trebuit să accept ce mi se cuvenea şi să-i las pe ceilalţi în pace. Acum mi-am pus fratele într-un pericol îngrozitor."

– Nu, zise John, pufnind disprețuitor. Mă gândesc că spui așa niște rahaturi că nu mai suport duhoarea. Am plecat de-aici, cretinule!

Și John apăsă mânerul ușii. Împinse ușa deschisă, se târî spre deschidere cu umărul. Curentul de aer o trânti din nou către el.

Cain n-ar fi recunoscut niciodată că putea simți panică, dar, dându-și seama de planul nebunesc al lui John, lăsă să-i scape un țipăt de protest. Apăsă imediat pe frâne. Corpul lui John fu azvârlit înainte și se izbi cu fruntea de ceafa lui Cain. Șocul coliziunii îl făcu pe Cain să-și ia mâinile de pe volan și pentru o clipă trebui să se lupte și cu mișcarea mașinii, și cu valul de durere ce se revărsa peste el. În acele câteva momente, John se lăsă cu toată greutatea pe ușa pe jumătate deschisă și se rostogoli afară în norul de praf.

– Mama dracului! strigă Cain, apăsând încă o dată pe pedala de frână.

Mașina derapă, ridicând nori de praf, oprindu-se în cele din urmă perpendicular pe drum. Cain deschise ușa și ieși cu greu afară, căutând rapid pe drum trupul rănit al lui John. Nu era pe drum. Începu să alerge. De la distanță se vedeau luminile atacului cavaleriei conduse de Joe Hunter.

La aproximativ patruzeci de pași pe drum îl găsi pe John întins la baza unui cactus noduros. Pe moment, se temu că John murise, dar apoi zări privirea arzătoare de pe chipul lui când se răsuci pe loc ca să se uite la el.

– Bou tâmpit ce ești! se răsti el.

– Du-te dracului! îi răspunse bombănit John.

– Nu, du-te tu dracului!

John încercă să se ridice împotriva lui, și Cain îl împinse cu piciorul înapoi la pământ, apăsând sălbatic cu piciorul pe rana din piept. John urlă. Cain apăsă mai tare. Urletele încetară când John își pierdu până la urmă cunoștința.

Cain îl înșfăcă. Îl apucă pe John de piept și începu să meargă cu spatele înainte. Târându-l pe bărbatul care gemea, Cain

își ridică privirea. Farurile lui Hunter erau la o oarecare distanță, dar se apropiau din ce în ce mai mult, cu hotărâre dușmănoasă.

– Ar trebui să te las să mori aici, tâmpit afurisit. Să te las aici pe drum ca nemernicul de frate-tău să dea cu mașina peste tine.

Era o amenințare goală. Avea un plan special pentru John Telfer.

38

Enigma care era Tubal Cain îmi bântuia în continuare gândurile. Cum poate un psihopat ca Martin Maxwell să treacă prin selecția riguroasă folosită de Serviciul Secret? Cum să reușească să-și ascundă adevărata personalitate – un descreierat și un ucigaș – și să fie considerat normal?

Nu numai asta, dar pentru soția și copiii lui era chintesența tatălui de familie. Ce le trecuse oare prin minte când îi văzuseră pentru prima oară adevărata față?

Oare ce-și imaginase acel frate pierdut de atât timp când se întâlniseră prima dată? Că vor recupera trecutul pierdut, că vor merge să joace biliard împreună, să bea niște beri și să devină prieteni pe viață? Pun pariu că nu-și imaginase nici o clipă că va deveni un cadavru carbonizat într-o casă pe care n-o cunoscuse niciodată, cu fantomele soției și copiilor lui Cain ținându-i companie.

– Iar ești așa, zise Rink.

M-am uitat la Rink, care reușea să se uite și la mine și să fie atent și la drum.

– Cum așa?

– Ai fața aia.

– Ce față?

– Fața care spune că nu ești îngrijorat de ce-o să fie. Cea pe care o aveai mereu în misiuni.

– Sunt îngrijorat, Rink.

– Nu pari să fii. Apoi schimbă subiectul. Uită-te înainte, Hunter. S-au stins farurile.

M-am uitat în întunericul din față. Nu se mai vedeau farurile automobilului Dodge. Ne fixaseră în întuneric atât de mult timp, încât dispariția lor bruscă îmi dădu un sentiment inconfortabil, prevestitor de rău. Ca și cum s-ar fi deschis o groapă și diavolul scăpase de noi fugind înapoi în iad.

– Crezi că s-a oprit? Poate încearcă să scape?

Rink aruncă iar o privire rapidă spre mine și apoi din nou spre șosea.

– Nu. Merge cu farurile stinse. Vrea să ajungă înaintea noastră ca să poată aranja o ambuscadă.

– E vremea să-l prindem din urmă, atunci, zise Rink.

Mașina țâșni înainte, săltând peste făgașele mai înalte, trecând năvalnic prin altele, astfel că pietrișul se izbea zăngănind de roți.

Începuse cu adevărat vânătoarea.

Mi-am verificat din nou pistolul SIG. Încărcător plin. Două rezerve la brâu. Apoi m-am aplecat și am atins mânerul cuțitului militar Ka-bar pe care-l vârâsem în cizmă. Bănuiam cumva că arma aleasă în confruntarea finală cu nemernicul ăsta ucigaș va fi cuțitul.

Deasupra noastră pe bolta cerului sclipeau stele. Acolo, în locul acesta pustiu, cerul părea nesfârșit, lumina stelelor limpede și puternică. Umbrele erau clare, nisipul și pietrișul aveau o calitate vag luminoasă. Trecând ca o rachetă prin peisajul nocturn, nu luam în seamă frumusețea deșertului. Nu i-am acordat nici o clipă de atenție. Cum aș fi putut să stau să mă gândesc la frumusețe în timp ce urmăream o creatură atât de oribilă ca Tubal Cain?

Eram tentat să verific cerul nopții pentru alt motiv: având în vedere că foloseam tehnologia pe care ne-o dăduse Walter, n-aveam nici o îndoială că eram și noi, la rândul nostru, urmăriți la fel de eficient. Nu aveau să vină în mașini; rechiziționaseră probabil elicoptere, posibil chiar un

AWACS[1] sus pe cer, ca să ne verifice traiectoria. În cele din urmă, nu m-am mai obosit să caut; elicopterele erau pilotate fără luminile de bord și un avion spion ar fi fost imposibil de observat.

– Când îl găsim, îl terminăm repede, i-am spus lui Rink.

– Asta a fost și intenția mea încă de la început.

– Băieții lui Walter o să ajungă și ei în curând, am adăugat.

– N-o să încerce să ne oprească.

– Știu. Vor veni să șteargă urmele, să se asigure că totul rămâne curat. Nu vreau ca John să le pice în mâini. M-am uitat cu subînțeles la Rink, și el încuviința. O să-l facă pe John să dispară. S-ar putea să ne facă și pe noi să dispărem.

– Vor încerca afurisiții naibii.

Mi-am întors atenția asupra drumului. Tufișurile fuseseră înlocuite de un teren mai înalt. Pe linia orizontului puteam detecta o adâncire a umbrelor, de parcă un zid colosal se înălțase peste deșert.

– Ai vreo idee pe unde suntem? l-am întrebat pe Rink.

– Nu.

Am căutat GPS-ul, l-am pornit și am studiat harta ce lucea vag pe ecran. Niște bare îngrămădite arătau că terenul devenea tot mai muntos. Drumul nu era marcat pe hartă, dar asta nu era o surpriză. Am pus GPS-ul pe podeaua mașinii.

– Mergi tot înainte. Se pare că ne îndreptăm spre dealurile alea.

Rink se supuse. Dar nu am mers mai mult de patru sute de metri când mi-am plesnit mâinile de bord și i-am spus să oprească. M-am răsucit pe loc ca să nu pierd din ochi ce se întâmpla pe marginea drumului. Rink opri mașina exact în momentul când eu deschideam ușa ca să ies.

Am alergat înapoi pe unde venisem, am încetinit și m-am oprit la douăzeci de metri de ceea ce observasem ieșind dintr-un mic tufiș ars de soare.

---

[1] Airborne Warning and Control System – avion de supraveghere (n.red.)

Am ascultat.

Nu se mișca nimic pe nisip. Nu auzeam decât murmurul răgușit al mașinii din spatele meu, sângele ce-mi curgea năvalnic prin vene. Totuși, am rămas nemișcat, folosindu-mă de vederea periferică pentru a studia umbrele. Ceea ce ratezi deseori când privești direct poate fi zărit periferic, cea mai mică mișcare fiind amplificată de zece ori. E o chestie animalică, de pradă, o amintire a zilelor când oamenii erau vânați de fiare carnivore.

Satisfăcut în cele din urmă că aceasta nu era o parte a ambuscadei lui Cain, am înaintat. O inspecție rapidă îmi demonstră că pământul și pietrișul de la marginea drumului fuseseră deranjate. Mai îngrijorător, am văzut o dâră umedă de sânge unde fusese târât pe pământ un trup. Nu eram eu Sherlock Holmes, dar am ghicit că John făcuse un efort să scape, însă fusese capturat iar și dus cu forța înapoi în Dodge. Cain îl avea pe John, da, dar nu observase servieta ce atârna pe un tufiș de pe marginea drumului.

Am alergat la ea și am luat servieta Samsonite de pe tufiș. Nu aveam nici o îndoială că era servieta pe care o văzusem încleștată în mâinile lui John în casa de pe plajă. S-ar fi putut ca din întâmplare o servietă să fie aruncată aici în deșert, dar nu una stropită cu sânge. Nu mi-am pierdut timpul să-i verific conținutul, observând doar că era grea, am luat-o la subsuoară, apoi m-am înapoiat la SUV.

Când am ajuns înapoi la mașină, Rink porni iar pe urma lui Cain și mă întrebă:

– Te gândești și tu la ce mă gândesc eu?

– Bani, am răspuns.

Am umblat la încuietori și am deschis servieta în poală. Era plină de teancuri de bancnote. Rink scoase un mic șuierat.

– Falși?

Am verificat.

– Nu. Adevărați.

– Deci despre asta era vorba, zise Rink.

Am clătinat din cap.

– Nu cred, Rink. N-a fost niciodată vorba despre bani. Cain vrea sânge.

– Oase, mă corectă Rink.

– Dar cred că despre asta a fost vorba la început pentru John.

– Prostănac lacom afurisit.

Am clătinat din cap.

– Nu cred c-a făcut asta din lăcomie. Cred că a considerat-o o metodă să aranjeze lucrurile.

– Da, zise Rink fără convingere.

Am ridicat din umeri. Îl cunoșteam mai bine pe John. Credeam că se schimbase. Vechiul John nu s-ar fi pus în pericol pentru bătrână; nu ar fi riscat să-mi ia telefonul mobil din buzunar de frică să nu-l vadă Cain. John ajunsese în sfârșit să-și dea seama că în lume existau lucruri mai importante decât următoarea pleașcă.

În locul acela de la marginea drumului, nu încercase deloc să scape; sărise din Dodge cu intenția să-mi lase mie banii să-i găsesc. Banii nu erau pentru el; erau pentru Louise, pentru Jenny, pentru copiii lui. Am așezat servieta sub scaun și am închis subiectul. Va fi analizat de mine mai târziu.

39

– Cum ți se pare?

Fără ca Tubal Cain să-și dea seama, John se rezemase de stâlpul de lemn, pătându-l cu sânge, încercând să stea drept în picioare. Capul i se bălăngăni. Murmură ceva incoerent.

– Ai putea fi puțin mai entuziast, zise Cain. Am depus mult efort să aranjez casa perfect pentru fratele *meu*. A fost nevoie de mult timp și efort pentru decorul ăsta. Nu crezi că ambianța e perfectă?

John se clătină pe picioare. Cain îl apucă de subsuori, fără să-i pese că degetele îi intrau în carne.

– Ai grijă la prima treaptă, poate fi înșelătoare.

Apoi, cu o îmbrânceală, îl împinse pe John înainte. Se uită apoi cum prizonierul lui se rostogoli pe trepte în întuneric. Fiind doar pe jumătate conștient, John nu făcu mult zgomot. Căzu ca și cum ar fi fost făcut din cârpe, fără un contact zgomotos cu treptele. Numai un geamăt marcă locul unde se opri.

– Așa meriți dacă nu ești atent, zise Cain.

Nu era bucuros că John pierduse valiza cu bani. Însă nu era nici îngrijorat în mod inutil. Fie că Joe Hunter îi va aduce banii, fie va merge înapoi și-i va lua el singur când toată tevatura asta se va sfârși. Îngrijorarea nu era necesară, dar puțină cruzime îi va reaminti lui John Telfer ce însemna să-l sfideze pe Tubal Cain. Aruncând o ultimă privire înapoi, Cain îl urmă pe John în întuneric.

Nu erau decât puține trepte și ajunse în curând pe podeaua de piatră. Ultima dată când fusese aici, Cain măturase nisipul deșertului, dar deja simțea sub picioare praful adus de vânt; era principalul dezavantaj al acestei ascunzători, faptul că trebuia constant să mătură și să șteargă nisipul și praful, ca să țină deșertul la distanță.

Îl atinse pe John cu un picior, se aplecă în întuneric, îl împinse și în același timp luă în mână lacătul ce ținea ușa metalică încuiată. Ținu lacătul într-o mână și cu degetele celeilalte pipăi peretele cel mai apropiat, găsi o nișă îngustă pe care o săpase în gresie și trase afară cheia ascunsă acolo. Cheia deschise lacătul fără mare efort. Cain împinse ușa, care se deschise înăuntru pe balamale bine unse.

Mirosul îl lovi.

Zâmbi.

Chiar și semiconștient cum era, duhoarea îl făcu pe John să tușească.

– Ce dra...? bombăni John.

Cain nu comentă; se aplecă și-l apucă pe John de cămașă, trăgându-l în picioare. Îl împinse pe John în cameră înaintea lui, îndemnându-l să intre în duhoarea de casă mortuară. John rezistă într-o oarecare măsură, refuzând să respire, încordându-și umerii, încercând să nu mai simtă mirosul scârbos de carne putredă.

– Intră, zise Cain, aproape în șoaptă.

– Nu, icni John.

– Ba da, zise Cain și-l împinse în întunericul înăbușitor.

Cain intră în cameră cu o exuberanță vioaie. Practic, țopăi până la lampa cea mai apropiată, pipăi în jur până găsi aprinzătorul cu butan de lângă ea și aprinse mucul lămpii, umplând camera de umbre ce se zvârcoleau pe pereți. După aceea, își goli buzunarele de oasele pe care le adunase în ultima călătorie. Formau o grămăjoară consistentă. Apoi, cu mâinile în șolduri, studie spațiul din fața lui.

– Ei, acum ce părere ai, John? Crezi că Iubal ar fi mulțumit?

John era ghemuit pe podea în poziție fetală. Un braț îi acoperea fața, dar Cain îi vedea albul ochilor reflectat în lumina lămpii. De după scutul acesta ineficient, studie camera cu un amestec de fascinație și repulsie. Avea pupilele micșorate în lumina galbenă. Da, se gândi Cain, John era foarte impresionat.

40

– Amintește-mi să nu investesc într-o casă de vacanță aici, zise Rink. Ar fi o nenorocire să o închiriez în timpul iernii.

– Ar fi o nenorocire în orice anotimp, i-am răspuns eu.

Deșertul Mojave are o suprafață de mai mult de 65 000 de kilometri pătrați, învecinându-se cu California și porțiuni din Arizona, Utah și Nevada. Unde eram în momentul acela anume nu aveam curajul nici măcar să ghicesc. Nu eram bucuros decât că aveam cu noi un vehicul. Dacă ar fi trebuit să plecăm de aici pe jos în timpul zilei, nu aș fi pariat prea mult pe șansele noastre de supraviețuire.

Nu că era un deșert în adevăratul sens al cuvântului. Nu era format din kilometri de dune, așa cum văzusem în Sahara cu mai mulți ani înainte. Dar o singură privire asupra peisajului pârjolit îmi spuse că era tot atât de arid.

Urcam tot mai sus către dealuri. În jurul nostru cerul nopții era sfâșiat de-a lungul orizontului de forme bizare, despre care știam că erau copaci Joshua. În imaginația mea, apăreau ca niște uriași diformi ce-și fluturau amenințător brațele către noi. Drumul nu era acum decât o vagă amintire și Rink nu urmărea decât dârele vagi lăsate pe pământ de Dodge.

Pe timpul zilei, zona aceasta era fierbinte, și în toiul nopții temperatura cobora brusc inconfortabil de mult, dar noi mergeam la momentul acela când căldura acumulată pe timpul orelor de zi era emanată din pietre și nisip, făcând noaptea călduță. Totuși, chiar și cu căldura dată la maximum în SUV,

am simțit primii fiori de frig. Am tremurat, observând că mă încordez din reflex. Rink se uită brusc la mine.

– Ești bine, Hunter?

Am murmurat că da.

– Totul o să fie bine, o să vezi, îmi spuse Rink.

– Sunt bine, Rink, l-am asigurat. M-am simțit pentru o clipă de parcă mi-a călcat cineva pe mormânt.

Rink tăcu. Poate că vorbisem prea profetic pentru gustul lui. Se concentră să aducă mașina în sus pe o pantă către o trecere dintre dealuri, marcată de două colțuri uriașe de stâncă. Când eram aproape de vârf, se întoarse spre mine:

– Cain e cel care va muri.

Am respirat.

– Sper că ai dreptate. Că se va termina totul în seara asta.

M-am uitat la el. Tuși din fundul gâtului, un bubuit profund.

– I-a sunat ceasul lui Cain, Hunter. Partea asta se va termina. Dar restul?

– Care rest? am întrebat, dar era o întrebare retorică.

Se referea la John, la Louise Blake, Petoskey și Hendrickson, la Walter, la Serviciul Secret. Toate victimele Secerătorului și familiile lor. Cain va muri poate în noaptea asta, dar cât de mult vor dura repercusiunile? Mai erau și alți morți – în afara victimelor lui – implicați în asta. În mod special ucigașul plătit de acasă de la Louise, celălalt pe care-l omorâsem la casa de pe plajă. Cazurile astea cum se vor rezolva?

– O să avem un circ cu trei ringuri aici, zise Rink. Cort înalt, maestru de ceremonii, toată tevatura! Să sperăm că nu vom ajunge să arătăm și noi ca niște nenorociți de clovni.

Am clătinat din cap.

– Walter va avea grijă să nu se întâmple asta.

Exact cum va avea grijă și de dispariția ucigașilor pe care-i executaserăm.

M-am uitat fix înainte. Cei doi colți gigantici de stâncă dominau orizontul. Pe fundalul cerului violet păreau a fi monoliți,

pietrele ce marchează mormintele unor uriași. Și trebuia să trecem printre ele.

În timp ce ne strecuram printre cei doi colți uriași de stâncă, am ajuns la concluzia că trecuserăm de punctul de întoarcere. Era un clișeu, într-adevăr, dar tot adevărat. Mi-am verificat încă o dată armele. Și acum erau pregătite, exact cum fuseseră cu câteva minute înainte. Pentru un moment, m-am întrebat dacă vor fi de ajuns.

Dincolo de porțile de stâncă era o întindere plană de gresie. Urca blând către orizont, strat peste strat de nisip pietrificat. Cu milioane de ani în urmă, zona aceasta fusese fundul unui ocean preistoric, mișunând de vietăți bizare și uluitoare. Dar acum, mult deasupra nivelului prezent al mării, vastitatea de piatră era lipsită de viață. Numai praful se mișca aici, adieri slabe ridicând și răsucind în fuioare subțiri particule de praf peste întinderea nemișcată.

– Parcă tocmai am fi aterizat pe Marte, zise încet Rink.

După felul cum întinderea de piatră dispărea în noapte, părea că ajunsesem într-un loc periculos și l-am avertizat pe Rink să încetinească. Era ceva în culoarea nopții de dincolo de vederea noastră care mă făcea să mă opresc; de parcă eram la marginea lumii și un singur pas imprudent ne putea face să ne prăbușim în abis.

Rink opri mașina. Ne-am aplecat amândoi în față, îndoindu-ne gâtul ca să ne uităm în jos, la valea învăluită în ceață de sub noi. Ne uitarăm apoi unul la altul. Dacă Rink n-ar fi oprit în momentul în care o făcuse, ne-am fi prăbușit șaizeci sau chiar mai mulți metri și-am fi murit.

– Acum încotro, Daniel Boone? mă întrebă Rink.

– Oriunde, în afară de înainte, i-am răspuns și am râs amândoi.

Cu mare grijă ca mașina să nu alunece spre marginea prăpastiei, Rink viră la stânga, apoi conduse cu prudența unui om care tocmai a orbit brusc. Întinderea de piatră deveni brăzdată de crevase adânci și Rink conduse tot înainte, făcând

astfel o întoarcere completă de trei sute șaizeci de grade, ajungând iar pe drumul pe unde veniserăm. În noapte se vedeau forme ciudate. Abia când ne-am apropiat mi-am dat seama că mergeam printre carcasele distruse ale unor vehicule arse. În primul rând, erau camionete de camping și rulote Winnebago, câte o minicamionetă ocazională. Cain avea se pare o râcă intensă împotriva șoferilor lor. Apoi am găsit și Dodge-ul. Era evident că mașina fusese abandonată. Ambele uși din față erau deschise și lumina interioară era o lucire gălbuie pe fundalul cerului nopții.

Înăuntrul mașinii nu mișca nimic. Cain ar fi putut fi întins pe bancheta din spate, așteptându-ne să ne apropiem ca proștii, să ne uităm înăuntru ca el să ne poată împușca. Sau putea aștepta ghemuit după mașină. Am îndepărtat ambele idei.

Care ar fi distracția?

Nu ne-ar fi adus până aici numai ca să ne împuște din întuneric, în timp ce noi eram în câmp deschis. Cain plănuise un joc mai interesant.

Dar tot trebuia să verificăm.

Am coborât din SUV la cincisprezece metri de Dodge. Rink merse de-o parte și eu de cealaltă, cu armele pregătite de tragere. Am ocolit mașina prin față, în timp ce Rink venea din spatele ei. Apoi, dintr-o poziție din care amândoi puteam vedea ambele părți ale vehiculului, ne-am apropiat din față și din spate.

Mi-am vârât țeava pistolului în interiorul mașinii, și Rink se duse să verifice banchcta din spate.

– E liber? am întrebat eu.

Rink îmi făcu semn din cap să mă apropii.

– Ia uită-te aici, Hunter.

M-am uitat. Și n-am putut decât să scot un icnet. Bancheta din spate era scăldată în sânge; nu băltoace, dar destule dâre și pete ca să indice mult prea limpede că John nu mai avea mult timp de petrecut pe lumea asta.

În timp ce mă uitam în continuare împietrit la sânge, Rink verifică rapid portbagajul mașinii și-l găsi încuiat. Cain nu va ieși din el când noi vom fi întorși cu spatele. Rink veni lângă mine. Îmi atrase atenția și îmi făcu semn să privesc înainte.

Câteva pietre șterse de praf indicau că pe acolo trecuse cineva. Tot așa și picăturile periodice de sânge ce sclipeau întunecate pe suprafața mai palidă.

Pornirăm din nou. Despărțindu-ne unul de altul, cu aproximativ zece pași care ne separau, am înaintat cu prudență. Apoi, la nu mai mult de o sută de metri de mașina parcată, am ajuns la marginea stâncoasă a prăpastiei. Din interiorul mașinii SUV, ne-am apropiat mai mult ca înainte de margine, astfel că abisul de sub noi nu mai părea atât de înfiorător. Peretele de piatră cobora mai mult de șaizeci de metri până la o pantă mai domoală de șist și nisip, apoi se nivela într-un amfiteatru natural care se întindea mai departe decât vedeam cu ochii. Era o formă imensă de bol, de un alb alcalin, și ceața plutea deasupra sa ca o mulțime de spectre. Bazinul albit de soare nu-mi amintea decât de un singur lucru: interiorul gol, scobit al unui craniu de om. Am șuierat. Dacă era vreun loc pe lumea asta pe care Cain l-ar numi casa lui, acesta ar fi.

Conturați pe marginea stâncii eram ținte ușoare pentru oricine ar fi fost poziționat dedesubt. Ne-am tras amândoi înapoi.

– Acolo, îmi arătă Rink. Pare a fi destul de departe în jos. Sunt sigur că pe-acolo s-au dus.

Am văzut fisura în pământ și am dat din cap că da. Când ne-am apropiat, m-am uitat peste margine. La o privire întâmplătoare, probabil n-ai observa treptele artificiale ce coborau panta, dar pe ele le căutasem. Cain fusese aici de multe ori în trecut; treptele stăteau mărturie.

– Merg eu primul, i-am spus lui Rink.

Apoi, fără să aștept să-mi răspundă, am pornit. Treptele nu erau pe cât de abrupte păreau la prima vedere și în mod surprinzător nu era necesar să fii agil ca o capră neagră ca să

le poți coborî. Totuși, împovărat cu John, mă întrebam cum reușise Cain să facă asta fără să se împiedice și să se prăbușească amândoi, să moară acolo. Gândul acesta îmi provocă un nou val de respect pentru ceea ce era în stare să facă omul acela.

Mă avertizasem în sinea mea și înainte, amintindu-mi că era un agent instruit al Serviciului Secret, că era probabil dârz ca o stâncă, în ciuda înfățișării modeste. Acum trebuia să-l creditez cu putere fizică și hotărâre peste medie. Nu va fi ușor să-l învinge într-o luptă corp la corp, deși aceasta era intenția mea.

Rink nu avea nevoie de sfaturi în legătură cu felul cum vom coborî. Așteptă până când am ajuns la fundul fisurii înainte să pornească și el.

În timp ce cobora, l-am acoperit. Când ajunse jos, am pornit înainte. Rink mă urmări, uitându-se mereu în dreapta și în stânga, și periodic în spate. Am traversat panta văii albe ca de os în felul acesta până am ajuns la nivelul plat. Pământul nu mai era la fel de înșelător cum fusese la coborâre, dar ceața se ridică înaintea noastră, acoperindu-ne vederea. Asta era destul de rău în sine, dar ne juca trucuri și cu auzul. Când am pășit pe nisip, aș fi putut să jur că aud susur de muzică. M-am oprit și m-am întors spre Rink.

– Ai auzit?

Rink se încruntă.

– E un radio? șopti el.

Am ridicat din umeri și am continuat. Printre fuioarele de ceață, mi s-a părut că văd ceva mișcându-se. Ca răspuns, mâna mi s-a întors în acea direcție și cu vârful degetului am atins trăgaciul pistolului. Am auzit iar susurul de muzică. Apoi ceața se zvârcoli și forma pe care o zărisem dispăru.

– Ce naiba a fost asta? șuieră Rink către mine.

Ceea ce îmi confirmă că nu halucinasem.

– Nu știu, i-am răspuns.

– Fantoma dracului, bombăni Rink.

Din fața mea se auzea muzică, în sunetele discordante ale unei orchestre. Încă o dată, l-am zărit pe dirijor fluturându-și bagheta. Și, chiar și obișnuit cu ororile cum devenisem odată cu trecerea anilor, tot m-am tras un pas înapoi în fața privelиștii din fața mea.

– Doamne sfinte, am șoptit.

Rink avusese dreptate: monstruozitatea din fața mea se putea descrie într-adevăr cel mai bine ca o fantomă.

41

Cain fluiera în timp ce lucra. Păstra ritmul cu fiecare scâncet de agonie din partea lui John, răsufla zgomotos la fiecare geamăt de durere, râdea când John își împingea corpul în peretele de stâncă într-un efort zadarnic să scape de tăieturile lui.

– Durerea va dispărea în curând, îl asigură Cain pe John. Odată ce trec de piele, când ajung la os n-o să mai fiu în zona terminațiilor nervoase.

John urlă de dureri.

Cain se apropie mai mult, cu ochii ca niște lasere, mișcând cuțitul de pescar cu precizia unui chirurg. Era atât de concentrat, încât vârful limbii îi ieșea printre buze, zbătându-se ca un vierme gras în timp ce Cain mânuia unealta. Dincolo de carne era osul, și asta necesita mai mult efort. Își încetase fluieratul și acum gemea mai des decât John.

John călătorea pe drumul de dincolo de agonie acum. Dincolo de puterea de îndurare a unei ființe omenești. Cain oftă. Munca lui nu mai era la fel, nu-i mai oferea aceeași satisfacție, dacă subiectul nu mai era de față să o aprecieze. Clătinând din cap, făcu un pas înapoi. Apoi, cu mâinile în șolduri, își admiră opera.

– Nu-i prea rău, presupun, își zise el.

Însă tot îi lipsea ceva mai extravagant ca final. Dacă aceasta avea să fie capodopera lui Iubal și Tubal Cain împreună,

atunci avea nevoie de o piesă de rezistență magnifică pentru a o finaliza.

Cu acest gând, își vârî cuțitul pescăresc la brâu, ridică pistolul descărcat de unde-l așezase pe podea și ieși în noapte.

42

M-am întrebat deseori dacă există un om mai superstițios decât un soldat. Ai putea crede că, având în vedere cât de mult se bazează pe fapte, știință și tehnologie, elementele de bază ale războiului modern, n-ar mai rămâne loc pentru supranatural. Dar, după cum am menționat deja, în mintea multor soldați există credința fermă că abilitățile paranormale se adaugă arsenalului unui războinic. Eu, de exemplu, pot jura că există un al șaselea simț, o abilitate crescută de a detecta un privitor nevăzut, lunetistul de pe acoperiș sau tigrul ascuns în iarba înaltă. E un lucru în care crede atât de multă lume că are și o denumire: experiență intuitivă rapidă, percepția extrasenzorială a soldaților.

Accept faptul că dovada unui asemenea lucru e pur subiectivă, dar mi-a salvat viața de-atâtea ori, încât îi dau crezare pe de-a întregul. Până acum însă, în ciuda noțiunilor mele fantastice din timpul atacului asupra clădirii lui Petoskey, n-am crezut niciodată cu adevărat în fantome. Cum aș putea? La câți oameni am omorât, aș înnebuni dacă aș sta să mă gândesc prea mult la numărul celor care mă bântuie.

Totuși, pentru mai bine de o bătaie de inimă am acceptat cu adevărat ideea că ceea ce era în fața mea era un spirit răzbunător ridicat din mormânt. M-am tras înapoi, cu ochii mari, cu gura căscată. Și, dacă lama pe care o ținea în pumnul de gheare ar fi fost animată, mă îndoiesc că aș fi fost în stare să o opresc să-mi secere capul de pe umeri.

– Dumnezeule sfinte!

Am auzit cuvintele, dar n-am fost sigur dacă eu sau Rink le-am rostit. Poate că amândoi.

Tragerea directă se bazează în întregime numai pe postura firească, pe reacţia naturală de a-ţi ridica arma şi a trage în orice pericol ţi se arată în faţă. Fiind confruntat cu această creatură diabolică, reacţiile mă trădară. Pistolul SIG îmi atârna inutil la şold.

Imediat, Rink apăru lângă mine. Îmi puse o mână pe umăr.

– Hunter... trebuie să mergem mai departe, băiete. Nu poţi să laşi afurisenia asta să te bage în sperieţi.

– E destul de greu, am îngăimat.

Eram cuprins de paralizie şi trebui să fac un adevărat efort ca să reuşesc să mă dezmeticesc. Am răsuflat adânc, eliberându-mi astfel frica reprimată.

– Ce dracu' e asta? l-am auzit pe Rink întrebând.

M-am uitat iar la spectrul din ceaţă. Un craniu omenesc rânji către mine. Dar acum vedeam că nu era nici un semn de viaţă în spatele orbitelor goale, nici o picătură de salivă scurgându-se printre dinţii larg desfăcuţi. Era un simulacru, avea iluzia vieţii doar datorită nebuniei artistice a lui Cain. Craniul era montat pe un par vârât în nisip. O pătură zdrenţuită era agăţată de un lemn bătut perpendicular pe el, în cruce, ca să-i dea iluzia unui corp eteric. Mâinile şi antebraţele – piele veştedă şi tendoane ce ţineau oasele laolaltă – erau legate de alţi pari ascunşi de pătură. M-am cutremurat.

– E o avertizare, am reuşit în cele din urmă să răspund. Sau un păzitor al intrării. Cred că l-am găsit, Rink.

– Nu glumeşti, şopti Rink.

Am auzit amândoi muzica din nou: un clinchet sonor de data asta. M-am apropiat mai mult de silueta scheletică. Muzica venea de la oase. De-a lungul radiusului şi a cubitusului fuseseră sfredelite găuri înguste, alcătuind astfel un simulacru de fluier. Când vântul sufla mai tare, deranja pătura şi se

auzeau niște clinchete precum cele produse de clopoțeii de vânt.

– Nemernicul ăsta e la fel de dement ca o ceată de maimuțe urlătoare, zise Rink.

Am pornit mai departe și nu m-am putut abține să nu mă întorc să mă mai uit o dată la silueta fantomatică. Cui aparțineau oasele acelea? E pe undeva vreo familie care și în ziua de azi speră că persoana iubită de ei va ajunge acasă într-o bună dimineață și va anunța că e bine; că doar voise să se ducă într-o vacanță pentru o vreme, dar că acum s-a întors acasă? Mi-am promis să am grijă să se întoarcă și că voi duce această persoană acasă. Ziua aceea nu va fi bună, nu va fi nici fericită, dar va ajunge la cei dragi.

Și tot așa și cu celelalte douăsprezece schelete pe care le întâlnirăm în drumul nostru.

Era o adunare diabolică.

Toate erau postate în stiluri asemănătoare la început, agățate de pari, cu trupuri formate din pături. Dar unele erau în posturi înclinate, altele plasate ca să dea impresia de zbor, două dintre ele, legate laolaltă de parcă dansau un vals lent. Cain era într-adevăr nebun și mai periculos decât un cuib de șerpi veninoși. Și la fel de șiret.

Ne-am plimbat prin tot amfiteatrul, și cu fiecare pas groaza îmi creștea. M-am întrebat dacă nu era cumva prea târziu; dacă John era deja agățat pe un par într-un tribut dement adus nebuniei lui Cain.

Oasele mărunte răspândite pe nisip mă făcură să-l urăsc și mai tare pe Cain decât înainte. Multe erau rămășițele unor animale și păsări mărunte căzute din cer, dar ici și colo am văzut falange de degete omenești ieșind din mormintele lor, ca și cum și-ar fi făcut drum cu ghearele către viața de apoi care le fusese refuzată. Și Rink părea la fel de tulburat. Nu știu ce oglindea chipul meu, dar sunt sigur că, dacă prietenul meu m-ar fi studiat în momentele acelea, ar fi văzut limpede că și mie îmi era frică.

Vântul se întețea. Ceața – nu era ceață adevărată, era formată din particule deșertice alcaline ridicate de vânt – se răsucea în vârtejuri în jurul nostru. Îmi invada gura și nările, mă făcea să-mi mijesc ochii. De peste tot din jur se auzea zăngănit de oase, amestecat cu sunetul acela ca o muzică sinistră. Având în vedere ce orchestrație auzeam, era clar că erau mult mai multe cadavre agățate acolo decât cele peste care dăduserăm deja. Îmi veni ideea oribilă că deșertul era de fapt format din particule de oase sfărâmate și am icnit și am scuipat din reflex. Era o idee absurdă, dar, odată ce îmi intrase în cap, nu mai puteam scăpa de ea. Mi-am tras cămașa peste față, ca protecție vagă, ca să nu inhalez pulbere de oase de morți.

– Hunter, am auzit șoapta lui Rink.

Era la stânga mea, ghemuit la pământ, cu pușca îndreptată spre ceva ce nu vedeam. M-am oprit și m-am ghemuit și eu. Rink îmi arătă ceva dincolo de el, dar nu vedeam nimic din cauza vălului fluturător de nisip. Mergând așa ghemuit, m-am apropiat de el.

– Acolo, zise Rink.

Și când briza zdrenți vălul de ceață, am întrezărit o formație masivă de stânci ieșind din deșert ca ruinele unui castel mistic. Ca și nisipul, și rocile erau albe ca de cretă și luceau cu o lumină stranie, fosforescentă. Dacă amfiteatrul acesta fusese pe vremuri fundul unui ocean, atunci rocile de aici aveau o vechime de milioane de ani, o mărturie străveche a activității vulcanice de atunci, activitate ce sfărâmase fundul oceanului într-o răbufnire de cataclism. Drept în fața noastră, două siluete și mai spectrale marcau o fisură între roci. Aceștia erau cu adevărat păzitori ai intrării.

Acesta era probabil locul final: locul lui Cain.

43

Singur, oricare din cei doi bărbați era un dușman formidabil. Împreună, Cain nu avea nici o șansă să-i învingă. Nu și când el era înarmat doar cu un cuțit, iar ei aveau amândoi arme semiautomate. Singura șansă pe care o avea era să-i separe; să folosească împotriva lor loialitatea pe care o avea fiecare pentru celălalt. Era o slăbiciune pe care Cain o citise imediat la cei doi. Deși erau războinici neînfricați, nici unul nu voia să moară, nici să-și piardă prietenul. Cain, pe de altă parte, nu avea asemenea temeri. El era pregătit să moară ca să-și îndeplinească scopurile.

Atât Joe Hunter, cât și Jared Rington depășeau nivelul unui soldat, chiar și al celui mai dur dintre ei. Instrucția lor, nu... îndoctrinarea lor avusese grijă de asta. Poate că în cazul lor nu se mai aplica legea reacției firești, psihologice sau fiziologice declanșate de moartea unui prieten, care l-ar opri chiar și pe cel mai viteaz războinic. Poate, ca și Cain însuși, ajunseseră la acel nivel ultraconștient în care se puteau ridica deasupra nivelului unui muritor de rând, să plutească pe o mare de haos unde ordinea „naturală" a firii însemna că nimic nu era cum părea. Acesta era nivelul la care ajunsese Cain; dar dacă cei doi reușiseră să atingă aceeași cotă? Dar dacă, după atâția ani, găsise în sfârșit oponenți demni de el, candidați la titlul său de Prinț al Haosului?

Chicoti în sinea sa, având grijă să nu facă vreun sunet care să-i trădeze ascunzătoarea.

Nici o șansă.

44

Stând în pragul domeniului lui Cain, am ezitat să intru fără să fi cercetat în întregime zona înainte. Totodată știam că timpul avea o importanță enormă. John era într-un pericol îngrozitor, probabil nu mai avea decât secunde de viață, iar eu șovăiam la intrarea în camera lui de tortură. Totuși, acel talent nefiresc de a zări vipera din iarbă mă mâna, iar eu trebuia să-l urmez.

Trebuia să aleg între siguranța mea și cea a lui John, și până la urmă aveam mult prea puține opțiuni. Dacă așteptam, John murea. Dacă mă repezeam înăuntru, tot putea să moară. Trebuia să acționez.

Am pășit înainte.

Rink era în spatele meu. Știam că din direcția aceea Cain nu putea veni. Iar Rink mă avea pe mine ca protecție în față în cazul în care ucigașul ne-ar fi atacat dintre pietre. Am înaintat încet, cu arma pregătită, verificând cu toate simțurile orice urmă de viață. Din când în când îmi ridicam privirea.

Rocile se înălțau mult deasupra mea. Erau destul de abrupte, astfel că nu-mi venea să cred că până și Cain le-ar fi escaladat, dar mulți soldați își pierduseră viețile ignorând ceea ce-i pândea deasupra câmpului lor vizual. În Vietnam, mulți pușcași marini fuseseră luați prin surprindere de un laț ce le căzuse în jurul gâtului sau chiar și de picioarele strânse ale unui asasin agățat pe o creangă mai sus. Arta marțială numită Viet Vo Dao pleacă de la această premisă.

Știu că-l creditam pe Cain cu mai multe însușiri decât probabil poseda, dar în acel moment, înainte să-l întâlnesc în luptă, trebuia să-l cred capabil de orice. În meseria mea, subestimarea unui individ e echivalentă cu a lăsa ușa larg deschisă morții.

Cele două santinele gemene îmi priveau înaintarea. Erau mai mari decât scheletele pe lângă care trecusem înainte. Arătau mai înfricoșător, cu craniile lor de bizoni și siluetele masive de pături zdrențuite și fâșii de piele. Arătau ca scoase dintr-un roman de Tolkien: demoni ca niște himere păzind ușa către tărâmurile de jos.

Dincolo de ele am găsit o cărare foarte bătătorită, care ducea la centrul formației de piatră. Fisura dintre roci era naturală, dar ici și colo am detectat dovezi că acest Cain ajutase să mărească intrarea cu ciocane și dălți. De asemenea, își marcase înaintarea cu simboluri și pictograme bizare, luate din picturile lui Hieronymus Bosch. Gândindu-mă acum, cred că imaginile de pe suprafața de piatră reprezentau o istorie a crimelor lui, dar la momentul acela nu am putut onora istoria lui dementă decât cu o privire fugitivă.

Rink era destul de disciplinat încât să nu mă urmeze imediat în pasaj. Eram conștient că era undeva în spatele meu. Îi auzeam respirația, cum stătea ghemuit la intrarea în pasaj, acustica stranie amplificându-i trepidația. Dar acum nu am mai schimbat nici un cuvânt. Vocile ne-ar fi trădat poziția. Trebuia să ne bazăm pe mersul furiș, în secret, și pe perseverență ca să trecem nevătămați de chinul acesta. Am mers tot înainte, având grijă să nu calc pe pietriș sau pe bețișoare aduse de vânt înăuntru, care ar fi putut să-l alerteze pe Cain de prezența mea. Aveam fruntea transpirată și picături de sudoare mi se prelingeau între omoplați. Vederea îmi era concentrată și focalizată, iar sângele îmi bubuia în urechi. Nu erau condițiile ideale de vânătoare. Dar era un răspuns la adrenalina care-mi năvălea prin vene și n-aveam ce să-i fac.

Pasajul se lărgi, dând într-o fundătură îngrădită din trei părți de forme uriașe de piatră. Nu era decât o singură intrare; locul ideal pentru o capcană. M-am uitat rapid la rocile de deasupra mea, ținându-mi arma în aceeași direcție cu vederea. Nu mișca nimic; nu era nimic care să indice că va veni de deasupra o ambuscadă. Am intrat în fundătură, rotindu-mă pe călcâie ca să acopăr toate direcțiile pe cât de bine puteam. În curând, am găsit o gaură în pământ. Niște trepte duceau în jos în întuneric. Mi se tăie răsuflarea.

Nu puteam deslușI nimic dincolo de primele câteva trepte. Noaptea se lăsase cu totul și, deși mi se obișnuiseră ochii cu întunericul, treptele coborau într-un tărâm pe care nu puteam să-l descriu decât ca lipsit de *orice.* Era dincolo de noapte, dincolo de întuneric.

Nu m-am putut forța să pășesc în groapa aceea. M-am uitat de fapt înapoi, după sprijin moral din partea lui Rink. Dacă m-ar fi putut vedea în clipa aceea, mi-ar fi deslușit groaza pe față. Nu puteam permite așa ceva; am făcut rapid primul pas pe vârfuri. Apoi, înainte ca îndrăzneala mea disperată să mă părăsească, am coborât treptele pe cât de repede am putut.

Când am ajuns la capăt, am reușit să întrezăresc conturul vag al unei uși în fața mea. Pe sub ușă se zărea reflexia unei flăcări mișcătoare. Dincolo de ușă era aprinsă o lampă. Ideea aceasta îmi dădu curajul să întind mâna și să trag de mâner. Am făcut asta brusc, apoi am intrat în spațiul deschis, căutând cu arma țintе.

Duhoarea m-a izbit din plin.

Am icnit. Era înfiorătoare.

Apoi am reușit să-mi dau seama ce vedeam și pentru prima dată în cariera mea m-am retras cu un țipăt de groază.

45

Oh, ce idiot. Îți dezgolești gâtul pentru securea călăului. Meriți să mori umilit, tâmpit împiedicat și orb ce ești! Și când mă gândesc că te-am respectat, când tu ești la fel de orb ca restul. Mori, cretinule. Mori, Jared Rington.

Rington era acolo, la nu mai mult de un braț distanță de el. Nervii dobitocului masiv erau încordați la maximum, zdrobiți, sfâșiindu-se sub presiune. Capul i se clătina dintr-o parte în alta. Nu știa încotro să se uite. Din această cauză, nu se uita nicăieri. Vedea totul, dar în felul acesta nu vedea nimic. Avea mintea atât de plină de stimuli, că nu era în stare să proceseze ceea ce era chiar în fața ochilor lui.

Și numai de asta avea nevoie Cain. Va folosi orbirea lui Rington în avantajul său. Urmări ritmul mișcărilor lui Rington, văzu și distinse pauza scurtă în care ochii i se mișcau cu o fracțiune de secundă mai repede decât țeava armei. În acea fracțiune va apărea el. Înainte ca Rington să-și dea seama cum de apăruse, va fi deja prea târziu.

Unu, doi... acum.

Cain năvăli din giulgiul de pături ce alcătuia monstruozitatea cu craniu de bizon de la stânga lui Rington. Nu făcu zgomot aproape deloc și nici nu sări de fapt, mai degrabă se împinse înainte de la brâu, cu brațul întins către locul unde gâtul lui Rington se unea cu umărul. Era o lovitură garantată să ucidă instantaneu. Vârful lamei implântat în jos ca să străpungă inima de sus. Rington va muri imediat, se va prăbuși ca

un bivol lovit în cap. Nu va apuca să articuleze nici un țipăt de avertizare pentru Joe Hunter.

Însă Jared Rington nu era chiar atât de orb pe cât păruse.

Detectă umbrele ce se mișcau și se feri. Lama tot îi intră în carne, dar, în loc să găsească punctul acela prin care vârful putea fi forțat în jos până la inimă, găsi rezistență sub forma claviculei zdravene. Metalul zgârie osul, dar fu deviat de la organele vitale și intră în mușchiul pectoral.

– Paștele! înjură Rink, răsucindu-și mâna cu arma.

Trase în arc de cerc, fără să aștepte să aibă vizibilitate asupra țintei când apasă pe trăgaci. Trase de trei ori. Două gloanțe ciobiră rocile din jur, unul nimeri pătura în care era înfășurat Cain. Apoi genunchiul lui Cain îl lovi în antebraț, oprind arma, și cuțitul despică din nou noaptea într-un arc. Rink se împletici doi pași înapoi, cu sângele de la fruntea tăiată invadându-i vederea.

Mișcă-te, mișcă-te, mișcă-te. O mantra pentru amândoi.

În timp ce Cain ieșea din ascunzătoarea sa, Rink trăgea din nou. Orb, dar hotărât. Un glonț zgârie coapsa stângă a lui Cain, un altul îi smulse câteva fire de păr din cap. Apoi icși din linia de tragere și-l tăie din nou pe Rington.

Tăiat până la os, Rink lovi cu picioarele. Îl nimeri pe Cain în burtă, îl împinse pe spate. Cain era un luptător mult prea bun ca să se lase învins atât de ușor. În loc să fluture isteric din mâini să-și recapete echilibrul, Cain permise inerției să-l împingă înapoi, rostogolindu-se până ajunse imediat din nou în picioare. Și în clipa aceea deja se repezea înapoi către Rink. Bărbatul era mare, puternic, antrenat să se lupte cu dușmani periculoși, dar nepregătit pentru un om atât de hotărât ca Tubal Cain, Tatăl Instrumentelor de Tăiere. Secerătorul.

Rink mai trase o dată, dar glonțul trecu prin spațiul pe care Cain îl ocupase cu o secundă înainte. Era deja la doi pași la stânga. Când Rink își întoarse arma către el, Cain își arcui lama cuțitului pe sub țeava armei, simți bufnitura pumnului în abdomenul lui Rink și știu că reușise. Cain ajunse în spațiul de

la subsuoara lui Rink, se strecură pe dedesubt și trecu în spatele bărbatului mai înalt, ducându-și brațul liber în jurul gâtului său. Își smuci apoi mâna înapoi, smulse cuțitul din burta lui Rink și-l tăie la gât. Rink căzu cu fața în jos, și sângele i se amestecă imediat cu nisipul alb ca de cretă.

În cele din urmă, Cain vorbi.

Dar tot ce avu de spus fu:

– Ha!

Făcu un pas înainte. Rink nu se ridică de la pământ. Cain zâmbi. Se aplecă și-i luă arma din mână.

La distanță, prinse sunetul numelui său strigat de cineva.

Se întoarse și se îndreptă spre pasajul îngust.

46

Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Istoria lui Cain după cum mi-o povestise Walter ar fi trebuit să mă pregătească: fotografiile victimelor lui, văzute pe calculatorul lui Harvey, scheletele aranjate în poze complicate aici în deşert, arta grotescă pictată pe stâncă. Dar nimic nu mă pregătise pentru camera pe care o vedeam acum.

Încăperea era puțin mai mare decât o cameră de zi obișnuită. Peretele îndepărtat nu era la mai mult de opt metri distanță; pereții laterali nu erau separați de mai mult de cinci metri. Dar Cain folosise spațiul cu grijă.

Nu exista nici o suprafață mai mare decât lățimea palmei mele pe pereți sau pe tavan care să nu fie decorată cu cranii omenești, cu omoplați sau oase de pelvis. Femururi, humerușI, radiusuri și cubitusuri formau mozaicuri stranii. Coloane vertebrale aranjate ca rame, separând între ele montajele demente. Presărate printre rămășițele omenești erau nenumărate oase culese de la animale sălbatice ucise pe șosele. La fel de tulburătoare în felul lor erau numeroasele petice de material smulse de la oameni care nu bănuiseră nimic, întrețesute printre oase. Coaste omenești dominau capătul opus al camerei ca scuturile unor blazoane istorice. Și apoi, ca întruchipare vie a nebuniei lui Cain, era piesa centrală.

– Oh, Dumnezeule. John?

Vocea mi se auzi ca un șuierat. M-am întins spre el cu degete tremurătoare. Picioarele nu mi se mișcară din loc.

– John? am întrebat din nou.

Era prezentat ca și celelalte exponate ale lui Cain, fixat de peretele peșterii prin cuie de fier bătute cu ciocanul prin antebrațele lui, cu pieptul lipit de piatră. În jurul gâtului, avea înfășurate frânghii, împletite în jurul capului și fixate de un cârlig de tavan. Capul îi era forțat înapoi pe șira spinării, astfel că se uita în sus. Brațele îi erau desfăcute, pielea jupuită de pe spinare, întinsă tare sub ele ca niște aripi demonice. Se vedea ceea ce încercase Cain să portretizeze. Intenționa să-l facă pe John să fie văzut ca un înger căzut, care implora un spirit superior din ceruri. Un înger căzut rugându-l pe Dumnezeu să-i ofere mila sa?

Walter spusese că psihologii FBI concluzionaseră că probabil Cain încerca să-și răscumpere vina de a-și fi măcelărit familia. Poate că John reprezenta demonul care era Martin Maxwell și în realitate el era cel care cerșea îndurare din partea lui Dumnezeu. Poate nu vom ști niciodată înțelesul adevărat și totul era pur și simplu produsul unei minți denaturate.

Nu doar poziția mă șocă până în străfundul sufletului. În sine era groaznică; felul în care Cain sfâșiase carnea de pe spinarea lui John, expunând musculatura, era absolut îngrozitor. Însă nu acesta era cel mai îngrozitor lucru. Ceea ce mă făcu să mă cutremur era faptul că John tremura; era încă în viață.

Prins din nou într-un moment suspendat, eternitatea era măsurată de o bătaie de inimă.

După aceea m-am trezit mișcându-mă fără să mă gândesc.

O clipă stăteam în prag, următoarea îi prinsesem lui John capul între palme. Pistolul îmi zăcea la picioare în praf, uitat în graba de a-mi ajuta fratele. În cap, în inimă, în suflet nu aveam decât dorința să-i ofer lui John o fărâmă de confort prin prezența mea. Nu era conștient; nu în sensul normal al cuvântului. John se mișcă. Nu voiam să mă uit la rănile lui, dar automat ochii mi se întorceau la dezastrul lucios care era spinarea lui. Mi-am închis ochii strâns, blocând imaginea îngrozitoare, dar știam că va persista multă vreme.

– Oh, Doamne! am gemut din nou.

Dincolo de orice rațiune, rugăciunea aceasta era pentru propriul meu suflet muritor. I-am mângâiat cu blândețe capul și de data asta John răspunse.

Urlă.

Se trase de lângă mine și urlă din nou.

– John. E în regulă. Eu sunt. Sunt Joe. *Fratele* tău.

Însă John tot încerca să scape de atingerea mea.

– John. John.

Nu-mi venea în minte nici un cuvânt să-l alin. Să-l conving că totul va fi bine. Că eram cu el; că nu-i voi permite bestiei să-l rănească din nou. Că-l voi salva. Că-i voi oferi îngrijiri medicale. Aveam de gând să fac toate aceste lucruri, dar eram incapabil să-i spun asta. Mi-am întors fața și mi-am lăsat frustrarea să scape într-un urlet răgușit de furie și ură. În tot acest timp, îl atingeam încă pe John ca să știe – dacă deocamdată nimic altceva – măcar că eram prezent.

Mi-am pus fața pe umărul lui și l-am ținut așa. I-am vorbit, deși nu-mi amintesc ce i-am spus. Nu erau nimic altceva decât platitudini blânde, rostite cu voce scăzută, între hohote de plâns.

În cele din urmă, mi-am întins mâna și am testat cuiele de fier care fuseseră bătute cu ciocanul în perete. Cuiele erau ude de sânge și n-am putut să le apuc. Așa că am încercat să trag de frânghiile care-i legau capul. Abia ca o bănuială îndepărtată intuiam că frânghiile nu erau sintetice, ci întru totul organice; tendoanele și ligamentele uscate ale victimelor lui anterioare. Am reușit să le trag, și capul lui John i se lăsă pe un umăr.

Rezistența corpului uman e uluitoare; rănile înfiorătoare pe care le poate suporta un corp înainte să fie părăsit în cele din urmă de viață. Faptul că John era nu numai în viață, ci și conștient era absolut remarcabil.

– Joe? zise el răgușit.

– Da, John. Aproape am izbucnit din nou în plâns. Sunt Joe. Am venit să te ajut…

Și, exact când spuneam asta, am auzit focurile de armă.

M-am răsucit de lângă John, aplecându-mă să-mi iau pistolul și îndreptându-l către ușă. Focurile de armă erau de undeva de-afară. „Rink, m-am gândit. Îl omoară pe Cain. Sau e omorât." Am făcut trei pași grăbiți, înainte să mă dezmeticesc. M-am întors iar către John.

– Totul va fi bine, John, i-am promis. O să mă întorc.

– Nu, gemu John. Nu mă lăsa...

Tremuram de nehotărâre, dar antrenamentul își spuse cuvântul.

– Mă voi întoarce. Îți promit.

Și m-am apropiat de treptele ce duceau afară. Trebuia să apăr locul acesta. Dacă Tubal Cain reușise să-l omoare pe Rink, atunci nu trebuia decât să mă țină blocat aici, fără nici o scăpare, decât să stau să mă uit cum moare fratele meu. Dacă exista vreo posibilitate să supraviețuiască rănilor acestora atât de oribile, John trebuia neapărat să primească îngrijiri medicale imediate.

Chiar în timp ce am ajuns la trepte, am auzit din nou un foc de armă. O secundă de liniște, apoi o ultimă împușcătură urmată de liniște. Am pășit tot mai grăbit pe trepte, urcându-le în trei salturi, până am ajuns iar în aerul nopții. Căutând țintele și negăsind nici una. Am pornit imediat în direcția fisurii înguste dintre roci.

Fisura era o despicătură întunecată între bolovanii înalți, dar am crezut că detectez o mică mișcare acolo. Instinctiv, am apăsat pe trăgaci. Și într-o reacție asemănătoare cineva trase înapoi către mine. Am simțit cum șuiera glonțul pe lângă capul meu. În timpul alergării m-am lăsat la pământ și m-am rostogolit, am revenit într-un genunchi și am tras din nou. O altă împușcătură din partea lui lovi în materialul hainei, pe cotul meu. N-am lăsat asta să mă sperie, am continuat să trag. Șase gloanțe în succesiune rapidă, direct în pasajul îngust, și trebuia să nimeresc măcar cu un glonț în corpul lui Cain. L-am auzit înjurând și am știut că l-am nimerit.

M-am lăsat pe burtă, am tras ultimele trei gloanțe din pistol, mi-am dus rapid mâna la brâu să iau un încărcător nou în timp ce îl scoteam pe cel golit.

Era o mișcare mult repetată, pe care o puteam face în mai puțin de două secunde, dar e surprinzător cât de mult se poate deplasa un om hotărât în mai puțin de două secunde. Chiar în timp ce puneam încărcătorul în pistolul SIG, Cain se năpusti către mine din întuneric.

Am țintit.

Am tras.

Glonțul îl nimeri pe Cain în brațul stâng. Însă nu se dădu bătut; trase și el către mine. Continuă să vină spre mine.

Gloanțele se înfipseră în pământ în fața mea, stropindu-mă cu praful sărat. În glezna stângă am simțit un fulger de foc. Am icnit. Am tras din nou. Și de data asta Cain se aplecă de spate, deși tot nu se opri. Se năpusti către mine.

Culcat la pământ, eram la mila lui.

Trebuia să mă mișc.

M-am răsucit într-o parte, abia evitând cotul pe care Cain mi-l lansă către cap. Apoi m-am răsucit iar către el și l-am împușcat de la câțiva centimetri distanță. Însă Cain se răsucise și el, iar glonțul meu îl rată. Mă tăie pe mâna cu care țineam pistolul și mă izbi cu muchia palmei în nervii antebrațului. Pistolul îmi căzu dintre degetele slăbite. Cain își întoarse arma spre mine. L-am lovit cu piciorul în piept și mâna îi zbură la o parte. Apoi ne-am repezit unul la celălalt și, în timp ce-l loveam în gât cu mâna stângă, Cain mă lovi cu genunchiul în vintre. L-am lovit cu capul în față și i-am smuls arma din mână. El mă izbi peste încheietură și am lăsat arma să cadă ca să pot să-l lovesc și eu.

Ne-am rostogolit în nisip, și nu mai era nici o rațiune în felul cum ne loveam unul pe celălalt, toate loviturile erau feroce și țintite asupra punctelor cele mai vulnerabile. Luptă cu ură. Nici unul nu avea avantaj. Amândoi eram răniți. Amândoi eram înnebuniți de ură. Amândoi voiam doar să ne

ucidem dușmanul. În orice clipă unul din noi își va îndeplini scopul. Solul de sub noi cedă și amândoi ne prăbușirăm.

Pe undeva știam că lupta ne împinsese până la marginea scărilor ce duceau la temnița secretă a lui Cain. Ne-am izbit de trepte, amândoi zguduiți până la oase în timp ce săltam pe scări în jos. Abia când am ajuns la capătul scărilor, am avut o pauză de moment de la agonia loviturilor, când forța coliziunii ne separă pe podea.

M-am ridicat în genunchi, cu dinții dezgoliți în timp ce scuipam sânge. Cain era într-o poziție similară. Avea o rană la cap care-i făcea părul palid să i se ridice în smocuri ca și creasta unei șopârle înfuriate. Dintr-o altă rană deasupra șoldului său drept curgea sânge. Avea ochii îngustați; puncte de furie concentrată.

– O să-ți smulg afurisitul de cap de pe umeri! i-am promis în timp ce mă ridicam în picioare.

– Hai atunci, voinicule, mă chemă Cain.

Dar, în timp ce avansam, se răsuci pe loc și se năpusti în camera dinăuntru. Mă așteptam pe jumătate să închidă ușa, și m-am pregătit să mă izbesc cu umărul de ea. Însă Cain nu făcu nimic de genul acesta. Alergă vreo cinci, șase pași în cameră și apoi se întoarse să se uite la mine. Aproape languros, își scoase un cuțit de la brâu, îl ridică la nivelul ochilor și-mi zâmbi.

– Haide. Dacă crezi că ești în stare să-mi faci față.

M-am aplecat, mi-am scos cuțitul Ka-bar. Am încuviințat. Am intrat în cameră.

– Ding, ding. Runda a doua.

Cain părea să se distreze de minune.

– Jigodie dementă! i-am spus.

Cain își strânse buzele.

– Acum înțeleg de unde are John limbajul atât de colorat.

Am clătinat din cap.

– Lasă-l pe John. Asta e între mine și tine, Cain.

Se repezi către mine. Am făcut o fentă către stomacul lui și amândoi am sărit la distanță unul de celălalt. Cain ocoli pe la dreapta. M-am întors și eu odată cu el. Sări către stânga. Ne separau trei metri. Dincolo de el, John atârna pe perete, martor involuntar al duelului nostru. I-am acordat o scurtă privire. Nu puteam să-mi iau ochii de pe Cain, nici măcar un moment. Și Cain se uită către John.

– Vezi, John? Marele eliberator a sosit. Chiar crezi că te poate ajuta? Că îți va schimba soarta câtuși de puțin?

– Ți-am spus să-l lași în pace, m-am răstit eu. Eu și cu tine, Cain. Dacă ești în stare.

Cain zâmbi de parcă ascundea un mare secret.

– Oh, sunt în stare. Crede-mă. Dar tu, Joe cel viteaz? Știi, în Washington am auzit de multe ori numele tău șoptit. Cică ești o mașină tăcută de ucis oameni de care până și președinților le e frică. Eu unul cred că n-au fost decât hiperbole. Nu cred că ești nici pe departe atât de bun pe cât se spune că ești. Eu, pe de altă parte, ei bine, uită-te în jur, Hunter. Eu cred că cea mai bună budincă e cea pe care preferi să o mănânci. Ia uită-te numai să vezi ce i-am făcut amicului nostru comun, John Telfer.

John scoase un sunet, un șuierat de durere. M-am năpustit asupra lui Cain, ca să-i spintec pieptul de sus în jos. Cain se îndepărtă într-un salt, râzând. Tăișul cuțitului meu îl ratase cu un kilometru. Dar nu era nimic. Nu atacasem decât ca să-l fac pe Cain să se miște, să mă lase pe mine să sar în locul pe care-l lăsase și să mă poziționez în fața lui John. Realizându-și greșeala, Cain clătină din cap. Scoase un sunet dezaprobator.

Mi-am fluturat degetele mâinii stângi către el, făcându-i semn să vină spre mine.

– Haide odată, cretinule!

Și Cain veni. Se lăsă în jos, lovind cu cuțitul către abdomenul meu. Când m-am mișcat să blochez lovitura, se răsuci într-o parte. Tăie cu cuțitul în formă de „S", aducându-mi lama periculos de aproape de gât, la doar un centimetru de

artera carotidă. Însă și eu m-am ferit și fluturând cuțitul l-am făcut să se retragă de lângă mine. L-am urmat, lovind în gât, burtă, iar în gât. Cain izbucni într-un hohot forțat. Tăie și el aerul către mine. Am nimerit lama cuțitului său cu a mea, și izbucniră scântei.

L-am lovit cu piciorul stâng în burtă. Cain absorbi aproape tot șocul loviturii, dar nu chiar tot. Se ciocni de perete, risipind oase și alte artefacte ale nebuniei lui pe podea. Se răsuci imediat și mă lovi iar cu cuțitul. Abia am reușit să-mi salvez gâtul, căpătând în schimb o tăietură adâncă pe dosul mâinii stângi. Am tresărit, și Cain consideră asta o slăbiciune. Se repezi iar la mine, încurajat de succesul lui. Ca să-i arăt că nu eram plăpând, mi-am vârât lama cuțitului în coapsa sa. Aș fi preferat să-i retez artera femurală, dar carnea era la fel de b u n ă să-i arăt că eram puternic. Lui Cain nu-i plăcu. Sări înapoi, apăsându-și mâna liberă peste rană.

Rămase pe loc, respirând adânc prin nas în timp ce-și ridica încet mâna pătată de sânge între noi.

Am făcut un semn din cap. Uite-așa, fiu de cățea ce ești. M-am repoziționat în așa fel încât să-l păzesc pe John de cuțitul lui și am înclinat din cap, invitându-l.

Cain pozâ în fața mea. Dansă pe picioare așa cum făcea Muhammad Ali pe când era tânăr – o demonstrație de bravadă ca să-mi arate că rana nu-l încetinea deloc. I-am zâmbit ironic. Bravada era instrumentul fricosului.

– Care-i problema, Cain? Nu mai ești atât de sigur pe tine? Una e să tai oameni neajutorați. Cum e când victima se întoarce împotriva ta?

– Distractiv.

– Pun pariu. Am făcut un pas către el. Pun pariu că nu e chiar așa de distractiv ca atunci când ți-ai omorât soția și copiii, nu-i așa?

Cain înțepeni ușor.

– Sau când ți-ai omorât fratele, ce zici?

– Lasă-l pe fratele *meu* în pace, spuse Cain.

Am mai făcut o jumătate de pas către el.

– Cum a fost, Cain? Să-i omori pe cei care te iubeau? A fost palpitant? O fantezie nebunească împlinită?

Cain mârâi ca o fiară sălbatică. Tachinările mele aveau rezultatul dorit. În primul rând, cuvintele mele îl enervau. Un om nervos nu gândește. Și când rațiunea dispare, odată cu ea dispare și antrenamentul. În al doilea rând, faptul că vorbeam îl forța să se gândească la cuvintele pe care le ziceam. Chiar și dacă răspunsul lui nu era decât o înjurătură, creierul îi era angajat în timp ce hotăra cum să reacționeze. Și, în timp ce analiza aceste cuvinte, nu era capabil să-și plănuiască următorul atac. Era o lecție pe care o învățasem cu mulți ani în urmă. Pune-i o întrebare dușmanului tău. În timp ce-ți răspunde, atacă-l.

– I-ai privit cum ard, Cain?

– Da, îmi răspunse el. I-am privit arzând ca niște torțe.

– O risipă, nu-i așa? Pun pariu că-ți dorești să-i fi adus aici. Ce risipă de oase bune!

Cain se opri. Vedeam că regreta, în ciuda încruntării sale. Își deschise gura. N-am așteptat să-mi răspundă. Am sărit asupra lui.

Ar fi trebuit să se termine totul atunci. Cuțitul meu ar fi trebuit să-i găsească gâtul. Ar fi trebuit să se prăbușească în genunchi, ducându-și mâinile la gât, încercând în zadar să oprească scurgerea sângelui. Dar, cum mi se spusese mereu, „ar fi trebuit" și „ar fi putut" nu înseamnă nimic în realitatea de sânge și fluide corporale ale luptei.

În momentul când eu țințeam spre gâtul lui Cain, el își ridica deja mâna. În locul țesutului moale de la gâtul lui, am dat de brațul lui vânjos. Ei bine, da, l-am rănit foarte grav. Dacă nu-și oprea scurgerea sângelui, în cele din urmă ar slăbi și ar muri. Dar era încă în stare să lupte. Din nefericire, cuțitul meu era prins în mușchi și os. Și lama lui Cain era încă liberă.

47

Ați auzit fără îndoială povestea aceea veche despre cum în momentul morții întreaga viață îți trece fulgerător prin fața ochilor. Nu e adevărată. Sau cel puțin pentru mine n-a fost. Presupun că viața mea a fost mult prea plină de evenimente.

Nu multă lume are luxul de a viziona un miliard de amintiri înainte de a se scufunda în neființă, nu atunci când moartea vine instantaneu. În locul unei întregi panoplii de incidente din cei treizeci și nouă de ani de viață plină de evenimente, numai două lucruri îmi fulgerară prin minte. Primul, chipul fostei mele soții, Diane. Nu era o imagine autentică, ci una viitoare pe care mi-am imaginat-o. Stătea lângă mormântul meu, dar nu jelea. Avea o expresie de dezgust, reproș, furie, de parcă știuse dintotdeauna că așa se va sfârși.

A doua – la fel de intensă – era o imagine de doar câteva minute mai înainte. John implorându-mă: „Nu mă lăsa".

Gândindu-mă acum, aceste două imagini îmi trecură prin minte în mai puțin de o bătaie de inimă, deci presupun că episoadele importante ale vieții mi s-ar fi putut derula în fața ochilor în câteva secunde. Dar n-am avut luxul câtorva secunde. Dacă voiam să trăiesc, trebuia să acționez imediat.

Mi-am desfăcut degetele de pe mânerul cuțitului Ka-bar. N-avea nici un rost să încerc să-l smulg afară. Dac-aș fi încercat, Cain ar fi putut să taie de-ajuns din mine cât să-și facă o pereche de cizme noi. Mi-am vârât în schimb degetele în ochii lui. Nu i-am oprit cuțitul să-mi despice carnea și să zgârie în

os, dar era destul să-i devieze mișcarea de la inima mea. De asemenea, ne forță la o parte unul de celălalt. Fu o separare lentă și pot să jur că am simțit fiecare centimetru rece de oțel în timp ce-mi ieșea din piept. Cain se dădu înapoi, cu ochii strâns închiși, încercând din răsputeri să lupte împotriva impulsului de a lăcrima. Eu m-am lăsat într-un genunchi, cu o mână încleștată la piept.

Cain se rezemă iar de perete, dărâmând cu umerii alte șiruri de oase pe podea. Își frecă ochii, înjurându-mă în fragmente scurte, guturale, de cuvinte. Eu am rămas îngenuncheat, aproape copleșit de durere. Cuțitul lui nu mă omorâse, dar, în momentul acela, nu eram sigur dacă durerea nu va finaliza ceea ce el începuse.

Ignorând agonia, mi-am ridicat ochii să văd unde era, și Cain deja venea spre mine. Era pe jumătate orbit, dar n-avea nevoie de ochi să știe că eram la mila lui. El era înarmat. Eu nu eram. Eram grav rănit. Ar fi fost o chestiune de secunde să termine treaba.

Dar în luptă „ar fi" e o expresie similară cu „ar fi trebuit" sau „ar fi putut". Și numai eu înțelegeam asta în momentul acela. Cain nu-l zărise pe Rink stând în pragul ușii, în spatele lui. Rink sângera din burtă. Avea o tăietură adâncă peste bărbie, o alta pe braț și fața îi era acoperită de sânge de la o altă rană de pe frunte, dar în privirea lui crâncenă, viața ardea ca un furnal.

Cain ezită când ceva de pe chipul meu îl alertă. Se opri împleticindu-se, răsucindu-se pe loc să-l înfrunte pe Rink.

– Aruncă jos nenorocitul de cuțit! tună Rink ridicându-și arma și țintind-o către fața lui Cain.

Cain râse.

– Mi-ai găsit arma? Chiar mă întrebam pe unde am scăpat-o.

– Aruncă la pământ cuțitul, Cain! zise Rink din nou.

Se apropie mai mult, cu pistolul îndreptat spre ochii lui Cain.

– Scuze. Nu se poate.

– Aruncă-l acum sau îți zbor naibii creierii!

– Sunt surprins că mai ești în viață, zise Cain, de parcă îi păsa cu adevărat. Chiar am crezut că te-am despicat acolo. Cain supse aer printre dinți, observând că Rink avea gâtul în întregime intact. Nu mi-am dat seama că ți-ai băgat brațul în calea cuțitului. Ei, asta o să mă învețe să nu mă mai grăbesc, nu-i așa?

– Nu te juca cu mine! îl avertiză Rink. Părea nesigur pe picioare. Pierduse mult sânge și asta îl slăbise. Știu ce încerci să faci. Crezi că poți ajunge cu briceagul ăla la mine înainte să-ți fac o gaură cu un glonț?

Cain aruncă o privire rapidă către mine. Îi vedeam începutul unui zâmbet triumfător pe față.

– Știi ceva, Rington, cred că pot.

Știam. Cain știa. La fel și Rink. Pistolul era descărcat.

– Împușcă-l, Rink! am strigat.

Rink trase de trăgaci.

Pistolul scoase un mic pocnet mecanic. Era gol.

Dar era de-ajuns. Cain se apropie de Rink cu mers îngâmfat. În acest timp, eu mă mișcam deja. Am căutat prin mizeria de pe jos și am înșfăcat primul lucru pe care l-am găsit, și apoi cu toată puterea am forțat capătul rupt dintr-o coastă omenească în carnea moale de la adâncitura gâtului său.

Rezultatul fu instantaneu. Cain se cutremură, îi cedară genunchii. Se împletici pe picioare către Rink, care se apropia deja de el. L-am apucat de brațul stâng în timp ce Rink îi apuca pe el drept, trăgând cuțitul din prinsoarea slăbită a lui Cain. Cain se răsuci către mine. Avea ochii mari, de parcă îl încerca o revelație. Avea și gura căscată larg, dar nimic nu-i ieșea din ea în afară de un gâlgâit. Propria mea față era plată, fără expresie, în timp ce-mi scoteam cuțitul Ka-bar din carnea lui.

Am fi putut s-o facem atunci. O frenezie de tăieturi și înjunghieri. Să-l supunem la aceeași tortură pe care Cain o înfăptuise asupra victimelor lui. Dar nici unul din noi nu cedă instinctelor noastre cele mai josnice. Am făcut în schimb ceva nemăsurat mai crud: i-am permis lui Cain să sufere degrada-

rea unei morți lente și dureroase. Și înțelegerea faptului că propriul lui egocentrism îl făcuse să piardă. Dacă n-ar fi savurat atât de mult gestul de a-și afișa trofeele luate de la victimele sale, n-aș fi avut nici o armă. Nu era nici o îndoială... el ar fi câștigat. În loc de asta, trebuia să sufere ultimele câteva minute de viață știind că dăduse greș.

Se prăbuși în genunchi. Ne studie fețele. Amândoi îi zâmbirăm. În mod miraculos găsi puterea să râdă. Dar nu ne afectă. Nu ne era frică de nebunia lui. Era pur și simplu jalnic. Și o știa.

Hohoti. Își ridică o mână imploratoare către mine. Am clătinat din cap. Își ridică degetele tremurătoare către ciotul de os înfipt în gât. Prin gaura unde fusese măduva se scurgea sânge.

Ochii îi spuneau totul.

– Da, *Secerătorule,* i-am spus eu. Culegi ce-ai semănat.

Cain mai râse o ultimă dată la ironia cuvintelor mele.

48

Exact cum bănuisem, Walter sosi ca o celebritate la o petrecere organizată la Hollywood. Nici un spectacol fără Punch. Intră în încăperea de jos abia după ce soldații o declaraseră sigură. Medicii tocmai îl așezau pe John pe o targă – pe burtă, bineînțeles – agățând perfuziile și adminstrându-i tot felul de chestii în organismul lui vlăguit.

Stăteam jos pe nisip, privind totul cu un sentiment ciudat de detașare.

Medicii forfoteau în jurul meu și al lui Rink, dar le acordam la fel de puțină atenție ca acelora care încercau să-l salveze pe John. Nu mă preocupa decât ce făcea Walter. Nu mă temeam că vom ajunge toți îngropați în nisip aici, cum mă gândisem la un moment dat. Walter avea de gând să facă ce trebuie. Își arăta recunoștința. Altfel, forțele de intervenție armate nu ar fi lăsat să vină echipa medicală; pur și simplu ne-ar fi împușcat unde eram.

– Ce te-a ținut până acum? l-am întrebat.

Walter se opri lângă mine. Mă atinse pe umăr aproape patern. Dar avea ochii ațintiți asupra lui Cain. Îl lăsasem unde se prăbușise, în genunchi, cu mâinile împreunate în poală, cu capul în piept. În afară de sângele ce i se scurgea pe piept, părea a fi un om care se ruga.

– N-am vrut să vă încurc, zise Walter. Asta a fost treaba ta, Hunter.

Am scuipat flegmă și praf și Dumnezeu știe ce altceva pe podea.

– Ai fi putut veni mai repede. Ne-ai monitorizat de la început. De ce nu ți-ai trimis echipa până acum?

– Și ai fi fost fericit dac-aș fi făcut-o?

– Nu, i-am răspuns sincer. Probabil că nu.

– Deci totul e bine când se termină cu bine.

Am pus mâna pe pansamentul pe care un paramedic mi-l pusese pe rana de la piept. Totul e bine când se termină cu bine?

– Da.

Walter se îndepărtă de mine. Nu că nu-i păsa de starea în care eram, însă Cain îl fascina pe deplin în acel moment. Se duse până lângă Cain și se uită în jos la el mai multă vreme.

– E mort.

– Ca muzica disco, i-am răspuns.

– Știi, zise Walter. Quantico e plin de psihologi care și-ar fi donat măselele de minte ca să apuce să discute cu el înainte să moară.

– Mi-e extrem de milă. Ce pot să spun? am bombănit.

Gândindu-mă acum, având în vedere cât de aproape fusese cuțitul lui Cain, poate că nu erau cuvintele cele mai potrivite. Chiar și Walter se uită la mine să vadă dacă vorbesc serios. Am ridicat din umeri.

Îndreptându-și iar atenția spre Cain, Walter continuă:

– Nu știu cum a reușit să se ascundă de noi până acum.

– Poate că nu l-ați căutat suficient.

Walter înclină din cap. Apoi, complet necaracteristic pentru un om care ordonase o mulțime de asasinate, dar nu-și murdărise niciodată mâinile personal, îl apucă pe Cain de păr și-i trase capul înapoi. Îi trecu o umbră peste față. Se uită la medici.

– Aveți grijă de omul ăsta, ordonă el.

Am tresărit. Walter veni în fața mea, forțându-mă să rămân jos în timp ce Cain era așezat pe o targă.

– Nu-ți face griji, Hunter. O să-l îngrop.

– E mort?

Cuvintele mele erau mai mult o întrebare decât o afirmație.

– Nu-i îngropăm pe vii, îmi atrase el atenția.

Asta nu era neapărat adevărat, dar nu aveam chef să mă cert cu el. Walter nu vorbea niciodată direct.

Cain fu scos în grabă de acolo, iar eu și Walter am urmărit din priviri targa. Apoi Walter oftă, și ar fi trebuit să ghicesc ce va spune.

– Am căutat în locul greșit.

M-am uitat la el cu ochii îngustați.

– Nu e el.

– Poftim?

– Nu e el, repetă Walter.

Pentru o clipă am simțit cum mă cuprinde panica.

– Cum adică *nu e el?* E sigur Cain.

Ca să subliniez acest lucru, mi-am aruncat o mână în jur, invitându-l pe Walter să contemple oroarea absolută din jur. Walter ridică o mână, un gest să mă calmez, dar m-am chinuit să mă ridic de pe podea de lângă el. Aveam nasul la câțiva centimetri de al lui.

– Nu vezi ce-a făcut afurisitul ăsta aici?

– Calmează-te, fiule, îmi zise Walter. Sigur că e Cain. Nu e nici o îndoială.

– Atunci ce naiba tot vorbești?

– Nu e Martin Maxwell.

– Ce?

M-am uitat atent la chipul lui Walter. Voiam să-mi dau seama dacă mințea. Dar nu mă ajută deloc. Nu l-aș fi deosebit pe Martin Maxwell de Mickey Mouse. Singurul lucru de care eram sigur era că îl oprisem pe Secerător.

– E fratele lui, explică Walter.

– Fratele? Vrei să spui...?

– Mda. Robert Swan. Muzicianul.

Atunci am înțeles.

– Ai nevoie de un nume pe care să-l dai presei? Și vrei ca Swan să fie învinuit? Ca să protejezi reputația Serviciului Secret?

– Da.

Până la urmă, nu conta chiar așa de mult pentru mine. Oricine ar fi fost până la urmă Tubal Cain, nu era important, în general. Era oricum un ucigaș dement, pe care-l omorâsem ca pe un câine turbat, și pentru asta mă bucuram. Dacă Walter avea nevoie să vândă gogoși publicului, n-avea decât.

Am scos un mormăit și l-am privit pe Walter drept în ochi. El se uită la mine fără nici o expresie. Apoi am încuviințat.

– Muzicianul? Dacă zici tu, Walter.

Walter îmi făcu cu ochiul.

– Așa zic eu.

I-am întors spatele și m-am dus șchiopătând către ieșire. Afară era încă noapte, dar cerul strălucea de la farurile elicopterelor ce veneau și plecau. Când am ajuns la scări, Rink mi se alătură. Își puse o mână pe umărul meu. Nu mi-am putut da seama dacă voia să-și sprijine propria greutate sau pe a mea. Nu conta. Ca întotdeauna, ne sprijineam unul pe celălalt.

– O să fii bine, Rink?

– Bine mersi, zise el, însă mâna i se duse involuntar la pansamentele de pe față și bărbie. M-a nimerit bine, Hunter. Mi-a tăiat burta, dar, din fericire, n-a dat decât de mușchi. A fost foarte aproape să-mi ia și gâtul. Dacă nu mi-aș fi pierdut cunoștința când am dat cu capul de piatră, nemernicul dracului m-ar fi terminat cu adevărat.

– A fost aproape, am zis eu.

– Prea aproape, zise Rink.

Fără să-mi dau seama cum, am ajuns în vârful scărilor și m-am trezit îngropat până la glezne în nisip alb. Fundătura nu era suficient de mare ca să încapă în ea toate elicopterele și personalul adus de Walter, dar erau numeroși bărbați și femei în costume de zbor și costume de protecție. Stăteau cu armele pregătite, de parcă Secerătorul prezenta în continuare o amenințare.

Rezemându-ne unul de celălalt, eu și Rink am mers până la fisura în stâncă. N-a fost ușor să trecem prin ea umăr lângă umăr, dar am reușit.

Zona de afară era așa cum fusese descrisă de Rink înainte. Un circ cu trei ringuri. Elicopterele dominau cerul. Mai multe mașini, Hummer și SUV, se învârteau în jurul râpei de la distanță. Fără îndoială, FBI-ul și Serviciul Secret, dar acesta era acum teritoriul lui Walter, și el era la comandă. Toți ceilalți trebuiau să se mulțumească să pândească din jurul perimetrului. Singurul lucru care mă interesa pe mine era prezența ambulanței aeriene pe care Walter avusese prevederea să o cheme. I-am confirmat prezența și i-am văzut pe paramedici repezindu-se pe lângă noi cu John legat de o targă.

– Crezi c-o să fie bine?

Mi-am amintit rănile îngrozitoare pe care le avea pe spate și nu am putut să-mi închipui cum ar putea fi bine.

– E uluitor ce pot face doctorii în ziua de azi, îmi zise Rink.

Cuvintele păreau false. Nici chiar el nu le credea.

– O să supraviețuiască, am zis eu încet. Trebuie. Altfel totul a fost în zadar.

– Nu în zadar, prietene, îmi zise Rink, și-mi puse un braț pe după umeri, îmbrățișându-mă. Tocmai am oprit un monstru. Eu și cu tine, Hunter. Exact ca pe vremuri.

49

În zilele care urmară, Walter încercă să-și explice raționamentul. Martin Maxwell nu o luase razna, așa cum se crezuse la început. Într-adevăr, își distrusese viața când se jucase cu lenjeria soției guvernatorului, dar se dovedise că aceasta fusese singura lui transgresiune. În afară de o predilecție obscenă pentru lenjerie feminină, nu era monstrul pe care toată lumea îl bănuise a fi.

S-ar putea chiar spune că Maxwell era un individ destul de cumsecade. La urma urmei, își căutase fratele mai puțin privilegiat, îl adusese în sânul familiei lui, îi oferise stilul de viață care-i lipsise. Dar se pare că omul care devenise Cain era un om complet lipsit de recunoștință. Avea un suflet încrâncenat de invidie, cu fantezii întunecate și dorințe pe care nu și le putea îndeplini ca muzician fără nume într-o națiune de muzicieni ale căror talente erau net superioare. Așa că acest Cain își dorise în schimb ceva ce n-ar fi putut fi niciodată cu adevărat al lui. Fuseseră abilitățile fratelui său. Sau poate că Martin îi oferise cunoștințele de bunăvoie. Îl luase pe fratele său sub protecția sa, căci priceperea lui Cain cu armele, mai ales cu cuțitul, nu putea apărea fără multe ore de practică. Tot așa și înțelegerea metodelor de cercetare și supraveghere. Cel mai problematic aspect la varianta lui Walter despre Cain era cum ar fi putut să știe numele meu. Dar asta era foarte ușor de explicat pentru Walter: pur și simplu mă omise cu totul

din ecuație. Toată lumea știa că agenții federali îl eliminaseră pe Cain.

În cele din urmă, nici nu m-am mai gândit la asta. L-am lăsat pe Walter să-și facă jocul. La urma urmei, asta era meseria lui. Ce metodă mai bună de a acoperi fărădelegile unui angajat al guvernului exista decât să negi că era același om? Negare plauzibilă. În asta excela Walter. Dacă voia să facă lumea să creadă că Martin Maxwell nu era omul lor, atunci așa să fie. Eu știam că nu era așa.

Aveam însă alte lucruri mai importante în minte.

De exemplu, John.

În momentul acela, John era tratat într-un spital militar, departe de ochii cercetători ai presei. După câte știa publicul, Cain nu lăsase nici o victimă în viață. Eram foarte satisfăcut de acest aranjament. În felul acesta oamenii lui Hendrickson nu-l mai căutau. Walter îmi promise că, după ce o să-și revină, John va intra în programul de protecție a martorilor. De fapt, va dispărea. Un nume nou, o identitate nouă, totul. Singura ocazie în care va fi scos iar la lumină va fi dacă Hendrickson și Sigmund Petoskey ar fi acuzați pentru rolul jucat de ei în falsificarea de bani. Apoi John va reveni în obscuritate.

Pentru el asta însemna că nu se va mai reîntoarce niciodată acasă. Dar, având în vedere că lipsise atât de mult timp, că timpul petrecut cu Louise Blake era și el acum o poveste de demult pentru el, poate că cel mai bine era ca John să ia totul de la capăt.

Următorul pe lista mea de îngrijorări era Rink. Prietenul meu cel mai bun, care făcuse atât de multe pentru mine. Care suferise tot atât de mult ca mine.

Ne-am dus împreună la spital. Rana mea de la piept se dovedi a fi superficială, și tot așa și rănile de la bărbie și braț ale lui Rink, însă tăietura în burtă îl obliga la spitalizare câteva zile.

După ce Rink află că nu prezenta deloc semne de complicații, Walter ne invită să-i folosim avionul Lear. Câteva ore

mai târziu eram înapoi în Florida. Am petrecut două zile acasă la Rink în Tampa. Trecuse ploaia și am petrecut patruzeci și opt de ore culcați pe șezlonguri la soare și bând bere. Bineînțeles, nu am dus-o numai într-o petrecere.

Mai aveam încă treabă. O anumită servietă dispărută de pe un iaht din Marina Del Rey necesita atenția noastră. Ca să nu mai vorbim de cele șapte sute de mii de dolari din ea. N-aș fi avut nici o remușcare să folosesc banii cum știam eu mai bine; John își plătise în sânge și agonie această recompensă. Și toată lumea știa că banii arseseră pe iahtul lui Rhet Carson. Problema era însă că banii pătați cu sânge nu aduc niciodată fericire. I-am înmânat banii lui Walter ca dovadă pentru a-i doborî pe dușmanii lui John.

Drept recompensă pentru timpul petrecut de mine în SUA, Walter transferă o sumă substanțială într-un fond pentru Jennifer și copii. Aceștia erau bani din bugetul departamentului, așa că nu erau pătați de sânge și agonie. Erau bani curați. Tot așa era și conștiința mea.

Am vorbit cu Harvey Lucas, care-mi spuse că avea el grijă de Louise Blake. Ceva în tonul lui mă făcu să zâmbesc. Avea grijă de ea? Pun pariu că avea.

Odată ce treaba era terminată, Rink era binevoitor ca întotdeauna. Cicatricele îi vor rămâne mereu ca amintire a cât de aproape fusese de moarte. Dar nu era prea supărat. Cele de pe față îl făceau să pară chipeș într-un fel dur, care avea chiar mai mare trecere la doamne sau cel puțin așa susținea Rink. Aveam amândoi lacrimi în ochi când ne-am despărțit la aeroport.

Ultima mea problemă. Și cea mai urgentă. Să ajung acasă. Orice ar presupune asta.

EPILOG

Valea lui Iubal.

Un peisaj pârjolit de soare în mijlocul deșertului. Oamenii guvernului veniseră și plecaseră. O armată de antropologi, examinatori medicali și anchetatori criminalistici culeseseră totul. Rămășițele nebuniei lui Cain fuseseră listate, etichetate, sigilate și transportate în lăzi într-un loc secret. Și odată cu ele circul mediatic pălise. Povestea Secerătorului era o știre veche deja, alte atrocități în lume ocupau prima pagină a ziarelor. Mașinile cu camere video și prezentatorii în costume apretate și păr proaspăt pieptănat porniră spre știri rele mai recente.

Acum nu mai rămăseseră decât tufișuri, nisip și iar nisip.

Așa cum și trebuia să fie.

Dar existau vizitatori. Cu sutele. Oamenii veneau să se holbeze, să clatine din cap, vânători sucițti de suvenire care plecau cu niște oase fragile de păsări și șopârle, deși la o primă vedere păreau a fi adevărate rămășițe ale osuarului Secerătorului. Câțiva antreprenori făcură o avere organizând tururi turistice bazate pe fascinația iscată în mintea turiștilor siniștri care voiau mai mult decât splendoarea Los Angelesului. Secerătorul deveni o bună afacere. Bănoasă. Era, la urma urmei, cel mai înfiorător dintre toți ucigașii acestui nou mileniu. Își obținuse notorietatea și faima pe care și le dorise.

Cu toate acestea, sub supraveghere armată constantă, pacientului cunoscut numai ca John Doe îi era greu să înjure prin gâtul lui distrus. Căci, deși Secerătorul era pe buzele

oricărei persoane cu o înclinație pentru povești întunecate, Maxwell nu însemna nimic. Pentru lumea întreagă, Robert Swan, un chitarist mediocru cu visuri zadarnice de renume, își obținuse cele cincisprezece minute de glorie.

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc din adâncul sufletului tuturor celor care m-au ajutat de-a lungul timpului. Lui Denise, care înseamnă totul pentru mine. Întregii mele familii, și mai ales tatălui meu, Jacky, și fratelui meu Jim, care m-au ajutat imens la scrierea acestei cărți. Lui Luigi și Alison, vă datorez o recunoștință deosebită pentru că ați avut încredere în mine și m-ați susținut până la capăt. Lui Sue Fletcher și David Highfill, redactorii mei extraordinari, pentru munca lor genială și îndrumarea oferită. Lui Lee Child pentru sprijinul său plin de bunăvoință. Lui Jeanette Slinger, care a făcut ca toată lumea să afle de mine. Și tuturor celorlalți care m-au ajutat de ambele părți ale Atlanticului, pentru eforturile voastre neprecupețite.

Matt Hilton

Joe Hunter este omul care rezolvă probleme și, ca fost militar și agent CIA, se pricepe foarte bine la ceea ce face. Însă când află că fratele său, John Telfer, de care se înstrăinase de multă vreme, a dispărut, descoperă că tot ceea ce avusese de rezolvat până atunci a fost doar o joacă de copii în comparație cu ceea ce îl așteaptă. Căci Tubal Cain, cel mai prolific ucigaș în serie nedescoperit din America, este un ucigaș sentimental. Cel mai de preț lucru pentru el este setul de cuțite pe care le folosește și, din nefericire, Joe are proasta inspirație de a-i fura unul dintre ele. Astfel, pentru a-și găsi fratele, Hunter trebuie să-l găsească pe Cain și cei trei bărbați pornesc într-o cursă de-a lungul țării spre un loc atât de pustiu din sud-vestul Americii, încât din oameni nu mai rămâne decât... pulbere de oase.

ISBN 978-606-609-243-2

9 786066 092432

www.rao.ro

www.raobooks.com

editura rao